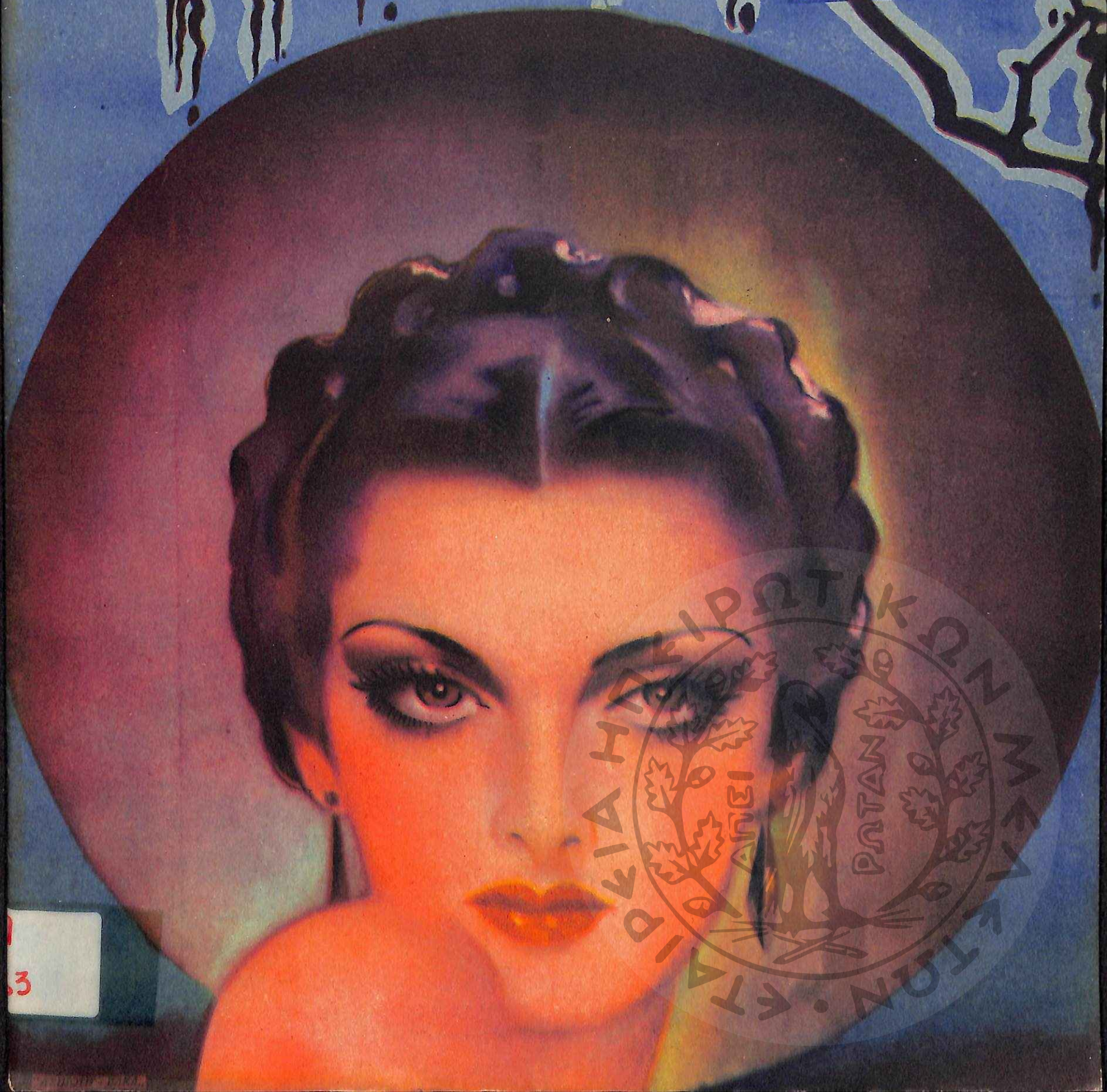

ΕΡΕΥΝΑ

ΕΤΟΣ 9^{ON}
ΑΡΙΘ. 464

3

ΕΚΔΟΤΑΙ
ΕΤΑΙΡΙΑ ΑΔΕΛΦΟΙ ΓΕΡΑΡΔΟΙ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΔΗΜ. ΙΩΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΝΟΤΑΡΑ 15 - ΑΘΗΝΑΙ
Τηλ. 24-947

19 Αυγούστου 1936

Εβδομια
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΜΑΡΚΕΣ...

Καινούργιες αποκαλύψεις που δεν
αφορούν—ετυχώς—κανένα τέρας...της
Αποκαλύψεως, αλλά απεναντίας τις
πιο όμορφες, τις πιο γοητευτικές, τις
πιο μεθυστικές υπάρξεις: τις γυναίκες.
Τώρα, ή μόδα έρχεται να μας απο-
καλύψει και κάτι άλλο: όχι βέβαια την
ήλικία της γυναίκας που ως γνωστόν,
είναι... γνωστή: απάνω από 17 και κά-
τω από 24 για όλα τα θήλεα που βρί-
σκονται σπαρμένα στις πέντε ήπεί-
ρους! Έρχεται να μας πη ποιο είναι
το όνομα κάθε γυναίκας που συναν-
τούμε στον δρόμο μας, χωρίς να υπο-
βληθούμε στον κόπο—και στον κίνδυ-
νο καμιά φορά, γιατί υπάρχουν κι' οι
«ζόρικες»—να τις ρωτήσουμε. Απλού-
στατα, ή μόδα—όπως θα είδαν οι άνα-
γνώστριές μας στο περασμένο φύλλο
της «Εβδομάδας» επιβάλλει στην γυ-
ναίκα να κεντά μάρκα το όνομά της
στο φόρεμά της! Ολόκληρο όμως...
όχι μονάχα το αρχικό γράμμα!

Ευχάριστο αυτό για τους λεοντιδείς
που παίρνουν μιάν από πίσω: «Καλέ,
Βιβή, γιατί δεν με κυττάς;» 'Η Βιβή
μπορεί να είναι... στραβή και να μην
πρόσεξε τα κάλλη του. Πάντως, όμως,
ακούγοντας το όνομά της, θα στρέφεται
...έξ' ένστικτου! Λίγο είνε κι' αυτό, πα-
ρακαλώ... παρά τίποτα; Καμιά φο-
ρά, έτσι υποβοηθείται μια γνωριμία.
Τώρα, ότι θα βρούνε τον μπελά
τους οι γυναίκες, άλλο ζήτημα. Για
φαντασθήτε, τί μαοτύριο θα τραβά μια
έορτάζουσα που βγαίνει απερίσκεπτα
στον δρόμο. Καθένας θα διαβάσει στο
στήθος της την μάρκα και θα της φω-
νάσει:

—Νά μας ζήσης!
—Ένα φιλάκι! Για να σ' ευχηθώ!
—Γιορτάζεις... και γιορτάζει κι' η ψυ-
χή μου!
Αυτά είναι όμως από εκείνα που δεν
προβλέπει ή «καταλύτρα του παντός»
Μόδα...

ΚΑΙ ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΑ ΜΠΟΡΕΙΤΕ
ΝΑ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΕΤΕ ΤΙΣ:

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ
ΤΗΣ ΛΑΙΔΗΣ
ΜΠΕΤΤΥ.

ΤΟ ΝΕΟ ΜΑΣ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗ-
ΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ ΤΙΧΟΙ //

Γιορτάζει κόσμος και ντουνηας:
Μαρίες, Παναγιώτες,—
σε λεκτικό πιο τρυφερό.
ή Γιώτα με την Μαργαρώ—
κι' όλοι στους άνθοπώλες μας
σπεύδουμε σάν... ιππότες!

■ ■

Γιορτάζει κόσμος και ντουνηας:
Μαρίες, Παναγιώτες,
κονιάκ, φοντάν κι' ένα δειλό:
«και νύφη πιά, με το καλό...»,
κι' ένα αϊδοις ερύθημα
παρθένου πότε-πότε (ς)!

■ ■

Γιορτάζει κόσμος και ντουνηας:
Μαρίες, Παναγιώτες,—
μαθήτριες, αγνές ψυχές
που δέχονται... λευκές ευχές:
«Μαρίκα, στά μαθήματα,
να είσαι από τις πρώτες...».

■ ■

Γιορτάζει κόσμος και ντουνηας:
Μαρίες, Παναγιώτες,—
κι' ή σνομπάρια—κακιά πληγή
πούκανε την Μαριά «Μαγί»—
ούτοκυ κεγνά στά καμπαγέ
και βίγα μπανκανότες!

■ ■

Γιορτάζει κόσμος και ντουνηας:
Μαρίες, Παναγιώτες,—
ανάστατο όλο το χωριό:
γιορτάζει ή Νότα κι' ή Μαριώ—
κυλάει ή ρετσίνα και βιολιά
τονίζουν φάλτσες... νότες!

■ ■

Γιορτάζει κόσμος και ντουνηας:
Μαρίες, Παναγιώτες,—
και σ' όλες τις γωνίες της γής
ό ναυτικός ό Παναγής
που αφήνει τις αγάπες του
τέρτσες... και όχι σώτες!

■ ■

Γιορτάζει κόσμος και ντουνηας:
Μαρίες, Παναγιώτες,—
γιορτάζει κι' ένα θηλυκό
που είναι ζάγαρη γλυκό—
μα ενώ για κείνο ξενοχτώ...
κοιμάται με τις κότες!

ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

ΕΝΘΙΚΙΑΖΕΤΑΙ...

Οί δρόμοι γεμισαν πάλι από τις μα-
κρουλές αυτές με κόκκινα κεφαλαία έπι-
γραφές: «Ένοιικιάζεται».

Ο Αύγουστος γεννά στην ψυχή του
καθενός την επιθυμία της αλλαγής, όπως
ό Μάιος προκαλεί για ταξίδια.

«Άλλοτε δεν συνέβαινε και τόσο αυτό.
«Όσο όμως οι άνθρωποι γίνονται νευρι-
κότεροι, τόσο μεγαλύτερη είναι σ' αυ-
τούς και ή επιθυμία της αλλαγής. Κάτι
πρέπει ν' αλλάξει απ' τη ζωή τους. Και
όταν δεν μπορούν να την αλλάξουν δια-
φορετικά... αλλάζουν απλώς σπίτι.

Μια Αθηναία κυρία δεν μπορεί αν δεν
αλλάξει κάθε χρόνο σπίτι, όπως ένας
άλλος, Αθηναίος, αλλάζει κάθε χρόνο
την επίπλωση της κρεββατοκάμαράς του.

Έτσι γελοιάμαστε ό,τι κάτι άλλαξε
από τη ζωή μας, ενώ αυτή είναι ή ίδια,
πάντα μονότονη, με μια μονάχα, αλλά
σπουδαία, κάθε χρόνο αλλαγή: τον ένα
άκομη χρόνο που προστίθεται στους άλ-
λους...

«ΑΣΘΕΝΕΣ ΦΥΛΟΝ.,

Η γυναίκα θριαμβεύει στους ολυμπια-
κούς εις βάρος... των άλλων φύλων
της. Για να αποδειχθή ίσως άλλη μια
φορά ότι το άλλο-φύλον δεν είναι
και τόσο ασθενές, όσο θέλουν να το φαν-
ταζώνται οι ποιηταί και λεπταίσθητοι της
παληάς σχολής.

Η Γερμανίς, αϊφνης, ακοντιστριά που
πήρε αν δεν απατώμεθα, και κάποιο ρε-
κόρ, έχει και μίς που θα τους ζήλευε
και ό Τζιμ Λόντος.

Σε μια τέτοιαν δέ αβράν ύπαρξιν, κα-
νείς ποιητής, φανταζόμεθα, δεν θα διε-
κινδύνευε ποτέ να ξαναπή με λαχτάρα:
Σφίξε με στη θερμή αγκάλη σου πάλι...

Έκτος ου έχη εκ των προτέρων πάρει
την απόφασή του να... πέση ενδόξως, ο-
λακαύτωμα στον βωμό της λατρείας του.

ΚΑΙ ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΑ ΜΠΟΡΕΙΤΕ
ΝΑ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΕΤΕ ΤΙΣ:

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ
ΤΗΣ ΛΑΙΔΗΣ
ΜΠΕΤΤΥ.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΜΕΡΩΤΗ ΕΤΟΧΡΙΑΤΩΝ
ΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΑΡΧΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 1. Τμήμα
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 35282

Εξυπνα και κουτά

ΜΕΓΑΛΟ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ

Η κυρία Μ.— Τρεις μέρες είχα να μιλήσω... Τόσο πολύ ήμουνα κουωμένη...
Η κυρία Ψ.— Πόσο θα υπέφερες, καυμένη...

■ ■

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΙΚΗ

Στο σχολείο:
— Γιάννη, μπορείς να μου πης ποιός είναι ο μικρότερος μήνας του χρόνου;
— Ο Μάης.
— Πώς είπες;
— Μα αφού έχει μόνο τέσσερα γράμματα!

■ ■

ΠΟΥ ΝΑΤΑΝΕ

— Ξέρεις να μου πης πού δρισκόμουνα χθές το βράδυ, Σαμπών; ρώτησε ο νεαρός και πλουσιώτατος γλεντζές τον ύπνερτό του.
— Δεν ξέρω κύριε, αλλά τηλεφώνησε ο τραπεζίτης σας και ρωτούσε αν έπρεπε να εξαγοράσω σ' ένα άγνωστο κομιστή ένα τσέκ πουταν γραμμένο με την υπογραφή σας επάνω στο... κολλάρο σας!

■ ■

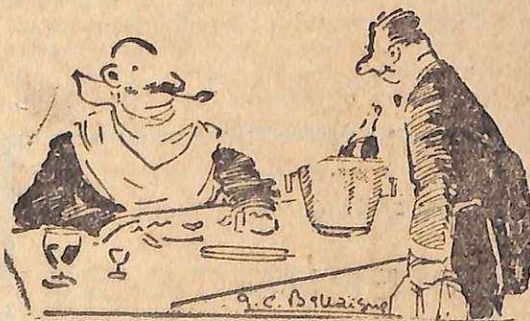
ΑΣΤΡΑ ΚΑΙ ΑΣΤΡΑ

Δάσκαλος.— Τί είναι κομήτης;
Ο μικρός μαθητής.— Ένα άστρο με μια ουρά.
Δάσκαλος.— Πολύ καλά. Άναφερε μου τ' όνομα ενός;
Ο μικρός μαθητής.— Ο Μίνυ Μάους.

■ ■

ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΑΝΤΙΡΡΗΣΗ

— Άδύνατον νάρθω στο ραντεβού σας. Άγαπώ τον άνδρα μου.
— Δεν έχω καμιά αντίρρηση γι' αυτό. Δεν είμαι ζηλιώτης.

ΉΤΑΝ ΣΥΝΗΘΙΣΜΕΝΟΣ

— Τί κατάστασις είναι αυτή, γκαρσόν; Μια ώρα χτυπώ τα χέρια μου, και δε δίνεις καμιά προσοχή...
— Νά με συγχωρήτε, κύριε... Είμαι, βλέπετε, παληός ήθοιός και τα χειροκροτήματα δεν μου κάνουν εντύπωση.

Ο δησαυρός

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

Εκείνος που δολοφόνησε τον Ντάβιντ Σάμουελ Λόκ, κοσμηματοπώλη του Μάρσου στρήτ, προσπάθησε να μη κάνει θόρυβο. Όλα συνέβησαν μυστηριωδώς, μέσα στην όμιχλη του Τάμεση, σε απόσταση είκοσι δημάτων απ' τον οικογενειακόν οικότοφείο όπου έμενε ο Νικόδημος Χίρς, ο γιατρός.

Μάρτυς δεν υπήρξε κανείς της σκηνής. Θά ήταν ή ένδεκατή της νυκτός. Έκανε κρύο... Ήταν πρώτης τάξεως θρόνυ για φόνο.

Ο Νικόδημος Χίρς επέστρεψε στο σπίτι του. Στο κατώφλι σταμάτησε ανήσυχος και διέσχισε τον δρόμο, πλησίασε το παραπέτο του Τάμεση κ' έσκυψε άπάνω απ' το σώμα του Ντάβιντ Λόκ, μ' ένα βαθύ αναστεναγμό.

— Δολοφονία ψιθύρισε, χωρίς την παραμικρή συγκίνηση. Πρέπει να είδοποίησω την αστυνομία.

— Άναρθώθηκε κ' έβαλε τις φωνές: — Βοήθεια! Βοήθεια! Φόνος! Αστυνομία! Αστυνομία!

Ακούστηκε ένα σφύριγμα και κατόπι βιαστικά δμήματα, μέσα στην όμιχλη.

Τελείως ικανοποιημένος ο Νικόδημος, έσκυψε και πάλι άπάνω απ' το πτώμα, στενάζοντας:

— Τόν καυμένο τον Ντάβιντ! Νά δολοφονηθί.

Σε λίγο έφθασε ο άστυφύλαξ Μαρμπέλ.

— Διάβολε! είπε κυττάζοντας την σκηνή.

— Πέθανε, στέναξε ο Νικόδημος. Τόν δολοφόνησαν. Θεέ μου...

— Τόν γνωρίζατε;

— Ήταν ένας απ' τους φίλους μου. Ο Ντάβιντ Σάμουελ Λόκ.

— Ο κοσμηματοπώλης του Μάρσου στρήτ;

— Ακριβώς. Τί φριχτό! Πόλισμαν, βοηθήστε με να μεταφέρω τόν πτώμα στο σπίτι μου...

— Άπαγορεύεται να τόν άγγιζετε προτού έρθη η Σκότλαντ Γουρντ. Και πώς ξέρετε πως τόν δολοφόνησαν;

— Θα πω όσα γνωρίζω στον Ινσπέκτορ. Τόν σκότωσε ο Μπίλυ Μόρτιμερ, ο ληστής. Είχε όρκοισθί να τόν σκοτώσω τόν δυστυχισμένο φίλο μου...

— Μείνετε εδώ. Πάω να τηλεφωνήσω στην Σκότλαντ Γουρντ.

— Όχι! όχι! Για τόννομα του Θεού! Δεν μένω εδώ! Ο δολοφόνος δεν θα βρεσκειται μακριά! Μπορεί να ξαναγυρίσει. Έρχομαι μαζί σας.

Ήταν κίτρινος απ' τόν φόβο του.

— Μείνετε, σας λέω, έπαινε ο άστυφύλαξ.

Κ' έσπεισε να τηλεφωνήση στον Ινσπέκτορ Γιάν, της Σκότλαντ Γουρντ.

Σε λίγο επέστρεψε αλλά δεν έβρισκε τόν πτώμα του Ντάβιντ Λόκ στην θέση του! Είχαν εξαφανισθί, μέσα στην όμιχλη!

Όσο για τόν δυστυχισμένο Νικόδημο Χίρς ήταν σωριασμένος στο πεζοδρόμιο, ανίσθητος. Στο παραπέτο ήσαν ίχνη αίματος καθώς και χάμω...

— Σατανά! φώναξε ο άστυφύλαξ. Έκλεψαν τόν πτώμα! Πού διάβολο να τόν πήγαν;

■ ■

Ο Ντάβιντ Σάμουελ Λόκ ήταν νεκρός. Δολοφονημένος μέσα στην όμιχλη, κοντά στο σπίτι του φίλου του Νικόδημου Χίρς, που είχε δεχθί μια μαγκουριά στο κεφάλι... Έπρεπε να ήταν επικίνδυνος ληστής αυτός ο Μόρτιμερ, γιά να διαταράξη την γαλήνη της βρετανικής αστυνομίας!

Ο Μπίλυ Μόρτιμερ ήταν πραγματικά ένας επικίνδυνος ληστής. Είχε διαρρήξει Τράπεζες και σπίτια του Πάρκ Λέην χωρίς καμμιάν ανησυχία. Είχε κλέψει μάτσο χαρτονομίσματα και σωρό μαργαριταρένια κολλιέ...

Αυτό ήταν κ' η άφορμή γιά την όποια είχε ζήσει τα πέντε τελευταία χρόνια σ' ένα κελλί της φυλακής του Πεντονβίλ.

Σπουδαίος ληστής, τζέντλεμαν όμως, αφού είχε φροντίσει να προειδοποιήση τόν θύμα του με την έξης επιστολή:

«Άγαπητή μου Ντάβιντ Σάμουελ Λόκ,

Μόλις τώρα πληροφορήθηκα πως έσύ είσαι ο τύπος που με πούλησε γιά τόν τελευταίο μου κόλπο. Δεν χωνεύω τούς σπιούνους της αστυνομίας. Γι' αυτό άποφάσισα να σε «κανονίσω» μόλις βγώ απ' τή φυλακή, σε δέκα μήνες κ' ένδεκα μέρες, έξον αν προτιμήσης να τινάξεις ναρίτερα τα πέταλα. Θα σε σκοτώσω κάπου κοντά στον Τάμεση και θα ρίξω τόν κουφάρι σου μέσα στο ποτάμι, σάν παληόσκυλο.

Μπίλ Μόρτιμερ»

Και τώρα, άπάνω στην προθεσμία ακριβώς, ο Ντάβιντ Σάμουελ Λόκ δολοφονούνταν άπάνω στο πεζοδρόμιο και τόν πτώμα του... γινόταν άφαντο! Τα πράγματα μιλούσαν μόνα τους. Δεν υπήρχε καμιά άμφιβολία: Ο τρομερός ληστής Μόρτιμερ ήταν ο δολοφόνος τόν κοσμηματοπώλο. Αυτό σκεπτόταν τόν «πολύ κοινόν»... Ίσως όμως ο Ινσπέκτορ Στάνλεϋ Γιάν με τόν φίλο του Μπόυνερ να σκεπτόνταν διαφορετικά...

■ ■

Ο Στάνλεϋ Γιάν, την επομένη, τηλεφώνησε στον διευθυντή των φυλακών τόν Πεντονβίλ. Τί έλέχθη, μυστήριο.

Όλοι οί άστυφύλακες τόν Λονδίνου εξεστράτευσαν γιά να ανακαλύψουν τόν Μπίλυ Μόρτιμερ.

Τόν έράβδω, στην λείχη του, ο Γιάν έπαιρνε τόν έξης τηλεφώνημα:

— Άλλό... Πώς; Τόν συνέλαβαν να περιφέρεται στα περίεργά του σπιτιού τόν Ντάβιντ Λόκ; Λαμπρά... Και λείει πως δεν έκανε τίποτα κακό. Έξοχα. Θα τόν δώ άρνότερα. Τηλεφωνήστε άμέσως την είδηση στις εφημερίδες... Κ' άναγγείλατε την άνακάλυψη ενός άγειου γεμάτου χρυσά νομίσματα μέσα στο ύπόγειο τόν κοσμηματοπωλείου... Κυττάξτε να έπιτηρήτε άστυρά αυτόν

του ύπογείου

ΤΟΥ ΛΟΥΙΣ-ΤΟΜΑΣ ΤΖΟΡΝΤΑΝΤ

τόν ήλίθιο Νικόδημο. Λαμπρά, λαμπρά. Πήτε πως τόν άγγείο ήταν βαρύ και γι' αυτό τόν άφίσαμε στο σπίτι και πως ελπίζουμε να άνακαλύψουμε και άλλους θησαυρούς... Πήτε καληνύχτα στον Μόρτιμερ έκ μέρους μου...

Ο Μόρτιμερ μέσα στο κελλί του άναστατώνε τόν κόσμο, ξεφωνίζοντας πως είναι άθώος!

■ ■

Ο Στάνλεϋ Γιάν είχε γίνει άφαντος. Δεν τόν έβλεπαν ούτε στο σπίτι του, ούτε στην λείχη του. Σάν νά τόν είχε καταπιή ή γή! Εκείνο όμως που δεν ήξερε κανείς, ήταν ότι ο Γιάν δεν τόν κοινούσε άπ' τόν σπίτι τόν κοσμηματοπώλο, στο Ουάιτ Τσάπελ.

Ένα άγγείο γεμάτο χρυσά νομίσματα! Δύο μέρες μετά την άποκάλυψη, οί εφημερίδες άνήγγειλαν σοβαρά ότι είχαν άρχισι άνασκαφές μέσα στο σπίτι τόν Ντάβιντ Λόκ, που είχε δολοφονηθί τελευταία. Κολοσιαιά περιουσία δρισκόταν θαμμένη μέσα στο ύπόγειό του! Τί κρίμα να πεθάνη τόνσο πρόωρα ο Ντάβιντ Σάμουελ και να μην καρπωθί την περιουσία, σάν ιδιοκτήτης τόν άκινήτου του! Ο Νικόδημος Χίρς ήταν στάλήθεια άπελπισμένος... γιά λογαριασμό τόν φίλου του, άσφαλώς!

Οί μέρες περνούσαν χωρίς άποτέλεσμα. Η όπομνη τόν Στάνλεϋ Γιάν ήταν σε δεινή δοκιμασία. Τέλος όμως, ή όπόθεση ξεκαθάριστηκε.

Θά ήταν ή ένδεκατή νυκτερινή κ' ο Στάνλεϋ παραπονιόταν, μουνμουρίζοντας:

— Μπόυνερ, σ' όλα αυτά έσύ φταίς! Πού σου κατέβηκε να έπινοήσουμε αυτό τόν κόλπο τόν άγγείου με τόν θησαυρό; Καθόμαστε και χάνουμε τόν καιρό μας μέσα στην ύγρασία!

Εκείνη την στιγμή, ο Μπόυνερ έσέυσε τόν κερί που τούς φώτιζε ψιθυρίζοντας:

— Σούτ! Κάποιος έρχεται. Πραγματικά, κάποιος περπατούσε στο μαγαζί, προσπαθώντας να μη κάνει καθόλου θόρυβο. Δεν άργησε να κατεβή τα σκαλιά.

Ο άγνωστος θά ήξερε τα κατάρπια γιάτι διευθύνθηκε χωρίς τόν παραμικρό δισταγμό πρós τόν μέρος που άνέφεραν οί εφημερίδες:

— Δεν είναι δυνατόν, ψιθύριζε τρέμοντας άπ' την συγκίνηση. Θα τόν ήξερα πολύ καλά, άν...

Δέν πρόλαβε ν' άποτελειώση την φράση του. Οί δύο άνδρες τόν είχαν άδράξει:

— Άν κινήθης, άν φωνάξης, σε σκοτώνουμε σάν σκυλί.

Κ' ο ένας φινώνοντάς τον και δέοντάς τον, πρόσθεσε στον φίλο του:

— Μπόυνερ, είσαι μεγαλοφυία!

■ ■

Εξω φρενών ο Μπίλυ Μόρτιμερ περιφερόταν σάν λιοντάρι μέσα στο κλουβί του. Τί άδικός που είναι ο κόσμος!

Γιατί να τόν φυλακίσουν; Δέκα μέρες τόν είχαν στην φυλακή χωρίς να τόν άνακρίνουν...

— Μόρτιμερ, στο γραφείο της διευθύνσεως...

Εκεί, ο Μόρτιμερ, συνοδευόμενος άπ' τόν δεσμοφύλακα, θρέθηκε άντιμέτωπος με τόν Ινσπέκτορ Γιάν και τόν φίλο του Μπόυνερ.

— Πρέπει να μ' εύχαριστήσης που σ' έκανα να γλυτώσης την κρεμάλα, Μόρτιμερ.

— Γιατί;

— Αυτό είναι ο δολοφόνος τόν Ντάβιντ Σάμουελ Λόκ; ρώτησε ο Μπόυνερ.

— Τί; Πώς; Έγώ, ο δολοφόνος τόν άναθεματισμένου κοσμηματοπώλου;

— Ναί. Μήπως δεν τόν έγγραφες αυτά στο γράμμα που τόν έστειλες;

— Δεν τόν έστειλα κανένα γράμμα!

— Τις προάλλες, τόν έρθηκαν σκοτωμένο στο πεζοδρόμιο...

— Σκοτωμένο τόν Σάμουελ!

— Όμολόγησε πως ήθελες να τόν σκοτώσης μόλις θάβγαίνες άπ' τόν Πεντονβίλ... Άσε τα ψέμματα...

Ο άλλος έσκυψε τόν κεφάλι.

— Έ, λοιπόν, τόν γράμμα σου ένέπνευσε ένα μεγαλοφυές σχέδιο στον Λόκ. Έκανε τόν ψευτοδολοφονημένο μέσα στην όμιχλη κ' ύστερα εξαφάνισε τόν ψευτοπτώμα του με την συνοχή τόν φίλου του Νικόδημου! Αίμα κτλ... Σκηνοθεσία πρώτης γραμμής. Σκέφτηκε πως θά συνελάμθανον έσένα γιά δολοφόνο, θά σε κατεδίκαζαν εις θάνατον, θά σε κρεμούσαν... Κ' ύστερα τόν πτώμα θά έπανερχόταν σιγά σιγά στην ζωή και δεν θά είχε να φοβηθί τίποτε από σένα! Κρίμα που γελάστηκε κατά μια μέρα, ο ήλίθιος!

Θέλησε να γίνη πιστευτό πως τόν έχες δολοφονήσει έσύ, ενώ ήσουν ακόμα κλεισμένος στο Πεντονβίλ!

— Όστε... ο Λόκ ζή;

— Ο φίλος μου Μπόυνερ κατάρθωσε να τόν τσακώση σάν ποντικό στη φάκα! Η άπληστία κατέστρεψε τόν φούκαρά! Ήρθε, βλέπεις, να βάλη στο χέρι, τόν κρυμμένο θησαυρό του!...

— Και τώρα που είναι ο Λόκ;

Στό κελλί του. Θα δώση λόγο στους δικαστάς γιά την σκηνοθεσία της δολοφονίας του. Θα φάη τουλάχιστον ένα χρόνο φυλακή... Στο άναμεταξύ...

■ ■

Ο Ινσπέκτορ διέκοψε και κυττάξε τόν ληστή κατάματα.

— Στο άναμεταξύ, συνέχισε, θά φύγης στο έξωτεριό, Μόρτιμερ, και θά κάνης πολλά χρόνια να ξαναγυρίσης! Σύμφωνοι;

— Γιατί; ρώτησε έκπληκτος ο Μόρτιμερ.

— Γιατί σε ξέρω πολύ καλά. Δεν θέλω να σκοτώσης τόν σπιούνό μόλις θά βγή άπ' τόν Πεντονβίλ. Γιατί θέλω τόν καλό σου...

■ ■

ΛΟΥΙΣ ΤΟΜΑΣ ΤΖΟΡΝΤΑΝΤ

Εξυπνα και κουτά

ΑΝ ΜΠΟΡΟΥΣΕ ΝΑ ΜΙΑΗΣΗ

Έπαρχιώτης.— Είμαι περιέργος τι θα έλεγε αυτή ή τίγρις αν μπορούσε να μιλήση.

Ο φύλαξ.— Ίσως να έλεγε: Συγγνώμην, κύριε. Είμαι λεοπαρδαλός.

■ ■

ΔΕΝ ΕΙΔΕ ΚΑΛΑ

Η μητέρα.— Όταν κύτταξα άπό τόν παράθυρο και σε είδα να παίζης τα βότσαλάκια με τόν φίλο σου τόν Μπίλ δεν ξέρεις πόσο χάρηκα...

Ο γυιός.— Δεν παίζαμε τα βότσαλα, αλλά γροθιές, και τόν βοηθούσα να μαζέψη τα δόντια του.

■ ■

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΦΟΒΟΣ

Η κυρία.— Θ' άνεδοίμε στο άεροπλάνο κύριε πιλότε, αλλά ελπίζω ότι θα μās κατεβάσης πάλι κάτω σώας και άνεραίας... Ο πιλότος.— Πάντως θα σας κατεβάσω κάτω. Δεν άφησα ποτέ κανένα έπιβάτη εκεί επάνω στον άέρα...

■ ■

ΣΥΝΟΜΗΛΙΚΟΙ..

Ο μικρός Τόννης άκουσε ότι τα γενέθλια τόν παππού του ήσαν μια μέρα πιδ μπροστά από τα δικιά του. Τού λέγει λοιπόν.

— Παππού, έσύ κι' εγώ ακόμη λίγο και θά μαστε δίδυμοι...

■ ■

ΤΗΝ ΕΠΑΘΕ

Ο ρήτωρ.— Ο άνθρωπος που δεν μπορεί να γίνεται καταληπτός στους άλλους δταν όμιλῃ, ή όταν άγορεύη, είναι άνόητος.

Εννοείται τί θέλω να πώ;
Ο φίλος του: Όχι!...

■ ■

ΘΕΡΙΝΑΙ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

Ο ζητιάνος (στην κυρία που τόν δίνει τακτικά έλεημοσύνη): Θα είχατε την καλωσύνη, κυρία, να μου δώσετε μονομιές ότι προορίζετε γιά μένα γιά όλο τόν καλοκαίρι, γιάτι θά φύγω στην έξοχή...

Μπροστά στο χάρο

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ Κ. ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΔΑΦΝΗ

Όταν ο Κοντομίχαλος, ο μπακάλης του χωριού και χτηματίας, είδε την άρρωστη γυναίκα του να χειροτερεύει, είπε μέσα του: «Ετούτη, μπρέ μάτια μου, συνάζει γραφές... Καιρός είναι να έτοιμαζόμαστε για την κηδεία της, να μη μας πέσουνε όλα μαζεμένα και τα χάσουμε κείνη την ώρα».

Σά φρόνιμος, λοιπόν, και προβλεπτικός νοικοκύρης ο Κοντομίχαλος, της αγόρασε το σάβανο — τρεις πήγες αμερικάνικο από το δεύτερο — και ύστερα πήγε να της παραγγείλει και την κάσσα στον μάστορο-Σούγελο το μαραγκό.

Όταν ο Κοντομίχαλος γύρισε σπίτι του, θρήνη τη γυναίκα του σε άλλη κατάσταση. Μιά ξαδέρφη της που την παρόρασε, τού είπε :

- «Ότι έφυγε ο γιατρός.
- «Ε, πώς τηνε θρήνη ;
- Λιγάκι καλλίτερα, λέει...

Ο μπακάλης γούρλωσε τα μάτια :

- Καλλίτερα ; ρώτησε.
- Ναί, και θα ξανάρθη αύριο, λέει, να γεννή η... να δής πώς τηνε είπε... η περικέν... ναί, έτσι, η περικέντη... «Αν πετύχη, λέει, τη γλύτωσε η Κυριακούλα !

Η πρώτη σκέψη που τουρθε ήταν να τρέξει άμέσως στο μαραγκό και να σταματήσει την παραγγελία της κάσας. Ναί, μ' αν δεν πετύχαινε η παρακέντηση και η Κυριακούλα πέθαινε ; Πήγε κοντά στο κρεβάτι της γυναίκας του κ' έσκυψε άπάνω της. «Η άρρωστη, χλωμή, στο θαμπόφωτο της χαμηλοτάβανης κάμαρας, ήταν πεσμένη σε θύθος. Η κοιλιά της έφούσκωνε το πάπλωμα κ' η ανάσα της ήταν βαριά...» Αμ, δέ θαρείσαι, δεν έχει ζωή η κακομοίρα» συλλογίστηκε ο μπακάλης, και μέσα του στερεώθηκε η απόφαση ν' αφήσει την πλάνη και τ' αφήσει το μάστορο-Σούγελου να κάνουν τη δουλειά τους.

Μά την άλλη μέρα ήθε ο γιατρός με τα έργασια του κ' έκανε την έγχειση. Μιά λεκάνη θερμόμοιο νερό βράζε μέσ' από την κοιλιά της υδρωπικής, που ξεφούσκωσε και γίνηκε τ' αία σαν πιάτ'ελα. Η παρακέντηση πέτυχε και, να ποίμε την άλληβια, ο Κοντομίχαλος δεν έμεινε δυσαρεστημέ-

νος. «Αν πέθαινε η γυναίκα του, με πόνε θαχε να μαλλιοτραβιέται ; Άπάνω στη φασαρία, έχασε ολόκληρα την κάσσα. Έπειτα είχε πονέσει με τη μπριτζόλα που τουβγαλε ο γιατρός — πέντε κατοστάρικα ο αθέοφορος !» Κ' έτσι πέρασε η μέρα χωρίς να τ' καταλάβει...

Εκεί κατά το σούρουπο, το παιδί του μαγαζιού έρχεται από την πορτούλα του θάβους και τού λέει :

- «Αφεντικό, πέρασε στο μαγαζί που σε ζητάει ο μάστορο-Σούγελος ο μαραγκός.

Ο Κοντομίχαλος θυμήθηκε την παραγγελία του και κιτρίνισε. «Τώρα τί γινόμαστε ;» Πηγαίνει, ως τόσο, και βρίσκει το Σούγελο.

— Λοιπόν, η κάσσα είναι έτοιμη από το μεσημέρι, λέει εκείνος. Στείλε το παιδί να τηνε πάρη, γιατί εγώ αύριο, πρωί-πρωί, φεύγω. Πάω στα κλαδέματα.

Ο μπακάλης ξέρισε με άμηχανία τη φαλάκρα του.

— Η κάσσα, χμ, η κάσσα... θέβαια... Ξέρεις όμως... η γυναίκα μου...

— «Ε ;

— «Έχει ζωή ακόμη, φαίνεται... Της κάναμε έγχειρηση και πέτυχε, ξέρεις...

Ο Σούγελος έγινε κατακόκκινος, σαν παντζάρι. Και τί τον έμελε αυτόν ; Αυτά ήταν δικές τους δουλειές. «Ας ζήση κι' ας γεράση και να τηνε χαίρεται τον Αύγουστο... Αυτός έλαβε μια παραγγελία να φτιάξη μια κάσσα, τόσο μακρός, τόσο φάδος, από άσπρο σανίδι, με φόδρα και κεντίδια γύρω-γύρω και γράμματα από άσπμο-χαρτο, και παράτισε όλες τις άλλες δουλειές του γι' αυτή... Και τηνε έκανε διορφη και περιποιημένη, που σουργεται ! Έτσι ζωντανός να μής μέσα... Κ' έπειτα η συμφωνία είναι συμφωνία. Τί κάθεσαι και μου λές τώρα ;

— Μά τί να τηνε κάνω, χριστιανέ μου ; Άποψ' η γυναίκα μου είναι «έχτος κινδύνου» λέει ο γιατρός... Κράτα τηνε ελόγου σου, μάστορη... Κάποιος νοστιανός θα συχωρεθ' η τηνε πουλάς... Χειμώνας είναι... άρρώστεις... Κορακοζώπτοι δεν είμαστε...

Ο καυδός κράτησε πολύ. Παρά λίγο νάρθοον στα χέρια. Στο τέλος, ο μαραγκός έφυγε θλαστηνώντας και φοβερίζοντας πως θα έκδικηθ'.

Την άλλη μέρα ο Σούγελος έφυγε από το χωριό. Πήγε στην Περαχώρα, στα κλαδέματα και τ'ο μαγαζί του έμεινε κλειδωμένο κ' άμπαρμένο.

Πέρασαν δυο μήνες. Η Κυριακούλα σηκώθηκε από το κρεβάτι καλά γιατρεμένη και φάνε ήτανε φρέσκη και ροδοκόκκινη σ' άφρατζόλα. Από την υπόθεση της κάσας δεν ήξερε τίποτα

κι' ούτε μπορούσε να μάθ'.

Σταύρωνε την κοιλιά της ευχαριστημένη — «στ' άγρια βουνά !» — έπλεξε την κάλτσα της στο λιακωτό, εταίξε τις κόττες της — τς ! τς ! τς ! — μαγέρευε τούς ντολμάδες της — «να γλύφης τις άμασκάλες σου» — και είχε γείνει ξανά η καλή και αξία νοικοκυρά.

Εκεί κατά τον Άπριλη, νάσου τότε πάλι στο χωριό το Σούγελο. Η πρώτη του επίσκεψη που έκανε ήτανε στο μαγαζί του Κοντομίχαλου. Στάθηκε στην πόρτα και φώναζε :

— Θάρρης να πάρης την κάσσα η όχι ;

Η Κυριακούλα, που καθότανε σε μια γωνιά του μαγαζιού κ' έπλεξε, σήκωσε το κεφάλι και κοίταξε τον άντρα της σαστισμένη.

— Την κάσσα ; ρώτησε. Ποιά κάσσα ; Μά προτού προφτάς ο Κοντομίχαλος να της άπαντήσει με καμμία ψευτιά, ο έκδικητικός χωριάτης είπε :

— Τη δικιά σου, κυρά μου, τη δικιά σου, που είχε παραγγείλει ελόγου του, τον καιρό που ήσουν άρρωστη... Την παραγγείλε κ' ύστερα μου την παράτισε, βλέπεις... Μά έννοια σου και θα τον μαγερέψω γώ !...

Κ' έφυγε φοβερίζοντας.

Νεκραμάρα έπεσε την ώρα κείνη στο μαγαζί... Τό παιδί του μπακάλικου έλειπε. Τ' άντρώγυνο ήτανε μόνο. Κοιτάχτηκαν στα μάτια. Ο άντρας κατέβασε το κεφάλι, κι' η γυναίκα συγκινημένη, έβαλε τα κλάυματα :

— Ζωντανή μου τηνε παραγγείλες την κάσσα μου, θρέ Νικολάκη ;... Τόσο με θαρέθηκες την άμοιρη ;...

Και τα δάκρυά της δεν είχανε σταματημό. Εκείνος δεν εύρισκε ούτε όσο κουράγιο χρειαζότανε για να δικαιολογηθ' , και τηνε αφήνε να ξεθυμάνη.

Τό παιδί είχε ανάψει τα φώτα στο μπακάλικο του Κοντομίχαλου, όταν ο Σούγελος έφτασε φορτωμένος με το νεκρικό κουτί. Ο μπακάλης τότε δέχτηκε ευχαριστημένως γιατί τόσο σφερτικά ξεμπερδευε τη δουλειά αυτή,

του πήρε την κάσσα από τα χέρια και την ακούμπησε στην αντίκρυνη γωνιά, όρθια.

— Και για να μη μείνη τίποτα άναμεταξύ μας, είπε, θα σε πλερώσω άμέσως και θα σε κεράσω κ' ένα κρασάκι...

«Όταν, ύστερ' από λίγο, η κυρά Κυριακούλα, μπαίνοντας από τη μεσιανή πόρτα που συγκοινωνούσε με την αλλη του σπιτιού, είδε τον άντρα της να κάθεται και να πίνη με τον ώρκισμένο έχτρό του, στάθηκε σαστισμένη. Μά όταν αντίκρυσε και την κάσσα, στητή, άσπρη, με τα γράμματα Κ. Κ. — Κυριακούλα Κοντομίχαλου ! — και τ'ο σταυρό στη μέση, κούρτουδαίστηκε από τα σκαλιά, προχώρησε στη μέση του μαγαζιού και σηκώνοντας τα χέρια ψηλά, ρέκαζε :

— Χριστέ και Παναγιά, τί είναι τούτο !

Ο άντρας της πετάχτηκε άπάνω και προσπαθούσε να τη συνεφέρει μπουχίζοντας τη με ξύδι στα μούτρα. Στο μεταξύ ο Σούγελος έλεγε στο μπακαλόπουλο : — «Πάρε συ την κάσσα από δω !... Άποθήκες έχετε. Εκεί κρύφτηνε». Και ο μαραγκός εδόθησε τ'ο παιδί να τηνε κουβαλήση, μά όταν βγήκε από την αποθήκη, ο μπακάλης δεν ήτανε στο μαγαζί. Τρομαγμένος, είχε τρέξει πλάγι να π'η της ξαδέρφης της νάρβη να ξελιγοθυμήση την Κυριακούλα. Και κείνη έμενε πάντα χάμου, ξαπλωμένη, μπουχισμένη με τ'ο παληόκρασο που ο άντρας της τ'ο πουλούσε για τριανταφυλλόξυδο, έλεινη και άξιολύπητη. Ο Σούγελος έσκυψε άπάνω της, της έπιασε τα χέρια, άσπρα και παχειά, και άρχισε να της τα τρίβει. Σε μια στιγμή η Κυριακούλα άναστήναξε, άνοιξε τα μάτια και τον εκύτταξε με βλέμμα ύγρο. Τα μάγουλά της άρχίζανε να ξαναπαίρνουν τ'ο χρώμα τους. Ο Σούγελος της έδωσε κουράγιο.

— «Ε, πάει πιά εκείνο τ'ο...πράμα... τ'ο θγάλαμε έξω... Κουράγιο κυρά Κυριακούλα... Την υγιά σας νάχετε και...άχρεϊστο ναίναι...

Ο Σούγελος ήτανε άντρας νέος και δυνατός. Την έπιασε από τις μασκάλες και την άνασήκωσε. Για να τον βοηθήση κ' εκείνη έγγειρε δεξιά κι' άκούμπησε άπάνω του με τ'ο άριστερό της χέρι πίσά της από τ'ον ώμο του και καθώς τηνε βοηθούσε να στηλωθ' στα πόδια της, για μια στιγμή τα μάγουλά τους τριφτήκανε. Και ο Σούγελος κατάλαβε πως τ'ο μάγουλο της μπακάλισσας ήτανε μαλακό κι' άφράτο, κι' άδιάφορο που μύριζε λιγάκι ξυδίλες.

Την έβαλε να καθήση σ' ένα σκαμνί. «Άσας !» άναστήναξε κείνη. «Θέε μου, τ' ήτανε τούτοσο ;»

— «Ε, πάει τώρα, πάει... την υγιά σας νάχετε.

Και γαμογελούσε κοατώντας τ'ο χέρι της Κυριακούλας. Και κείνη — παράξενο πράμα — τ'ο άφηνε μ' ευχαρίστηση της. Μά σαν τ'ο παιδί του μαγαζιού φάνηκε στην πόρτα, η Κυριακούλα τράσηξε άπότομα τ'ο χέρι της κ' έβριζε μια σημαντική ματιά στο Σούγελο δείχνοντάς του με τ'ο μάτι τ'ο παιδί. «Α να τούλεγε : — «Ποσο-χή ! μάς βλέπουνε !» Από κείνη τη στιγμή ο Σούγελος κατάλαβε ότι η γυναίκα εκείνη, η όριμη και παχειά σαν Αδγουσιάτικο πεπόνι, ήτανε δικιά του. Κ' έγλυψε τα χείλη του με

λαιμαργία...

Την ίδια στιγμή μπηκαν στο μαγαζί ο άντρας της και η ξαδέρφη της που έτρεξε να τηνε περιποιηθ'.

— Τι έπαθες, Κυριακούλα μου ;

Ο Κοντομίχαλος περίμενε φωνές και κατάρες, μά — πράμα παράξενο — η Κυριακούλα χαμογελούσε κ' έλεγε διορθώνοντας τα μαλλιά της : — «Δεν είναι τίποτα, δεν είναι τίποτα... μία ζάλη... μου πέρασε...» Και στο Σούγελο, που έτοιμαζότανε να φύγη, είπε :

— Φεύγεις, μάστορη ;... Νά σε βλέπουμε καμμία φορά από τ'ο μαγαζί μας...

— Κάθε μέρα, κυρά μου.

Και την εκρυφοκύταξε με ματιά που έλεγε : «Μά άφ'οι τ'ο συμφωνήσαμε πιά !...»

Τό Σούγελος εκράτησε την υπόσχε-

— «Όλα κι' όλα ! Η Κυριακούλα ή-

θελε ξεχωριστή κρεβάτοκάμαρα «Ε-

τσι κάνουνε τα καθωπε-
πούμενα άντρώγενα !» — έ-
λεγε. Κι' αυτή που είχε
κάνει μεγέρισσα μεγάλων
σπιτιών στην Αθήνα, ήξερε
καλά από τέτοια. Πριν από
τ'ο γάμο τους είχε έπιβάλει
τη συμφωνία αυτή στο Νι-
κολάκη, κ' έτσι καθένας εί-
χε την κάμαρή του, μία φο-
ρά μάλιστα που και τ'ο
σπίτι τους ήταν ευρύχωρο.

Και να τώρα που ο τέ-
τοιος τρόπος ύπνου τηνε ε-
κόλυνε στους έρωτές της.
Γιατί τ'ον αγαπούσε πιά έ-
κείνον τ'ον μάστορη, τ'ο Σού-
γελο, που τ'ο μάτρο μου-
στάκι του της είχε άγκι-
στρώσει την καρδιά. Δεν
ήταν άλλη γιατριά.

Τ'ο βασανίκι της αυτό ή-
τανε πιο φλογερό κι' από
κείνα τ' άθηνάϊκα με τη
φανταρία κ' από κάτι άλ-
λα κατοπινά — ήτανε τ'ο με-
ράκι της τώρα στα γερά-
ματα. Τ'ον έβλεπε να μπαί-
νη τ'ο βραδάκι στο μαγαζί
και κόρωνε όλη...

Λοιπόν, εκεί κατά τα με-
σάνυχτα, άφ'οι θεβαιονότα-
νε πως «έκείνος ο συχα-
μένος ο Νικολής» ροχάλιζε
στην κάμαρά του, κατέ-
βαινε, άνοιγε τ'ο πτω-
στό...

Τ'ο βασανίκι της αυτό ή-
τανε πιο φλογερό κι' από
κείνα τ' άθηνάϊκα με τη
φανταρία κ' από κάτι άλ-
λα κατοπινά — ήτανε τ'ο με-
ράκι της τώρα στα γερά-
ματα. Τ'ον έβλεπε να μπαί-
νη τ'ο βραδάκι στο μαγαζί
και κόρωνε όλη...

Τ'ο βασανίκι της αυτό ή-
τανε πιο φλογερό κι' από
κείνα τ' άθηνάϊκα με τη
φανταρία κ' από κάτι άλ-
λα κατοπινά — ήτανε τ'ο με-
ράκι της τώρα στα γερά-
ματα. Τ'ον έβλεπε να μπαί-
νη τ'ο βραδάκι στο μαγαζί
και κόρωνε όλη...

Τ'ο βασανίκι της αυτό ή-
τανε πιο φλογερό κι' από
κείνα τ' άθηνάϊκα με τη
φανταρία κ' από κάτι άλ-
λα κατοπινά — ήτανε τ'ο με-
ράκι της τώρα στα γερά-
ματα. Τ'ον έβλεπε να μπαί-
νη τ'ο βραδάκι στο μαγαζί
και κόρωνε όλη...

Τ'ο βασανίκι της αυτό ή-
τανε πιο φλογερό κι' από
κείνα τ' άθηνάϊκα με τη
φανταρία κ' από κάτι άλ-
λα κατοπινά — ήτανε τ'ο με-
ράκι της τώρα στα γερά-
ματα. Τ'ον έβλεπε να μπαί-
νη τ'ο βραδάκι στο μαγαζί
και κόρωνε όλη...

Τ'ο βασανίκι της αυτό ή-
τανε πιο φλογερό κι' από
κείνα τ' άθηνάϊκα με τη
φανταρία κ' από κάτι άλ-
λα κατοπινά — ήτανε τ'ο με-
ράκι της τώρα στα γερά-
ματα. Τ'ον έβλεπε να μπαί-
νη τ'ο βραδάκι στο μαγαζί
και κόρωνε όλη...

Τ'ο βασανίκι της αυτό ή-
τανε πιο φλογερό κι' από
κείνα τ' άθηνάϊκα με τη
φανταρία κ' από κάτι άλ-
λα κατοπινά — ήτανε τ'ο με-
ράκι της τώρα στα γερά-
ματα. Τ'ον έβλεπε να μπαί-
νη τ'ο βραδάκι στο μαγαζί
και κόρωνε όλη...

Τ'ο βασανίκι της αυτό ή-
τανε πιο φλογερό κι' από
κείνα τ' άθηνάϊκα με τη
φανταρία κ' από κάτι άλ-
λα κατοπινά — ήτανε τ'ο με-
ράκι της τώρα στα γερά-
ματα. Τ'ον έβλεπε να μπαί-
νη τ'ο βραδάκι στο μαγαζί
και κόρωνε όλη...

Τ'ο βασανίκι της αυτό ή-
τανε πιο φλογερό κι' από
κείνα τ' άθηνάϊκα με τη
φανταρία κ' από κάτι άλ-
λα κατοπινά — ήτανε τ'ο με-
ράκι της τώρα στα γερά-
ματα. Τ'ον έβλεπε να μπαί-
νη τ'ο βραδάκι στο μαγαζί
και κόρωνε όλη...

Τ'ο βασανίκι της αυτό ή-
τανε πιο φλογερό κι' από
κείνα τ' άθηνάϊκα με τη
φανταρία κ' από κάτι άλ-
λα κατοπινά — ήτανε τ'ο με-
ράκι της τώρα στα γερά-
ματα. Τ'ον έβλεπε να μπαί-
νη τ'ο βραδάκι στο μαγαζί
και κόρωνε όλη...

Τ'ο βασανίκι της αυτό ή-
τανε πιο φλογερό κι' από
κείνα τ' άθηνάϊκα με τη
φανταρία κ' από κάτι άλ-
λα κατοπινά — ήτανε τ'ο με-
ράκι της τώρα στα γερά-
ματα. Τ'ον έβλεπε να μπαί-
νη τ'ο βραδάκι στο μαγαζί
και κόρωνε όλη...

Τ'ο βασανίκι της αυτό ή-
τανε πιο φλογερό κι' από
κείνα τ' άθηνάϊκα με τη
φανταρία κ' από κάτι άλ-
λα κατοπινά — ήτανε τ'ο με-
ράκι της τώρα στα γερά-
ματα. Τ'ον έβλεπε να μπαί-
νη τ'ο βραδάκι στο μαγαζί
και κόρωνε όλη...

Τ'ο βασανίκι της αυτό ή-
τανε πιο φλογερό κι' από
κείνα τ' άθηνάϊκα με τη
φανταρία κ' από κάτι άλ-
λα κατοπινά — ήτανε τ'ο με-
ράκι της τώρα στα γερά-
ματα. Τ'ον έβλεπε να μπαί-
νη τ'ο βραδάκι στο μαγαζί
και κόρωνε όλη...

Τ'ο βασανίκι της αυτό ή-
τανε πιο φλογερό κι' από
κείνα τ' άθηνάϊκα με τη
φανταρία κ' από κάτι άλ-
λα κατοπινά — ήτανε τ'ο με-
ράκι της τώρα στα γερά-
ματα. Τ'ον έβλεπε να μπαί-
νη τ'ο βραδάκι στο μαγαζί
και κόρωνε όλη...

Τ'ο βασανίκι της αυτό ή-
τανε πιο φλογερό κι' από
κείνα τ' άθηνάϊκα με τη
φανταρία κ' από κάτι άλ-
λα κατοπινά — ήτανε τ'ο με-
ράκι της τώρα στα γερά-
ματα. Τ'ον έβλεπε να μπαί-
νη τ'ο βραδάκι στο μαγαζί
και κόρωνε όλη...

Τ'ο βασανίκι της αυτό ή-
τανε πιο φλογερό κι' από
κείνα τ' άθηνάϊκα με τη
φανταρία κ' από κάτι άλ-
λα κατοπινά — ήτανε τ'ο με-
ράκι της τώρα στα γερά-
ματα. Τ'ον έβλεπε να μπαί-
νη τ'ο βραδάκι στο μαγαζί
και κόρωνε όλη...

Τ'ο βασανίκι της αυτό ή-
τανε πιο φλογερό κι' από
κείνα τ' άθηνάϊκα με τη
φανταρία κ' από κάτι άλ-
λα κατοπινά — ήτανε τ'ο με-
ράκι της τώρα στα γερά-
ματα. Τ'ον έβλεπε να μπαί-
νη τ'ο βραδάκι στο μαγαζί
και κόρωνε όλη...

στερα ; Χά ! Χά ! Χά !...

— Χά ! Χά ! Χά ! γέλασε κι' ο άλλος.
Και δόστου τσουγγρίζανε τ'α ποτή-
ρια τους, φίλοι πιά κ' ευχαριστημένοι
ο ένας από τ'ον άλλον. Συχνά φανε-
ρωνότανε στο μαγαζί και η Κυριακού-
λα, κάνοντας τάχα τ'ον αδιάφορο !
«—Καληπέρα, μάστορη !» «—Καλη-
σέρα, κυρά μου !» κ' έπήγαινε, σει-
νάμενη—κουνάμενη, να θρονιάσει στ'ον
πάγκο, πίσω από τις γυάλες με τις
καραμέλες και τα στραγαλοκούφια.
Από κεί έβριχνε ματιές τ'ο μάστορη
και παραμόνευε τη στιγμή που τ'ο παι-
δι θα λείπη στο υπόγειο για κρασί
κι' ο άντρας της θα σερβίρη κανέναν
άλλο πελάτη, για να σκύψη από πάνω
και να σφυρίξει τ'ο άγαπητικό της !
— Άπόψε, έ ;... Άπόψε ;

— Όλα κι' όλα ! Η Κυριακούλα ή-
θελε ξεχωριστή κρεβάτοκάμαρα «Ε-

τσι κάνουνε τα καθωπε-
πούμενα άντρώγενα !» — έ-
λεγε. Κι' αυτή που είχε
κάνει μεγέρισσα μεγάλων
σπιτιών στην Αθήνα, ήξερε
καλά από τέτοια. Πριν από
τ'ο γάμο τους είχε έπιβάλει
τη συμφωνία αυτή στο Νι-
κολάκη, κ' έτσι καθένας εί-
χε την κάμαρή του, μία φο-
ρά μάλιστα που και τ'ο
σπίτι τους ήταν ευρύχωρο.

Και να τώρα που ο τέ-
τοιος τρόπος ύπνου τηνε ε-
κόλυνε στους έρωτές της.
Γιατί τ'ον αγαπούσε πιά έ-
κείνον τ'ον μάστορη, τ'ο Σού-
γελο, που τ'ο μάτρο μου-
στάκι του της είχε άγκι-
στρώσει την καρδιά. Δεν
ήταν άλλη γιατριά.

Τ'ο βασανίκι της αυτό ή-
τανε πιο φλογερό κι' από
κείνα τ' άθηνάϊκα με τη
φανταρία κ' από κάτι άλ-
λα κατοπινά — ήτανε τ'ο με-
ράκι της τώρα στα γερά-
ματα. Τ'ον έβλεπε να μπαί-
νη τ'ο βραδάκι στο μαγαζί
και κόρωνε όλη...

Λοιπόν, εκεί κατά τα με-
σάνυχτα, άφ'οι θεβαιονότα-
νε πως «έκείνος ο συχα-
μένος ο Νικολής» ροχάλιζε
στην κάμαρά του, κατέ-
βαινε, άνοιγε τ'ο πτω-
στό...

Τ'ο βασανίκι της αυτό ή-
τανε πιο φλογερό κι' από
κείνα τ' άθηνάϊκα με τη
φανταρία κ' από κάτι άλ-
λα κατοπινά — ήτανε τ'ο με-
ράκι της τώρα στα γερά-
ματα. Τ'ον έβλεπε να μπαί-
νη τ'ο βραδάκι στο μαγαζί
και κόρωνε όλη...

Τ'ο βασανίκι της αυτό ή-
τανε πιο φλογερό κι' από
κείνα τ' άθηνάϊκα με τη
φανταρία κ' από κάτι άλ-
λα κατοπινά — ήτανε τ'ο με-
ράκι της τώρα στα γερά-
ματα. Τ'ον έβλεπε να μπαί-
νη τ'ο βραδάκι στο μαγαζί
και κόρωνε όλη...

Τ'ο βασανίκι της αυτό ή-
τανε πιο φλογερό κι' από
κείνα τ' άθηνάϊκα με τη
φανταρία κ' από κάτι άλ-
λα κατοπινά — ήτανε τ'ο με-
ράκι της τώρα στα γερά-
ματα. Τ'ον έβλεπε να μπαί-
νη τ'ο βραδάκι στο μαγαζί
και κόρωνε όλη...

Τ'ο βασανίκι της αυτό ή-
τανε πιο φλογερό κι' από
κείνα τ' άθηνάϊκα με τη
φανταρία κ' από κάτι άλ-
λα κατοπινά — ήτανε τ'ο με-
ράκι της τώρα στα γερά-
ματα. Τ'ον έβλεπε να μπαί-
νη τ'ο βραδάκι στο μαγαζί
και κόρωνε όλη...

Τ'ο βασανίκι της αυτό ή-
τανε πιο φλογερό κι' από
κείνα τ' άθηνάϊκα με τη
φανταρία κ' από κάτι άλ-
λα κατοπινά — ήτανε τ'ο με-
ράκι της τώρα στα γερά-
ματα. Τ'ον έβλεπε να μπαί-
νη τ'ο βραδάκι στο μαγαζί
και κόρωνε όλη...

Τ'ο βασανίκι της αυτό ή-
τανε πιο φλογερό κι' από
κείνα τ' άθηνάϊκα με τη
φανταρία κ' από κάτι άλ-
λα κατοπινά — ήτανε τ'ο με-
ράκι της τώρα στα γερά-
ματα. Τ'ον έβλεπε να μπαί-
νη τ'ο βραδάκι στο μαγαζί
και κόρωνε όλη...

Τ'ο βασανίκι της αυτό ή-
τανε πιο φλογερό κι' από
κείνα τ' άθηνάϊκα με τη
φανταρία κ' από κάτι άλ-
λα κατοπινά — ήτανε τ'ο με-
ράκι της τώρα στα γερά-
ματα. Τ'ον έβλεπε να μπαί-
νη τ'ο βραδάκι στο μαγαζί
και κόρωνε όλη...

Τ'ο βασανίκι της αυτό ή-
τανε πιο φλογερό κι' από
κείνα τ' άθηνάϊκα με τη
φανταρία κ' από κάτι άλ-
λα κατοπινά — ήτανε τ'ο με-
ράκι της τώρα στα γερά-
ματα. Τ'ον έβλεπε να μπαί-
νη τ'ο βραδάκι στο μαγαζί
και κόρωνε όλη...

Τ'ο βασανίκι της αυτό ή-
τανε πιο φλογερό κι' από
κείνα τ' άθηνάϊκα με τη
φανταρία κ' από κάτι άλ-
λα κατοπινά — ήτανε τ'ο με-
ράκι της τώρα στα γερά-
ματα. Τ'ον έβλεπε να μπαί-
νη τ'ο βραδάκι στο μαγαζί
και κόρωνε όλη...

Τ'ο βασανίκι της αυτό ή-
τανε πιο φλογερό κι' από
κείνα τ' άθηνάϊκα με τη
φανταρία κ' από κάτι άλ-
λα κατοπινά — ήτανε τ'ο με-
ράκι της τώρα στα γερά-
ματα. Τ'ον έβλεπε να μπαί-
νη τ'ο βραδάκι στο μαγαζί
και κόρωνε όλη...

Τ'ο βασανίκι της αυτό ή-
τανε πιο φλογερό κι' από
κείνα τ' άθηνάϊκα με τη
φανταρία κ' από κάτι άλ-
λα κατοπινά — ήτανε τ'ο με-
ράκι της τώρα στα γερά-
ματα. Τ'ον έβλεπε να μπαί-
νη τ'ο βραδάκι στο μαγαζί
και κόρωνε όλη...

Τ'ο βασανίκι της αυτό ή-
τανε πιο φλογερό κι' από
κείνα τ' άθηνάϊκα με τη
φανταρία κ' από κάτι άλ-
λα κατοπινά — ήτανε τ'ο με-
ράκι της τώρα στα γερά-
ματα. Τ'ον έβλεπε να μπαί-
νη τ'ο βραδάκι στο μαγαζί
και κόρωνε όλη...

Τ'ο βασανίκι της αυτό ή-
τανε πιο φλογερό κι' από
κείνα τ' άθηνάϊκα με τη
φανταρία κ' από κάτι άλ-
λα κατοπινά — ήτανε τ'ο με-
ράκι της τώρα στα γερά-
ματα. Τ'ον έβλεπε να μπαί-
νη τ'ο βραδάκι στο μαγαζί
και κόρωνε όλη...

Τ'ο βασανίκι της αυτό ή-
τανε πιο φλογερό κι' από
κείνα τ' άθηνάϊκα με τη
φανταρία κ' από κάτι άλ-
λα κατοπινά — ήτανε τ'ο με-
ράκι της τώρα στα γερά-
ματα. Τ'ον έβλεπε να μπαί-
νη τ'ο βραδάκι στο μαγαζί
και κόρωνε όλη...

Τ'ο βασανίκι της αυτό ή-
τανε πιο φλογερό κι' από
κείνα τ' άθηνάϊκα με τη
φανταρία κ' από κάτι άλ-
λα κατοπινά — ήτανε τ'ο με-
ράκι της τώρα στα γερά-
ματα. Τ'ον έβλεπε να μπαί-
νη τ'ο βραδάκι στο μαγαζί
και κόρωνε όλη...

Τ'ο βασανίκι της αυτό ή-
τανε πιο φλογερό κι' από
κείνα τ' άθηνάϊκα με τη
φανταρία κ' από κάτι άλ-
λα κατοπινά — ήτανε τ'ο με-
ράκι της τώρα στα γερά-
ματα. Τ'ον έβλεπε να μπαί-
νη τ'ο βραδάκι στο μαγαζί
και κόρωνε όλη...

Τ'ο βασανίκι της αυτό ή-
τανε πιο φλογερό κι' από
κείνα τ' άθηνάϊκα με τη
φανταρία κ' από κάτι άλ-
λα κατοπινά — ήτανε τ'ο με-
ράκι της τώρα στα γερά-
ματα. Τ'ον έβλεπε να μπαί-
νη τ'ο β

κουδέντιαζε και χαϊδολογιότανε με δση άνεση έπάνω σ' ένα πάγκο δεν-τροστοιχίας έρημικης. Πότε-πότε, στις μακρινές ώρες, στο ξεκούρασμα, ο Σούγγελος έλεγε :

— Γι' άνασήκω λιγάκι, έρε Κυριακούλα, να πάρουμε κάνα σούκο.

Κ' έπειτα έχωνε το χέρι του κάτω από το καπάκι κ' έπαιρνε από τα τσα-πελίσουκα του Κοντομίχαλου, που τα μασουλίζανε κ' οι δυο με πνιχτά γέλια.

— Σιγά-σιγά θα του τα φάμε όλα! έίπε ένα θράδυ ή Κυριακούλα. Και θ' άδειάσει ή κάσσα.

Ο Σούγγελος σήκωσε τους ώμους.

— "Ε, και τί ; Σάν άδειάσει ή κά-σα τότε βάζουμε αυτόνε μέσα και... ξε-μπερδύουμε. "Ε, τί λές ;...

"Η γυναίκα άνατρίχισε. "Α, ως έ-κει όχι ! Μή τέτοια πράματα ! "Ητα-νε μεγάλα κρίματα αυτά, που κολά-ζουν τις ψυχές άσυχώρετα !...

"Εκείνη τη στιγμή ή φλόγα του φα-ναριού πέταξε μιά φουντωτή λάμψη κ' έσβυσε. Μείνανε στο βαθύ σκοτάδι, σιωπηλοί. "Η Κυριακούλα είχε άποτρα-ξήσει το χέρι της κ' ένοιωσε μιά κρυά-δα στο κορμί της, πλάγι στον άνθρωπο αυτόνε που είχε μελετήσει το έγκλη-μα. Κ' εκείνος πάλι ένοιωσε πώς ή γυ-ναίκα αυτή δεν τον άγαπούσε άκόμη όσο έπρεπε για να μην άπάντησε πρό-θυμα.

— Τί λές ; τήνε ξαναρώτησε.

— Τί να πώ. Τέτοια πράματα δε λέ-γονται... δε λέγονται...

— Σωστά... Μόνο γίνονται, μουρμού-ρισε κείνος και σώπασε.

Τη νεκραμέρα της σκοτεινής άποθή-κης δεν έτάραζε παρά ή πείνα κάποιου ποντικού που ροκάινιζε κουκιά, φασό-λια, πιάδες ξέρει... Ο Σούγγελος και ή Κυριακούλα είχαν τη σκέψη τους στη-λωμένη στο ίδιο πράμα κ' έβλεπαν το ίδιο δράμα : Τόν Κοντομίχαλο ξεπλω-μένο μέσα στην κάσση, με τα χέρια σταυρωμένα, και να τότε κατεβάζουνε με δυο σκονιιά κάτω, στον τάφο. "Η Κυριακούλα άνατρίχισε και πετάχτη-κε άπάνω όρθια.

— Φτάνει γι' άπόψε, έίπε.

Βγήκανε στο δρόμο. Το φεγγάρι—κρύο, Γενναριάτικο φεγγάρι—τους έχό-πησε στο πρόσωπο. Δεν κοιταχτήκανε καθόλου. Ο Σούγγελος έίπε ξερά «κα-ληνύχτα» και τράβηξε το δρόμο του.

"Η Κυριακούλα μπήκε μέσα, μαντά-λωσε την πορτοούλα και πήγε στην κά-μαρή της. "Επεσε στο κρεβάτι, μα δε μπορούσε να θρη τον ύπνο. Αυό-τρεις φορές τα δόντια της χτυπήσανε σάν από πυρετό...

□ □

Την άλλη μέρα ο Σούγγελος δεν έ-φάνηκε στο μπακάλικο. "Η Κυριακούλα άνακουφίστηκε.

Μά όταν πέρασαν δυό άκόμη μέρες και τρεις χωρίς να ξαναφανή, ή γυ-ναίκα άρχισε να στενοχωριέται. Πρώτα ή καρδιά της, ύστερα το κορμί της, τον άναζητούσαν. "Νά πάση ή όργη, έλεγε μέσα της, δε μπορώ να κάνω χωρίς αυτόνε. Τί κακό είναι και τοϋτο θρε δυατέρω ;

"Ενα θραδάκι, ο άντοας της έίπε :

— Μωρέ γυναίκα, μάς άρνήθηκε ο μαστρο-Γιάννης. Δε φαίνεται καθόλου. Μην είν' άρρωστος ;

— Μπά ! έίπε το μπακαλόπουλο, ένώ-πέρασα το μεσημέρι που ρχόμουν από τη θύση και τον είδα που πλάνιζε τάβλες.

— "Α, μά τότες θα πάω να τότε φέ-

ρω ! Έκανε ο μπακάλης. Τί θα πη αυ-τό ; "Ενα φίλο έχουμε και μείς.

Και βγήκε από το μαγαζί, σχεδόν τρέχοντας.

Μετά λίγη ώρα ξαναφάνηκε με το Σούγέλο.

— Νάτος ο κύριος ! Μας έκανε το χολιασμένο... Γιατί ; Τί σου κάναμε ; Μή δεν είναι καλά τα φαγιά μας ; το κρσσί μας ;

"Η Κυριακούλα έβλεπε τον άντρα της — έτσι δοϋλο σ' έναν πελάτη που ξόδιαζε αλογάριστα, που έφερνε κι' άλλους, που του διώρθωνε τα έπιπλα του μαγαζιού τζάμπα — κ' ένοιωσε με-γάλη περιφρόνηση για δαϋτον. "Αμ δεν της ταίριαζε αυτήνης έτούτος ο γέρο-νεκρούφης, που μυρίζανε τα χνώ-τα του γής. Νά, εκείνος ο λεβέντης της έπρεπε, με το τσεγκελωτό μουστάκι και τα μάτια τα τσαχνίτικα που της ψάχνανε την καρδιά. Και για μιά φο-ρά άκόμη έίπε μέσα της : «Καλά του κάνω, τέτοιος που είναι !»

Τα ξαναφτείλανε. Ο Σούγγελος ξα-ναπήρε τη θέση του, κάτω από το τε-ζάχι, και την άλλη...μέσα στην άποθή-κη. Το ίδιο θράδυ ο Σούγγελος και ή Κυριακούλα, καθισμένοι άπάνω στην κάσση, μασουλίζανε από τα ξερά σύ-κα, έτυφισμένοι, με τη σάρκα χορτά-τη, ήσυχοι.

Κ' έτσι περνούσε ο καιρός. Ο Σού-γγελος δεν έκανε πιά κείνη τη φοβερή έρώτηση : «"Ε, τί λές ;» που άναστα-τωσε την άγαπητικιά του. Μά όταν ένα θράδυ εκείνη του έίπε : «Ξέρεις ; εί-ναι κάμποσες μέρες τώρα που ύποφέ-ρει από το σηκίτι του ο κακομοίρης», ο Σούγγελος άν και κατάλαβε, έίπε : «Ποιός ;» Ο άντρας μου» άπάντησε ή Κυριακούλα. Τότε ή Σούγγελος κατε-βάζοντας το χέρι κ' χτυπώντας δυό φορές την κάσση, έίπε :

— Και τί σε νοιάζει ; "Εσύ ήσουν άωτονη άκόμα, και κείνος διαζότανε να σε θάλη μιά όρ' άρχήτερα έδω μέ-

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΑΚΡΟΠΑΤΩΝΤΑΣ ΗΡΘΕΣ

"Ακροπατώντας ήρθες στα λευκά σου πόδια, στής νυχτός την ήσυχία, ρόδινος ήσκιος, άπαλά, γλυκά, σάν της ψυχής μου ή πιο θαθεία άρ-μονία.

Κι' εκεί, που έρμος άπόψε και φτωχός, σκύβω κι' αναλογιέμαι μοναχός, στής θλίψης μου την άπεραντωσύνη, της ζήσης το μυστηριο—τί και πώς ;— άπ' τα πατήματά σου λάμπει φως, κι' οι παραδείσιοι μπρός μου άνθίζουν κρίνοι!

□ □

ΨΕΜΑΤΑ ΛΕΝΕ

Μιάς άνοιξης μαντατοφορα, ήρθες στην ώρα τη θαμπή, κι' άκροπατώντας έχει μπη, τα θεία κομίζοντας μου δώρα. Κι' άν ίσως το θουίξ ή χώρα, πώς να δεχτώ τα ήταν ντροπή, ψέματα λένε στην καρδιά των οί φτωχούς κι' οι ύποκριτες, κι' οι που δεν άκουσαν ποτές μέσα τους τ' Άσμα των Άσμάτων.

ΑΓΓΕΛΟΣ Θ. ΣΗΜΗΡΙΩΤΗΣ

(Ονειρών "Ησκιο)

σα για...για ν' άλλάξη το γιοϋκο.

— Λές, Γιάννη ;

— "Αμ, τί λέω... "Ετσι είναι. Μόνο έπρεπε νάσαι κουτή όσο είσαι για να μην το καταλαβαίνης.

Μείνανε λίγο σιωπηλοί, κ' έπειτα κά-νανε πώς αλλάζουν κουθέντα, μά ο νους και των δυωνών ήταν εκεί. "Αξαφνα, έ-κείνος λέει :

— Κι' όμως τί καλλίτερα που θάμα-στε άν ο άνθρωπος αυτός έβγαине από τη μέση.

— Ποιός ; ρώτησε ή γυναίκα κουτά.

— Νά, ο άντρας σου, ποιός άλλος.

"Η Κυριακούλα άνατρίχισε κ' αυ-τή τη φορά, αντίς ν' άποτραβήξη το χέρι της, έσφιξε δυνατώτερα το χέρι του άγαπητικού της.

Το ποντίκι άρχινισε πάλι να τρίζη μέσα στο σασκί με πχ κουκιά. Σε λίγο άκούστηκαν και τα όρνιθια της αύγης.

— "Ωρα να πηγαίνω, έίπε ο Σού-γγελος.

□ □

Το άλλο θράδυ ο Κοντομίχαλος θογ-γούσε από τους πόνους. Το σηκίτι του είχε πρηστεί.

— Τί λεί ο γιατρός ; τότε ρώτησε ο Σούγγελος.

— Δεν τόπα άκόμα στο γιατρό, ά-πάντησε ο τσιγγούνης που αλήθεια δεν άποφάσιζε άκόμη να πληρώση μιά βί-ζιτα.

— "Αμ, τί κάθεται ; τότε μάλωσε ο φίλος του. Μικρό κουκούδι γιατρε, μεγάλο μνη το κάνει, που λέει κι' ο λόγος... Σήμερα κιόλας να πας στο γιατρό να σε κυτάξη... "Εγώ' αύριο πρωί φεύγω για την "Αθήνα... "Εχω ν' αγοράσω κάτι έργαλεία της τέχνης, έχω κι' άλλες δουλειές. Μά θα γυρίσω σε καμιά οδομάδα και...ξέρεις, πα-ληφίλε ; Θέλω να σε θρώ καλά, έτσι σάν πρώτα, ντοϋρο-Κουμουντοϋρο !...

Κι' αλήθεια, την άλλη μέρα ο Σού-γγελος χάθηκε από το χωριό.

Στο μεταξύ ή άρρώστεια του Κον-τομίχαλου όλο και χειροτέρευε. Κατά-κοιτος στο κρεβάτι τώρα, θογγούσε νυχτοήμερα. «Κίρσις του ήπατος» είχε πει ο γιατρός, έδωσε κάποια για-τρικά, κ' έφυγε δυσαρεστημένος για τη φτωχική πληρωμή. Μά ο μπακάλης θογγούσε τώρα και για τα λεφτά : «"Ωχ, μάνα μου, ώχ, μανούλα μου...» κ' έρεβε ο μαϋρος.

"Η Κυριακούλα πηγαينوερχότανε, στενοχωρημένη, σαστισμένη, από το σπίτι στο μαγαζί, κι' από το μαγαζί στο σπίτι, και καταριότανε τη μοίρα της. Μιά μέρα, εκεί που σκοτεινιάζε, ο άρρωστος της λέει :

— Κυριακούλα... για έλα κοντά... να σου πώ... "Εκείνη τη...την κάσση...

— "Ε ;

— "Ε, λοιπόν, λέω... άμα σүн Θεώ σηκωθώ... να τήνε κάνουμε κομμάτι, λέω, και να τήνε κάψουμε στη μου-γάδα.

"Η Κυριακούλα σήκωσε τους ώμους με άδιαφορία.

— Καλά... να την κάψουμε.

Και θιάστηκε να κατεβή στο μαγα-ζί, όπου το μπακαλόπουλο είχε μείνει μόνο και θα δεκάτιζε τις καραμέλες... "Αλλά να τώρα που δεν ήταν μόνο. "Όχι στην συνήθισμένη του θέση, αλλά σε μιά μισοσκότεινη γωνιά, κοντά σε πλάι παλιά θορέλια καθόταν ένας άν-θρωπος. Έπινε και καρτερούσε. Τα μά-τια της Κυριακούλας ξεχώρισαν άμέ-

(Το τέλος στη σελίδα 43)

Τό... μαρτύριο του μάρτυρος

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ ΤΟΥ ΡΑΝΤ

Μου συνέβη πολλές φορές να δώ τον Κολιμπάρ έξω φρενών, ποτέ δ-μως σ' αυτό το σημείο:

—Δεν μου λές, ξεφώνησε γουρ-λώνοντας τα μάτια του και γραπώνοντας με άπ' τα πέτα του σασκακιού μου, σου συνέβη ποτέ να είσαι μάρτυς;

—Ναι, Κολιμπάρ, θυμήσου, στών γά-μο σου... κι' ύστερα όταν πήγαμε μαζί στην δημαρχία να δηλώσουμε την γέν-νηση του Μιμλί...

—Μά όχι, όχι! Μάρτυς σε δίκη, μπρο-

Ένας άστυφύλαξ πλησιάζει το ση-μειωματάριό του.

στά στους δικαστάς, στους δικηγόρους και σε όλο το συνάφι! Φίλε μου ένα πράγμα θα σε συμβουλέψω. Την μέρα που θα δής στον δρόμο μιά συγκέντρω-ση, να γίνης λαγός χωρίς να δής τί συμ-βαίνει πίσω σου! Γιατί άν πας να δής τί συμβαίνει και σε πάρουν μάρτυρα, άσφαλώς θα... μαρτυρήσης!

"Εγνοια σου και την έπαθα εγώ! "Ηταν μιά όμορφη άνοιξιάνικη μέρα. Περνούσα άπ' την πλατεία του Γαλλικού Θεάτρου όπου τά πουλιά είχαν βάλει μπρός μιά θορυβώδη συναυλία...

"Ξαφνικά, βλέπω ανθρώπους να τρέ-χουν... μιά συγκέντρωση να σχηματίζεται στην γωνία της όδου Ρισελίε. Σπεύδω εκεί και βλέπω το θλιβερό θέαμα ενός ποδήλατο που το είχε κάνει θρύψαλα έ-να ταξί.

—Το ταξί άπρόσεκτα καβάλλησε το ποδήλατο, έλεγαν οι μέν.

—Καθόλου, άπαντούσαν οι άλλοι, ο ποδηλάτης ώρμησε έπάνω στο ταξί σάν παλαβός.

—Δεν είναι αλήθεια, ξεφώνιζε ο πο-δηλάτης, πήγαινα σιγά-σιγά, όταν ένας παληροσφέρ, ένας άμαξίας μου ήρθε στις πλάτες κι' έκανε θρύψαλα το ποδή-λατό μου. Δεν είναι έτσι, κύριε; με ρώ-τησε κυττάζοντάς με ίκετευτικά.

"Εχω καλή καρδιά, το ξέρεις, και καθώς ένας άστυφύλαξ πλησιάζει, με το σημειωματάριο μου το μολύβι στο χέρι, μά την πίστη μου δεν είχα το θάρρος ν' άρνηθώ να δώσω το δνομά μου και την διεύθυνσή μου. "Ο σωφέρ, έξ' άλλου, δεν φαινόταν νάχη διάθεση για διαμαρτυρίες. Τι τον έγνοιαζε αυτόν. Στα παλιά του τα παπούτσια! "Η ασφάλεια να ήταν καλά... που θα άποζημιώνει!

"Όταν έπέστρεψα στο σπίτι και διη-γήθηκα τα καθέκαστα στην Βαρβάρα, άκουσα τον έξάψαλμο: βλάκα, ζών, κτήνος, τετράποδο κ.τ.λ...

—Νά δής τί μπελάδες θα βρης τώρα μ' αυτήν την ιστορία! Γιατί ν' άνακατευ-τής;

—Μά, Βαρβάρα, για σκέψου άν συνέ-βαινε σε σένα να περάση ένα αυτοκίνητο και να σε κάνη... πλακέ! Δεν θάσουν ευ-χαριστημένη να βρης μάρτυρες;

"Η Βαρβάρα, συνέχισε το ύβερολόγιό της, λέγοντας πώς δεν είχε διάθεση να πεθάνη μ' αυτόν τον τρόπο για να εισ-πράξω άποζημίωση... και να την ξεδέσω στις ταβέρνες!

Το πιο νόστιμο είναι όμως ότι την έ-πομένη, έρχεται ένας πολύ καθώς πρέπει νέος στο σπίτι.

—"Εσείς είσθε ο κ. Κολιμπάρ; με ρω-τά; Είσθε μάρτυς του κ. Ζαντές που κα-τεστράφη το ποδήλατό του χέες, στην πλατεία του Γαλλικού Θεάτρου;

—Βεβαίως! άπαντώ με μεγάλη πεποι-θηση.

"Ο νέος ήταν αντιπρόσωπος της άσ-φαλείας που θα πλήρωνε άποζημίωση για την καταστροφή του ποδηλάτου υπό του αυτοκινήτου—άν ήταν υπαίτιος ο σωφέρ.

Τότε μου θέτει έρωτήσεις, ύπουλα-ύ-πουλα, έπιμένει να του εξηγήσω πώς συ-νέβησαν τα πράγματα...

—Αυτά που λέτε, συμπεραίνει, δεν συμφωνούν καθόλου με τις καταθέσεις των ύπολόπων αυτοπτών μαρτύρων!

—Λυπούμαι πολύ, αλλά στραβός δεν είμαι... "Ο,τι είδα, αυτό λέω!

—"Ο,τι είδατε; Αυτό... θα το δοϋ-με! Κι' άν άποδείξουμε πώς είσθε ψευ-δομάρτυς; Τότε, να δής τί έχετε να τρα-βήσετε. "Ο νόμος είναι χωρίς οίκτο προ-κειμένου για ψευδομαρτυρία. Διαβάστε τον κώδικα, κατ' άρθρον... και θα δής!

"Αφήστε πιά τις ενοχλήσεις, το συρ-τα-φέρτα και το βρισίδι του δικηγόρου της ύπερασπίσεως που θα σας βγάλη την πίστη άνάποδα!

—Τι σούλεγα εγώ! φωνάζει ή Βαρ-βάρα που άφορμή ζητούσε για να μπη στη μέση.

—Αντί να ύποστήτε όλα αυτά τα μαρ-τύρια, σας προσφέρω εγώ ένα πενήντό-φραγκο κολλαριστό-κολλαριστό. Τι λέ-τε; Πενήντα φράγκα... και μηδέν ενοχλή-σις;

—Νά πάτε στον άγύριστο! του φώνα-ξα. Δεν πούλω την συνείδησή μου! Δρά-μο!

Πώς κρατήθηκα και δεν τοϋσπασα τα μούτρα!

—Θά ξαναϊδωθούμε... και θα τα ξα-ναποϋμε! φωνάζει φεύγοντας.

—Πάντα θα είσαι, βλάκα, ζών, κ.τ.λ... μου έίπε ή Βαρβάρα. Θα μετα-νοήσης γι' αυτά τα πενήντα φράγκα, εγώ σου το έγγωμαι!

"Κι' ύστερα... τις λένε ευαίσθητες τις γυναίκες!

Φθάνει ή μέρα της δίκης όπου είμαι καλεσμένος ως μάρτυς της πολιτικής ά-γωγής. Αυό ώρες περίμενα μέσα στο

κλουβι όπου ήσαν άραδιασμένοι φύρδην» μίγδην, όλοι οι μάρτυρες.

"Όλος ο κόσμος... χαλούσε τον κόσμο γιατί δεν συμφωνούσαν στο πώς έλαβε χώραν το δυστύχημα.

"Ενας τύπος μάλιστα, ζόρικος λιγά-κι, μου δήλωσε πώς θα με περίμενε ύ-στερα στην γωνία, για να εξηγηθούμε σάν άνδρες!

—Τέλος, με κάλεσαν.

—Πήτε μου τί είδατε! έίπε ο πρόε-δρος.

—Είδα κ. πρόεδρε, το ταξί να άνα-ποδυρή τον ποδηλάτη και να κάνη μωσαϊκό το ποδήλατό του!

—Επιτρέψατέ μου, έπενέβη ο δικηγό-ρος της ύπερασπίσεως. Θα ήθελα να ρω-τήσω τον έντιμότατον μάρτυρα άν εκεί-νη την μέρα... ήταν στα καλά του;

—Τι έκανε, λέει; "Αν ήμουν στα καλά μου; "Ορίστε έρώτηση!

—"Επιμένω στην έρώτηση γιατί, άπ' τις πληροφορίες που έλαβα άπ' τον θω-ρωρό του μάρτυρος καθώς κι' άπ' τους γειτόνους, συνηθίζει να παραδίδεται εις βακχικά όργια...

—Δεν ντρεπόμαστε! είπα έξω φρενών. Δεν το βουλύνει, άμούστακε; Θα ήθελα να γνωρίσω αυτούς που κυκλοφορούν τέ-τοιες διαδόσεις! "Ασφαλώς ο όμορφο-νός που έστειλε ή ασφάλεια να με δω-ροδοκήση με 50 φράγκα, θα έίπε πώς δεν ήμουν στα καλά μου!

"Ο δικηγόρος της ύπερασπίσεως πετά-χτηκε ένα μέτρο ψηλά:

—Ενώπιον αυτής της άτιμωτικής κα-τηγορίας, δεν μάς μένει παρά να μηνό-σωμεν τον ειρημένον Κολιμπάρ όχι μόνον έπί ψευδομαρτυρία, αλλά και έπί συκο-φαντική δυσφημίσει...

"Εγίνα κι' εγώ μαροϋτι. "Εβαλα τις φωνές...

—Φύλακες, έίπε ο πρόεδρος, βγάλτε έξω αυτόν τον ταραξία...

Ο δικηγόρος της ύπερασπίσεως ένα μέτρο ψηλά...

Νάτα μας! Τώρα περιμένο τις μηνύ-σεις του όμορφονού της ασφαλείας, που δεν μπορώ να άποδείξω ότι άπεπειράθη να με δωροδοκήση! Τι δίκη που είχε ή Βαρβάρα! Νά με χρυσώσης δεν έπα-πάω μάρτυς.

PANT

Μαντελέν Γκιμάρ

Η Μαγδαληνή Γκιμάρ γεννήθηκε στο Παρίσι την 10

Οκτωβρίου 1743 από γονείς άπολους πολύ μετρίας οικονομικής καταστάσεως. Από μικρή είχε κληθεί στο χορό και ήταν 16 χρονών όταν πρωτοφάνηκε, χωρίς θόρυβο, στα μπαλέτα της Γαλλικής Κωμωδίας. Και άσφαλώς, το καλλιτεχνικόν μέλλον της θά ήταν από τα πιο σκοτεινά, αν δέν βρισκόταν στο δρόμο της ένας μεγάλος φιλότεχνος της εποχής, ο στρατάρχης ντε Σουμπίζ. Αυτός κατάλαβε, μόλις είδε την μικρούλα, Μαγδαληνή, τι στόφα χορευτική ήταν και άμέσως ενήργησε να την προσλάβουν στην όπερα με μισθό 600 λίβρων τον χρόνο. Δέν ήταν σπουδαίος ο μισθός αυτός, ήταν όμως μια καλή άρχη.

Ο Μπασιμόν, ένας από τους καλλίτερους κριτικούς της εποχής έγραψε εγκωμιαστικώτατα για τον χορό της νεαρής Γκιμάρ. Είχε όμως τις επιφυλάξεις του για την πλαστικότητά της. «Είναι μια νεωτέρα Τερψιχόρη, έγραφε, της λείπουν όμως οι καμπύλες εκείνες που θάκαναν ένα σώμα... γυναικειο».

Και πραγματικά, η μικρή Γκιμάρ, μπορεί να είχε μια χαριτωμένη μουσούδια, δέν είχε όμως, παρά μια ύπόνοια μόλις στήθους, και λαγώνων. Θά ήταν σήμερα, στην εποχή της περίφημης «γραμμής», ο ίδεώδης τύπος γυναικός. Και κράτησε έτσι ως το τέλος. Δέν κατώρθωσε να παχύνει λιγάκι...

Εν τούτοις, το νέο χορευτικό άστρο, μ'όλο που ήτανε λεπτεπίλεπτο και μελαψό σαν άρχη, εν τούτοις, γρήγορα κατώρθωσε να επιβληθί με την τέχνη της, σε τρόπο που «όλο το Παρίσι νάχη για την Γκιμάρ τα μάτια του ντε Σουμπίζ», όπως έγραφαν τότε.

□ □

Εξακολουθούσε όμως πάντα να παίρνει τον ίδιο μισθό: τις 600 λίβρες της τον χρόνο. Θά ήταν όμως μαζί και σπουδαία οικονομολόγος η Μαγδαληνή, για να κατορθώσει με το ποσό αυτό να νοικιάσει και να επιπλώσει ένα μικρό σπίτι στο Παντέν, όπου έδινε δεξιώσεις στις όποιες δέν άργησαν να συγχάζουν και αλλικοί. Ήρθε εποχή που οι δεξιώσεις της αυτές ήταν τόσο φημισμένες, που μια πρόσκληση σ' αυτές ήταν από τα πιο περιζήτητα πράγματα του κόσμου! Φιλόσοφοι, καλλιτέχνες, αλλικοί, άριστοκράτες, σχημάτιζαν γύρω της μια αλλη που συναγωνιζόταν την βασιλική.

Η Γκιμάρ, έδινε τρία σουπέ την έβδομάδα: το ένα για τους νεαρούς ευγενείς της αλλής, το δεύτερο για τους σοφούς και τους καλλιτέχνες και το τρίτο για τις τρελλοαρτίστες του θεάτρου και τους φίλους των. Δέν απάξιαν όμως να παίρνουν μέρος στα οικογενειακά αυτά γλέντια της Γκιμάρ και έξεχοντες εκπρόσωποι του δικαστικού κλάδου και... του κλήρου. Η Μαγδαληνή Γκιμάρ, διατηρούσε τις καλλίτερες σχέσεις με τον τελευταίο αυτό... Καρδιά γεμάτη αίσθημα, έκανε το καλό ως εκεί που μπορούσε

και ο σεβ. ντε Ταράντ, επίσκοπος της Ορλεάνης, συχνά της ένεπιστεύετο διάφορα χρηματικά ποσά για να τα μοιράζει στους πτωχούς της. Και έδειχνε τόσο ζήλο στην άποστολή της αυτή που συχνά έπαιρνε συγχαρητήρια γράμματα από τον αρχιεπίσκοπο τον ίδιο, σάζεται δέν ακόμη μια περίφημη χαλκογραφία της εποχής που την παριστάνει ως Ιέρεια του πόνου.

Η εδσεβής όμως και φιλάνθρωπος

Η Μαντελέν Γκιμάρ.

δράσις της, δέν έμπόδιζαν την Γκιμάρ να προκαλή διάφορα σκάνδαλα, όσες φορές παρουσιαζόταν ευκαιρία. Όπως έκανε ένα βράδυ στην Όπερα, όταν ρίχτηκε με σφιγμένες τις γροθιές της κατά του κριτικού Πουζιέ, που την είχε χτυπήσει σε μια κριτική του. Οι έκκεντρικότητες της όμως, συντελούσαν στο να μεγαλώνη περισσότερο η φήμη της ως βασιλίσσας του χορού και της μόδας.

Ο Μαρμοντιέλ, περιγράφει μια εμφάνισή της στον περίπατο του Λονσάν και την άποκαλεί «Ο Ωραίος Σατανάς».

«Μόλις ένεφανίσθη, γράφει, τράβηξε άμέσως επάνω της και επάνω στο περίφημο άμάδι της, αντίξιο μιας μοντέρνας Τερψιχόρης, τα βλέμματα όλων. Ένα επιφάνημα θυμασμού βγήκε από τα χείλη όλων. Άν όλος εκείνος ο κόσμος, δέν φοβόταν μην γελοιοποιηθί, θάτρεχε να φιλήσει το χερού της γοβάκι».

Η ζωή όμως που έκανε η Γκιμάρ, ζωή στην οποία άπαρκοῦσαν με το παραπάνω οι διάφοροι προστάται της, που ήταν οι

είχε άποκτήσει δικό της θέατρο ή διαβολογυναικία αυτή — και να συγχάζουν στις δεξιώσεις της.

□ □

Ός αυτή την εποχή, η Γκιμάρ ήταν εγκατεστημένη στο Παντέν, λίγο έξω από το Παρίσι. Ένα βράδυ όμως, κάκοποιοι ληστεύουν δυό γιαιτρούς, που έβγαιναν από μια δεξιωση της και η Μαγδαληνή άποφασίζει πια να εγκατασταθί στο Παρίσι.

Βάζει τον διάσημο τότε αρχιτέκτονα Λεντέν και της χτίζει στην Σωσέ ντ' Άντέν, κοντά δηλ. στην Όπερα, ένα θαυμάσιο μέγαρο. Δέν ήταν πια μέγαρο αυτό, μα ένας αληθινός ναός της χάριτος, και του πλούτου, αντίξιος της Θεότητας που θά φιλοξενούσε. Έβλεπε κανείς σ' αυτό κίονας συμπαγείς από πορφύριτη και πράσινο μάρμαρο, ένα περιστύλιο αρχαϊκού ρυθμού με μια μεγαλοπρεπεί στήλη μετώπη διακόσμηση με νύμφες και αστύρους.

Το έσωτερικό του βασιλικού αυτού ενδαιτήματος με το μπουντουάρ του, που ήταν ντυμένο με ροζ μεταξωτό, με την αίθουσα του φαγητού, που την δροσίζαν διαρκώς κρήνες και συντριβάνια από μάρμαρο και κρύσταλλο, με την αίθουσα του, ακόμη, του θεάτρου, που θύμιζε την αίθουσα θεάτρου του ανακτόρου των Βερσαλλιών, με τις αίθουσες λουτρών, δλόκληρες από πολυτιμο μάρμαρο, άσημι, κρύσταλλο και πορσελάνη κ.τ.λ. κ.τ.λ. Ήταν κάτι το άφάνταστο.

□ □

Κάθε μεσουράνημα όμως έχει και την ουσή του. Και η Γκιμάρ, είχε κι' αυτή την παρακμή της. Έπληλθε κατά το 1780 η μεγάλη χρηματική καταστροφή — ένα χρηματιστηριακό κράχ, όπως θά λέγαμε σήμερα — που έπληξε όλους τους προστάτας της μεγάλης χορευτήρας. Η Γκιμάρ καταστρέφεται κι' αυτή.

Δέν άπογοητεύεται όμως διόλου, δέν κλαίει καν για την καταστροφή. Είναι φύσει φιλόσοφος. Πήρε γρήγορα την άπόφασή της:

Ήταν πια 40 έτών, άλλ' είχε ακόμη τους θαυμαστές της. Ένας απ' αυτούς, ο πλούσιος άστος Ζάν. Έτιέν Ντυπρώ την είχε ζητήσει επανειλημμένως σε γάμο. Έπί τέλους δέχεται την πρότασή του. Τον παντρεύεται και άρχίζει μαζί του μια ζωή τόσο ήσυχη και τόσο κανονική, ώστε ο βασιλεύς της άπονέμει σύνταξη 6000 λίβρων τον χρόνο.

Έτσι έλειψε ήσυχα από την σκηνή και την κοσμική ζωή το άστέρι αυτό του χορού που συμβόλισε τόσο περίγλυφα επί 20 έτη, την τέχνη, την γλιδή, τον έρωτα και το πνεύμα του 18ου αιώνας.

διασημότεροι άνθρωποι της εποχής, κόντευε να έπισκιάσει την ανακτορική κίνησή, γι' αυτό ο τότε ύπουργός των Καλών Τεχνών κ. ντε Ρισελιέ, έκρινε καλό να έπέμβη, άπαγορεύοντας, στους ήθοποιους των βασιλικών θεάτρων να παίζουν στο θέατρο της Γκιμάρ — γιατί

Αποκάλυψη

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΜΠΕΡΝΑΡ ΝΑΜΠΟΝ

Έλα! Όμολόγησέ το ειλικρινώς πώς σου είπε κακό για μένα! Σου είπα εκατό φορές σέ τι βαθμό με αντιπαθούσε η Λουσιέν Γκραβιέ: κι' όμως δέν παύεις να την συναντάς καθεμέρα. Είναι η καλλίτερη φιλενάδα σου. Η κατάσταση αυτή δέν μπορεί να διαρκέσει. Πρέπει να διαλέξεις μεταξύ αυτής και έμού. Νά της πής ό,τι θέλεις, άρκει να μην την ξαναδείς.

Η Ζάν Ντυλώ κύτταξε τον Ρεζέ, τον σύζυγό της, με πραγματική φρίκη, γιατί είχε γίνει έξω-φρενών, χωρίς κανένα σοβαρό λόγο. Ένα χρόνο τώρα που ήσαν παντρεμένοι, ο έκνευρισμός τους αύξαν άδιάκοπα. Η κατ'απορία κι' αν του φερόταν εκείνη. Άπαιτούσε να πάη να βλέπει, σιγά-σιγά, όλες τις παλιές της φιλενάδες. Την είχε ύπακούσει για όλες, εκτός απ' την Λουσιέν Γκραβιέ, που η γυναίκα του επέμενε άπολύτως στην φιλία της. Αυτό είχε γίνει άφορμή να έκνευριστή έτσι ο Ρεζέ. Οι κατηγορίες του ήταν φανερό πως ήσαν κακόπιστες γι' αυτό ή φωνή της Λουσιέν έτρεμε ένδ' του άπαντούσε:

—Κάνεις λάθος, Ρεζέ. Η Λουσιέν δέν μιλά ποτέ για σένα. Έξ άλλου, δέν θά της επέτρεπα να μου πη κακό για σένα. Η Λουσιέν, ήταν ένα πλάσματάκι δεκαοχτώ χρονών χωρίς καμιά πείρα της ζωής. Σκεπτόταν λοιπόν με αγωνία:

«Τι θάκανα αν δέν είχα πια την Λουσιέν να με ένθαρρύνη;»

Ποτέ δέν είχε καταφύγει στην Λουσιέν για να της ζητήσει μια συμβουλή. Ένοιωσε όμως βαθειά πώς κοντά της θάβρισκε, σε μια ώρα ανάγκης, το πιο άσφαλές καταφύγιο. Η Λουσιέν Γκραβιέ ήταν δυό χρόνια μεγαλύτερη και σπουδαζε νομικά.

Γι' αυτό λοιπόν, η Ζάν άγωνιζόταν άπεγνωσμένα να φυλάξη αυτή την τελευταία φίλη της.

—Σέ ίκετεύω, Ρεζέ. Μην μου το ζητάς αυτό. Είναι υπερβολικά άδικο!

—Σου είπα και στο ξαναλέω, δέν θέλω να την ξαναδείς! Νά μην ξαναπατήση έδω το πόδι της, αλλιώςίκα θά φύγω έγώ!

Κι' έφυγε τρανάζοντας την πόρτα.

Η Ζάν συγκρατούσε με κόπο τα δάκρυά της.

«Όποτε πρέπει να πάγω να συναντώ την Λουσιέν. Γιατί όμως, Θεέ μου; γιατί;»

Η Λουσιέν Γκραβιέ ήταν στην ώρα της, όπως πάντα. Έβγαινε απ' την Νομική Σχολή και, για να έπιστρέψη στο σπίτι της, διέσχισε καθεμέρα τον κήπο του Λουξεμβούργου στον οποίο έβλεπε το διαμέρισμα των Ντυλώ.

Μόλις μπήκε μέσα στο δωμάτιο, σταμάτησε κατάπληκτη απ' το ύφος της Ζάν.

—Τι τρέχει; ρώτησε με κάποια συγκίνηση.

Η Ζάν δέν άποκρίθηκε άμέσως. Κύτταζε με παράπονο την φίλη της και ρίχτηκε στην άγκαλιά της:

—Λουσιέν, Λουσιέν, που νάξερεις! φώναζε.

Και την έπνιξαν οι λυγμοί. —Μά τι έχεις, μικρή μου Ζάν; άπόρησε η Λουσιέν. Μίλησε. Ξέρεις πολύ καλά πώς μπορείς να μου τά έμπιστευτής όλα.

—Δέν πρέπει νάρχεσαι να με βλέπεις, ψιθύρισε άνάμεσα στους λυγμούς της η Ζάν.

—Όστε ο Ρεζέ θέλει να μās χωρίση, είπε με θλίψη η Λουσιέν. Έπρεπε να το περιμένο.

Καθώς η Ζάν δέν έλεγε όχι, το πρόσωπο της Λουσιέν έγινε κατακόκκινο, σαν να την είχε κυριεύσει μεγάλος θυμός. Συνέχισε όρμητικά:

—Φοβάται μην μιλήσω. Πολύν καιρό τώρα, μάντενα πώς ή παρουσία μου του προκαλούσε άνυπόφορες τύψεις και πώς με φοβόταν όλοένα και παραπάνω.

Μόλις πρόφερε αυτά τα λόγια, μετανοίωσε πικρά και ζήτησε να βρή τρόπο να τά αναίρεση.

—Δέν ξέρω κι' έγώ τι λέω. Είναι τρελή

Κοιτάει δέν ήταν, είχε όμως κάτι το πολύ έλκυστικό.

Ήταν όμως πια άργά. Νικημένη απ' την περιέργεια η Ζάν, σκούπισε τα δάκρυά της και άρχισε να την παρακαλή: —Πές μου, Λουσιέν, κάτι μου κρύβει. Έσύ, το ξέρεις και δέν πρέπει να μου το κρύβεις. Δέν έχεις το δικαίωμα. —Το δικαίωμα; επανέλαβε άφηρημένα η Λουσιέν.

«Άραγε πρέπει να το άγνοη παντοτενά; σκεπτόταν. Άν εξακολουθί να τον αγαπά, θά είναι φριχτό γι' αυτήν να μάθι!»

Ζάν να είχε όμως μαντέψει αυτή την σκέψη, η Ζάν έλεγε:

—Φαντάζεσαι πώς αγαπώ τον Ρεζέ όπως στην άρχή του γάμου μας. Άλλοίμονο όμως! Όλα αυτά έσβυσαν. Είναι διαρκώς άπότομος, πεισματάρης, θαρρώ πώς τον αντιπαθώ κι' ό,τι κακό ακούω γι' αυτόν θά μου κάνει καλό.

Άν δέν ήταν άπόλυτα ειλικρινής, φαινόταν όμως τόσο πολύ, που η Λουσιέν Γκραβιέ γελάστηκε. Άραγε, είχε σ' αλήθεια το δικαίωμα να κρύβη συνεχώς απ' την Ζάν γεγονότα που θή ένδιέφεραν περισσότερο από κάθε άλλην;

Κάθενη λοιπόν η Λουσιέν σ' ένα φωτέϊ κοντά στην φίλη της κι' άρχισε:

—Έχεις δίκιο. Έφθασε η στιγμή να μιλήσω. Από σήμερα, ίσως να μη σε ξαναδω πια ποτέ. Τουλάχιστον όμως θά ξέρεις με ποιόν έχεις να κάνεις, για να μπορείς να ύπερασπισής τον έαυτό σου, αν σου παρουσιασθί ανάγκη.

—Νά ύπερασπισθί; τραύλισε τρέμοντας η Ζάν.

—Θυμάσαι την Λιλιάντα Ταρσάκ;

—Την Λιλιάντα Ταρσάκ! Πώς! Μπορούσε να μην θυμάται την Λιλιάντα Ταρσάκ, την καλλονή που είχε τόσο τραγικό τέλος.

Η Λιλιάντα Ταρσάκ ήταν το «καμάρι» του οίκτοροφείου της πύλης Σαμπερρέ, σε μια γωνία των όχυρωμάτων, όπου, παιδιά, πήγαιναν να παίξουν την ώρα που δέν είχαν μάθημα.

Όλος ο κόσμος εκεί άγαπούσε την Λιλιάντα, την ύπεροχη χάρη της σιλουέτας της, της φωνής της, των τρόπων της. Ήταν χαριτωμένη, άφελής, γεμάτη άρμονία. Μάτια άπιχειροόσαν να την μιμηθούν, γιατί ήταν ύπόδειγμα κάθε γυναικείας γοητείας.

—Η Λιλιάντα μας, επανέλαβε, δέν θυμάσαι πώς έσύ κι' έγώ ήμασταν οι καλλίτερες φίλες της;

—Σ' αγαπούσε πολύ. Ήσουν όμως πολύ... παιδί την στιγμή που άρχισαν οι νεαροί να μās προσέχουν. Γι' αυτό και δέν σου διηγόμασταν τα μυστικά μας και δέν κατάλαβες τί συνέβη με τον τραγικό θάνατό της.

Η Λιλιάντα κι' έγώ είχαμε πάρει το δίκλαυέ μας, Παραθερίζαμε σε γειτονικές πόλεις, στις όχθες του Σηκουάνα. Εσύ βοσκοῦσαν στο Παρίσι κι' έρχόσουν να μās επισκεψθίς πολύ άραιά.

Παντού όπου πήγαινε, η Λιλιάντα έκανε αίσθηση στον «νεαρόκοσμο». Κοκέττα δέν ήταν, η σιλουέτα της όμως και το περπάτημά της είχαν κάτι το πολύ έλκυστικό. Γύρω της έσχυνόταν ένα άσωμα που μεθόδε τους άνδρες. Και ιάθε φορά που βγαίναμε μαζί, μās παρακολουθούσαν νεοί που μās πλησίαζαν σίς σκοτεινές γωνίες όπου κανείς —έξδν από μās— δέν μπορούσε να παραστή μάρτυς της χυλόπνιγας του!

»Δυστυχώς γι' αυτήν κι' αντίθετα με

ο, τι συμβαίνει συνήθως στίς πολύ δυσφορές νέες, ή Λιλιάνα ήταν πολύ ευαίσθητη, πονόψυχη. Υπέφερε βλέποντας την απογοήτευση εκείνων που αποκορούσε.

—Κατά βάθος, είναι κακία εκ μέρους μας, να τούς πειράζω, έτσι, μου είπε. Οί φουκαράδες πλήττουν μέσα σ' αυτόν τον τόπο όπου είναι πάντα ίδιες οί διασκέδασεις.

—Δέν δίστασε πολύν καιρό. Σέ λίγο, πραγματικά, πιάναμε σχέσεις με τρεις-τέσσερις νέους πάνω-κάτω της ηλικίας μας, που οί γονείς τους είχαν γνωρίσει με τούς δικούς μας, μεταξύ των οποίων οί Λουί Γκραμόν και Ροζέ Ντυλώ.

—Ο Ροζέ! φώναξε ή Ζάν. Κι' ήταν έρωτευμένος μ' αυτήν;

—Φυσικά, σάν όλους τούς άλλους, σάν τον Λουί Γκραμόν ιδιαίτερας.

—Εδώ ή Λουσιέν διεκόπη:

—'Ακουσε, της είπε, φοβάμαι μὴν σου κάνω κακό, συνεχίζοντας Πιστεύεις πώς πραγματικά έχεις αποσπασθῇ από αυτόν;

—'Επαφα να τον αγαπῶ. Μείνε ήσυχη, μπορείς να μου τῆς ὅλα. Θά ήθελα να μήν τὸν εἶχα παντρεψῇ ποτέ.

—'Ε λοιπόν, μάθε πώς τόσο το πάθος τοῦ Ροζέ, όσο και τοῦ Λουί Γκραμόν, πήρε μονομιῶς ἀνησυχητικές διαστάσεις. 'Η Λιλιάνα μὴν ἐμπιστευόταν πώς συχνά περνοῦσαν τὴν νύχτα περιπλανώμενοι γύρω ἀπ' τὸ σπίτι της καὶ πώς κάποιο βράδυ, τὸς εἶχα δῆ να μαλώνουν ἄγρια μεταξύ τους. Μιά ἄλλη νύχτα, ὁ Ροζέ σκαρφάλωσε στὸ παράθυρό της καὶ ἐπεχείρησε να μπῇ στὸ δωμάτιό της με τὸ στανιό. Τὰ παντζούρια ὅμως ἀντέστησαν στὴν ἐπιδρομῇ.

—Τὴν μέρα, ήταν πολὺ λιγώτερο τολμηρός: ἡ παρουσία μου τὸν ἐνοχλοῦσε. Κι' ὅμως, ὅταν τὴν ἔβρισκε μόνῃ: τῆς μίλοῦσε με πάθος κι' ἐκείνη δυσκολευόταν να τὸν ἀποφύγῃ.

—'Ο Λουί Γκραμόν ήταν δειλός, πὶο ὑπομονετικός. 'Εγραφε σὺν πολυαγαπημένην του τρυφερά γράμματα πὸς ἡ Λιλιάναν κι' ἐγὼ διαβάσαμε μαζί—καί, μὰ τὴν ἀλήθειαν, τὴν συγκινούσαν ἀρκετά. Οἱ προθέσεις καὶ τὸν δὴ, ἐξ ἄλλου, ἦσαν πολὺ τίμιες. Ζητοῦσαν να τὴν παντρευτοῦν.

—Κι' ἐκείνη ἔκλινε φανερά ὑπὲρ τοῦ Λουί Γκραμόν πὸς ἦταν συγχρόνως καὶ πὶο γλυκός καὶ πὶο σοβαρός ἀπ' τὸν ἀντιζήλο του. Τὴν ἔβλεπα καθεμέρα καὶ πὶο σκεπτική ἐνῶ μου μίλοῦσε γι' αὐτόν. Καὶ μολοντί ἦταν πολὺ λιγώτερο πλούσιος ἀπ' τὸν Ροζέ, ἤμουν πεπεισμένη πὸς ἐκείνον θά διάλεγε ἀργὰ ἡ γρήγορα.

—Μιά μέρα, μου εἶπε:

—Αὐτός ὁ Ροζέ εἶναι στιγμὲς πὸς κάνει σάν τρελλός. Φοβοῦμαι μὴν προκαλέσῃ κανένα σκάνδαλο. Κι' ὅμως δέν μπορῶ να τὸν ἀπομακρύνω ὁλοσδιόλου, χωρίς να δῶξω προτίμηση γιὰ τὸν Λουί. Δέν θέλω να κάνω τὸν Λουί να ἐλπίσῃ.

—Διαρκῶς δίσταζε. Κι' αὐτὸ ἦταν ἡ αἰτία ὅλου τοῦ κακοῦ. Πίστευα πὸς ἀγαποῦσε τὸν Λουί χωρίς να τὸ ἀντιλαμβάνεται. 'Αλοιώτικα, τρομαγμένη ἀπ' τὴν βιαστικότητα τοῦ Ροζέ, θά τῆς συμβούλευα να φύγῃ τὸ ταχύτερο με τούς γονεῖς της ἀπ' τὴν ἐσχόλη.

—'Ο Ροζέ, βρίσκοντας ἀντίσταση, ἔγινε ἀνυπόφορος. 'Ενα ἀπὸ τὰ βράδια, εἶδα, τέλος, τὴν Λιλιάναν πολὺ πὶο ἥρεμη. Φαινόταν να ἔχῃ κάποια συναισθησὴ τῆς καταστάσεως.

—Εἶχες δίκιο, μου εἶπε. Πρέπει αὐτὸ να πάψῃ. Οἱ δύο νέοι μισοῦνται ἐξ αἰτίας μου. Κι' αὐτὸ, ὑπάρχει κίνδυνος να ἔχῃ κακὰ ἐπακόλουθα. Πρὸ δολιγού, τὴν ὥρα πὸς ἐρχοῦν να σὲ βρῶ, συνάντησα τὸν Ροζέ στὸν δρόμο. Μοῦ εἶπε να τὸν παντρευτῶ καὶ με ἀπειλοῦσε μάλιστα. 'Ο Λουί, πὸς τὸν συνάντησα τὸ πρῶτ, φαινόταν πολὺ ἀνίσχυρος. 'Ελεγε παράξενα λόγια: καὶ οἱ πὶο ἥρεμοι ἀνθρώποι κάνουν καμμιὰ φορὰ κουταμάρες. Τὶ εὐθύ-νες πὸς ἔχουν οἱ γυναῖκες, μικρὴ μου Λουσιέν! Αὐριο, θά τούς εἰδοποιῶ καὶ τούς δύο πὸς φεύγω. Οἱ γονεῖς μου εἶναι συμφωνοὶ να φύγουμε λίγο νωρίτερα.

—Μολοντί, ἡ ἀπουσία της θά μου στερούσε τὴν συντροφιά της, τῆς εἶπα να μὴν διστάσῃ. Θὰ τῆς ἦταν ἀντὶ τὸν νύχθι σχέσεις με ἀλληλογραφία με τὸν Λουί Γκραμόν πὸς ἀγαποῦσε τόσο τὸ γράψιμο, ἄν ἐθέμενε να τὸν προτιμᾷ, ὅπως πίστευα.

—Θὰ ἦταν περὶ τὸ καὶ μάλιστα ἐπικίνδυνον να τούς προειδοποιήσῃς γιὰ τὴν ἀναχώρησή σου, εἶπα. 'Όταν θά σὲ δῇ να φεύγῃς, μπορεῖς να τὰ περιμένῃς ὅλα ἀπ' τὸν Ροζέ.

—Δέν μ' ἄκουσε ὅμως, ἀλλοίμονο! Δέν ἤθελε να ἀφῇ πὸς τὸ καγε.

—Τὴν ἐπομένη, τὴν βρίσκουν σκοτωμένη.

—'Η Ζάν Ντυλώ ἐμπῆξε μιά κραυγὴ κι' ἔκρυψε τὸ πρόσωπό της ἀνάμεσα στὰ χέρια της. Θυμόταν σάν νᾶταν χθὲς ἀκόμα τὸν τραγικὸ θάνατό της Λιλιάναν Ταρσάκ, πὸς εἶχε βρεθῇ σκοτωμένη με μιά σφαῖρα στὴν καρδιά σ' ἓνα ἐρμηκὸ δρομάκι.

—'Η Ζάν παρακολουθοῦσε με ἀγωνία τὴν ἀφίγηση τῆς φίλης της. Στὸ τέλος, ρώτησε ἀνάμεσα σὲ λυγμούς:

—'Όποτε ἦταν ὁ Ροζέ; Αὐτός ἦταν ὁ δολοφόνος;

—Βλέποντας αὐτὸ τὸ ξέσπασμα τῆς δούλης, ἡ Λουσιέν σταμάτησε, συλλογίστηκε πὸς εἶχε μιλῆσει ἀπερίσκεπτα.

—'Όποτε ἐξακολουθεῖς να τὸν ἀγαπᾷς; Γιατί δέν μου τῶλεγες;

—'Ηταν νευρικό, συχώρεσέ με. 'Εξήγησέ μου τὰ ὅλα, σὲ θερμοπαρακαλῶ.

—'Η Λουσιέν δέν μπορούσε πιά να σὸ πάσῃ καὶ συνέχισε:

—'Εκείνη τὴν μέρα, εἶχαμε δώσει ραντεβὸ, ἡ Λιλιάναν κι' ἐγὼ, κοντὰ στὸν Σηκουάνα γιὰ να κάνουμε μπάνιο σὲ μιά γωνιά πὸς τὴν γνωρίζαμε οἱ δύο μας... 'Εφθασε πρῶτῃ. 'Υστερα ἀπὸ μιάς ὥρας ἀναμονῇ, πῆγα να τὴν προῦπαντήσω στὸ μονοπάτι ὅπου οἱ ἐρωτευμένοι τοῦ χωριοῦ δίναν τὰ ραντεβὸ τους τὰ βράδια κι' ἦταν ἔρημο τὴν μέρα. Ἐαφνικά, βρέθηκε μπροστὰ στὸ πτώμα της.

—'Τὶ φοιχτὴ στιγμὴ! Δέν ἔβρω πὸς μπόρεσα να τὸ βάλω στὰ πόδια καὶ να τρέξω στὸ χωριὸ να εἰδοποιήσω! 'Εκανα πολλές μέρες να συνῆθω ἐξ ἄλλου ἀπ' τὸ πλῆγμα!

—Τὸ ὅπλο τοῦ ἐγκλήματος δέν βρέθηκε. Κανένα ἱχνος κοντὰ ἢ ἀπάνω στὸ πτώμα. Οἱ ὑποψίες στράφηκαν ἐναντίον

τοῦ Λουί Γκραμόν, γιατί στὸ σπίτι της σκοτωμένης βρέθηκαν πολλά γράμματα τοῦ νέου πὸς εἶχε φυλαγμένα. Τὰ τελευταία ἐδειχναν μεγάλη νευρικότητα κι' αὐτὸ ἦταν ἀρκετὸ γιὰ να τὸν ἐνοχοποιήσουν.

—'Όσο γιὰ τὸν Ροζέ, καμμιὰ ἐφημερίδα δέν τὸν ἀνέφερε. Ξέρεις πολὺ καλά πὸς συχαίνεται να γράφῃ. Δέν βρῆκαν γράμματά του στῆς Λιλιάναν καί—μὴ σοῦ φαῖνῇ αὐτὸ παράξενο— κανεῖς, ἐκτὸς ἀπὸ ἐμένα καὶ τὸν Λουί Γκραμόν, δέν γινώριζε τὸ βαθὸ αἰσθημα πὸς ἔτρεφε γιὰ τὴν Λιλιάναν. 'Ο Λουί Γκραμόν, παραξάλισμένος ἴσως ἀπὸ τὸ ἐγκλημα, δέν φανέρωσε ποτὲ τὸ ὄνομα τοῦ ἀντιζήλου του στὴν ἀστυνομία.

—Καὶ ἐσύ, δέν μίλησες; ρώτησε ἡ Ζάν με βραχνὴ φωνή. Κι' ὅμως ἔχουν ὁ κυριώτερος μάρτυς.

—Κι' ἐγὼ παραχαλίστηκα τόσο, ὥστε να μὴν μπορῇ να λειτουργήσῃ ἡ σκέψη μου. 'Υστερα, ὅταν ἀνᾶφερα τῆς ὑποψίης μου ἐναντίον τοῦ Ροζέ στὸς γονεῖς μου, οἱ ἴδιοι μου εἶπαν να μὴν ἀποκαλύψω τίποτα στὴν δικαιοσύνη, λόγῳ τῆς φιλίας πὸς μᾶς συνέδεε. 'Εξ ἄλλου, ἦταν ἀδύνατον να στηριχθῇ κατηγορία ἀπλῶς ἐπὶ ἐνδείξεων ἐναντίον τοῦ Λουί Γκραμόν κι' ἡ δικαιοσύνη θά ἀναγκάζοταν σύντομα να τὸν ἀπολύσῃ. 'Ο Ροζέ, κι' ἄν ἀκόμα ἦταν ὁ ἐνοχός, εἶχε σκοτώσει μόνον ἀπὸ ἔρωτα καὶ κινδύνευα να τὸν φέρω σὲ ἀπόγνωση καὶ να καταστρέψω ὅλη τὴ ζωὴ του. Δέν ἀποκλειόταν τὸ ἐγκλημα να τὸ εἶχε διαπράξῃ ὁ πρῶτος τυχὸν ἀλήτης ἢ κακοῦργος.

—Τούς ὑπάκουσα, δεδομένου πὸς τότε ἀναγγέλλονταν κι' οἱ ἀρραβῶνες σου με τὸν Ροζέ. Τὴν στιγμὴ πὸς τὸ δικαστήριον ἀπήλλασσε πάσης κατηγορίας τὸν Λουί Γκραμόν, αὐτοὶ οἱ ἀρραβῶνες ἦσαν ἀρκετοὶ γιὰ ν' ἀπομακρύνουν καὶ ὑποψία ἀπ' τὸν Ροζέ. 'Αν σ' ἀγαποῦσε, πὸς ἦταν δυνατόν να διαπράξῃ, ἓνα μῆνα πρίν, ἓνα ἐγκλημὰ ζηλοτυπίας ἐναντίον ἀλλῆς;...

—'Όποτε, διέκοψε ἀνατριχιάζοντας ἡ Ζάν, ὁ Ροζέ με παντρεύτηκε γιὰ να διασκεδάσῃ τῆς ὑποψίης; Αὐτὸ πιστεύεις, Λουσιέν; Καταλαβαίνω. 'Αφοῦ σκότωσε, ἔψαξε γύρω ἀπ' τὴν πεθαμένη, να βρῇ μιά νέα πὸς θά μπορούσε να χρησιμοποιήσῃ γι' ἄλλοι. Βρῆκε μιά ἀρκετὰ ἀφελῇ πὸς να μὴν ὑποπτευθῇ τούς ὑπολογισμούς του: ἐμένα! Γιατί ὅμως να μὴ με προειδοποιήσῃς;

—Γιατί ἦσουν ἐρωτευμένη μαζί του, καυμένη μου Ζάν. 'Εκείνη τὴ στιγμὴ δέν θά με πίστευες. Παρατηρήσαμε, ἡ Λιλιάναν κι' ἐγὼ, πὸς κατέτρωγες τὸν Ροζέ με τὸ βλέμμα, ὅταν ἐρχόσουν να μᾶς δῆς. Δέν ἀντιλαμβανόμεθα πὸς ἦσουν παραπάνω ἀπὸ δεκάτῃ ἐτῶν καὶ δέν δίναμε σημασία στὸ αἶσθημά σου πὸς μᾶς φαινόταν παιδιᾶστικο.

—Κι' ὁ Ροζέ ἐπίσης, σκεπτόταν, εἶχε προσέξει αὐτὸ τὸ αἶσθημα. Καὶ στὴν καταλλήλῃ στιγμῇ, τὸ μεταχειρίστηκε γιὰ να καλύψῃ τὸ ἐγκλημὰ του.

—'Ο Λουί Γκραμόν ἀπηλλάγη, συνέχισε. 'Ηταν ἓνας νέος βαθεῖα ἐρωτευμένος πὸς ὁ θάνατος ἐκείνης πὸς θά γινόταν πιθανώτατα γυναῖκα του τὸν εἶχε κάνει σάν τρελλό. Μόλις ἀπηλλάγη, ἔφυγε ταξίδι γιὰ να ἐσχάσῃ. Τοῦ δώσανε μιά θέση στίς ἀπουκίες. Εἶναι δύο μῆνες τώρα πὸς πέθανε στὴν 'Αφρική ἀπὸ κακοήθη πυρετό.

—'Ο Λουί Γκραμόν ἀπηλλάγη, συνέχισε. 'Ηταν ἓνας νέος βαθεῖα ἐρωτευμένος πὸς ὁ θάνατος ἐκείνης πὸς θά γινόταν πιθανώτατα γυναῖκα του τὸν εἶχε κάνει σάν τρελλό. Μόλις ἀπηλλάγη, ἔφυγε ταξίδι γιὰ να ἐσχάσῃ. Τοῦ δώσανε μιά θέση στίς ἀπουκίες. Εἶναι δύο μῆνες τώρα πὸς πέθανε στὴν 'Αφρική ἀπὸ κακοήθη πυρετό.

—'Η Λουσιέν σόπαινε κυττάζοντας τὴν Ζάν πὸς τὰ δάκρυά της εἶχαν πιά στερέψει. Δέν χωροῦσε καμμιὰ ἀμφιβολία: ὁ σύζυγός της εἶχε σκοτώσει. Οἱ ἀπειλὲς πὸς εἶχεν ἐκτοξεύσει ἐναντίον τοῦ θύματος τοῦ τὴν προηγουμένη μέρα τοῦ ἐγκλήματος, δέν ἦταν ἡ μόνη ἀπόδειξη: ὁ πῆρχε καὶ τὸ ἄλλοθι τοῦ γάμου, ὁ ἐκνευρισμός του, ἡ ἀπάτησιν να μὴν συναντᾷ ἡ γυναῖκα του τὴν Λουσιέν.

—'Ενα χρόνιο ζῶ μέσα στὸ ψέμμα!—ἐπανελάμβανε ἀνατριχιάζοντας. «'Αραγε στὸ τέλος δέν θά με σκοτώσῃ κι' ἐμένα πὸς ἀντιπροσωπεύω τῆς τύχης της;»

—'Ενα πρᾶγμα μου μένει να κάνω, εἶπε ἀποφασιστικά: να φύγω ἀπὸ δῶ. Μὴ παίρνεις στὸ σπίτι σου Λουσιέν; Θὰ ἀποφύγῃς τῆς ἐξηγήσεως τῶν πρώτων ἡμερῶν με τούς γονεῖς μου.

—'Η Ζάν δέν ἀκούγε τὴν ἀπάντησιν. Στιγμὴ δέν ἤθελε να μείνῃ στὴν στέγη ἐκείνου πὸς θεωροῦσε τέρας. 'Η καμμιὰ τῆς ἔφερε μιά ταξιδιωτικὴ βαλίτσα, τὸ παλτό της, τὸ καπέλλο της. Πῆρε κάτι χρήματα.

—Νὰ τῆς τοῦ κυρίου πὸς θά τοῦ γράψω, εἶπε στὴν καμμιέρα.

Τὴν στιγμὴ πὸς διευθυνόταν πρὸς τὴν ἐξώπορτα, ἀκούσε ἓνα ἀνδρικό βῆμα στὸ κεφαλδόσκαλο κι' ἓνα κλειδὶ να γυρίσῃ μέσα στὴν κλειδαριά.

—'Ηταν ὁ Ροζέ πὸς ἐπέστρεψε στὸ σπίτι του. 'Η συνουσία της Λουσιέν με τὴν Ζάν εἶχε διαρκέσει πολὺ περισσότερο ἀπὸ ὅ,τι πίστευαν.

Γιὰ μιά στιγμὴ τῆς κύτταξε κατάπληκτος, ψυχρὸς καὶ σοβαρὸς μπροστὰ του. Οὐτὲ ἐκεῖνος οὔτε ἐκείνη δέν ἔλεγαν λέξη.

—'Υστερα, με νευρικὴ γκριμάτσα στὴν ἄκρη τῶν χειλιῶν, πὸς ἔκλεινε καὶ πίκρα κι' ἀπογοήτευση, κύτταξε τὴν Λουσιέν. Τὸ ἀποφασιστικὸ ὄφρος της, ἡ περιφρονήτῃ στάση της, ὅλα αὐτὰ τὸν ἔκαναν να καταλάβῃ πολὺ καλά τί εἶχε μεσολαβήσει πρὸς τὸν δόθῃ αὐτὸς ὁ ἐπίλογος στὸ τραγικὸ πρόβλημα.

Τέλος, ψθύρισε στὴν γυναῖκα του με καταπληκτικὴ γλύκα:

—Φεύγεις, Ζάν; Μπορεῖς να μου ἀφιέρωσῃς μερικὰ λεπτά; Θὰ ἤθελα να μ' ἀκούσῃς.

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὴν Λουσιέν:

—Μπορεῖτε νὰρῆτε καὶ σεις, Λουσιέν. Χωρὶς να περιμένῃ ἀπάντησιν, μῆκε πρῶτος στὸ σαλόνι. Σαστισμένες καὶ ταραγμένες συγχρόνως, οἱ δύο γυναῖκες τὸν ἀκολουθούσαν, ἀφοῦ ἀντήλλαξαν μεταξύ τους ἓνα βλέμμα.

—Εἶναι σωστὸ να ἀκούσω τὴν ὑπερά-

σπισή τους, σκεπτόταν ἡ Ζάν.

Κατάχλωμος, με σκυμμένο τὸ κεφάλι, ἀκουμποῦσε στὸ τζάκι. Φαινόταν κουρασμένος, ὅχι ὅμως ἐκνευρισμένος οὔτε ἀποκρουστικός ὅπως τὸν ἔβλεπε πρίν ἀπὸ μιά ὥρα ἡ φαντασία της γυναῖκας του. Ποτὲ δέν τὸν πίστευε τόσο ἥρεμο.

—'Ο Ροζέ μίλησε πρῶτα στὴν Λουσιέν:

—Δέν μνησικακῶ ἐναντίον σας. Μπορούσατε να ἐξηγηθῆτε μαζί μου, δικαιολογῶ ὅμως τὴν σιωπὴ σας: με φοβόσασταν. Προτιμήσατε να με κατηγορήσετε ἀπ' εὐθείας στὴν Ζάν. Σὰς χρωστῶ εὐγνωμοσύνη γι'αὐτὸ, γιατί δέν με κατηγορήσατε πρίν, στὸ δικαστήριον. Τὴν στιγμὴ ἐκείνη ἴσως θά ματαιωνόταν ὁ γάμος μου. Εἶμαι βέβαιος πὸς εἶθετε καλῆς πίστεως καὶ πὸς κανεῖς δέν θά φερόταν πὶο τίμια ἀπὸ σας. Μόνον πὸς κάνετε λάθος. 'Εγὼ δέν τὴν σκότωσα.

Διευθύνθηκε πρὸς ἓνα ἐπιπλο, ἀνοῖξε ἓνα μυστικὸ συρτάρι καὶ πήρε ἀπὸ μέσα μιά δέσμη ἐπιστολῶν. Διάλεξε μιά ἀπ' αὐτὲς καὶ τὴν ἔδωσε στὴν Λουσιέν, λέγοντας:

—'Η Λιλιάναν σίγουρα θά σὰς εἶχε δειξῇ τὸ γράψιμο τοῦ Λουί Γκραμόν. Νὰ ἔνα ἀπ' τὰ τελευταία γράμματα πὸς μου ἔστειλε ἀπὸ τὰ περίεξ τῆς λίμνης Τσαό. Διαβάστε δυνατὰ, παρακαλῶ, τὴν τελευταία παράγραφο.

—'Η Λουσιέν, με διάπλστα ἀνοιχτὰ μάτια, διάβασε:

«Εἶμαι ἄρρωστος. 'Η καρδιά μου πέθανε. Μόνη ἡ σκέψη πὸς ἔχω ἓνα φίλο σάν κι' ἐμένα, Ροζέ, θά μπορούσε να με παρηγορήσῃ γι' αὐτὸ πὸς ἔκαναν. Μὴν ξεχνᾷς πὸς ἐσύ μ' ἔσωσες ἀπ' τὸ κακοῦργιοδικο ὅσπερα ἀπ' τὸν θάνατο τῆς Λ... Αὐτὴ ἡ γυναῖκα δέν ἀξίζει οὔτε τὴν ζήλεια μου, οὔτε τὴν σφαῖρα τοῦ ρεβόλβερ μου. Τὴν σιωπὴ σου, ἐκείνη τὴν στιγμὴ, καὶ τὴν συγγνώμη σου, ποτὲ δέν θά τις ξεχάσω».

Οἱ δύο γυναῖκες ἔμειναν με ἀνοιχτὰ τὸ στόμα. 'Ο Ρεῖ συνέχισε:

—'Απειλεῖται ἡ ἐπιτυχία μου κι' ἀναγκάζομαι να παραβιάσω τὸ μυστικὸ ἐνὸς πεθαμένου. "Ἄς με συγχωρήσῃ κι' αὐτός! Ναι, Λουσιέν, σὰς φοβόμουν γιατί ἤξερα πὸς θά μιλούσατε ἀργὰ ἢ γρήγορα. 'Απὸ σεβασμὸ στὸν φίλο μου δέν ἤθελα να τὰ διηγηθῶ στὴν Ζάν.

—Κι' οἱ δύο σας λατρεύατε τὴν Λιλιάναν Ταρσάκ. Δέν μπορούσατε λοιπὸν να μαντέψετε τίποτα. Αὐτὴ ἡ γυναῖκα διασκεδάει ἐξεγελώντας τις φίλες της γιὰ τὸν πραγματικὸ χαρακτήρα της. 'Ισως να νομίζετε πὸς ὁ Λουί Γκραμόν κι' ἐγὼ μισούσαμε ὁ ἓνας τὸν ἄλλο, πὸς ἐκείνη

προτιμοῦσε τὸν Λουί. Τὸ ἀντίθετο συνέβαινε!

—'Οχι—δὰ! φώναξε κατάπληκτη ἡ Λουσιέν. Δέν εἶναι δυνατόν!

—Μοῦ ἔδινε ἀποδείξεις. Θεὸς σχωρὲς τὴν! 'Εξ ἄλλου μόνον να γλυεντήσῃ ἤθελε καὶ θά μ' ἐγκατέλειπε μόλις ἀρχίζε να με βαρύνεται, ὅπως ἔκανε με τούς ἄλλους! Στὸ ἀναμεταξύ, γιὰ νύχθι κάτι τὸ πικάντικο ἢ περιπέτεια, προσπαθοῦσε να με κάνει να μαλώσω με τὸν Λουί Γκραμόν πὸς ἦταν ὁ καλλίτερος φίλος μου καὶ πὸς γνώριζε πολὺ καλά τί συνέβαινε μεταξύ ἐκείνης καὶ ἐμοῦ. Τίποτε δέν θά τὴν διασκεδάσε πὶο πολὺ ἀπ' τὸ να δῇ να τσακωνόμαστε.

—Πὸς εἶναι δυνατόν να μούλεγε ἔτσι ψέμματα; ψιθύριζε ἡ Λουσιέν κατάπληκτη. Δέν ἦταν κοκέττα.

—'Ισα—ἴσα πὸς ἦταν πολὺ κοκέττα. Καὶ σὲ σὰς ἔλεγε τις παραπάνω ψευτιές. 'Η μόνη δικαιολογία της εἶναι ὅτι τὰ ψέματά της ἔγιναν ἀφορμὴ καὶ πέθανε. Λίγο καρὸ ὕστερα ἀπ' τὴν ἀφίξή της στὴν ἐσχόλη, ἤδη δέν μὴν ἔκανε καμμιὰν ἐντύπωση. 'Ο Λουί Γκραμόν ὅμως, παρὰ τὴν φαινομενικὴν του ἡρεμία, μπορούσε να φθάσῃ στὰ ἄκρα. Εἶχε ἀγοράσει ἓνα ρεβόλβερ με τὴν πρόθεση να τὴν τρομοκρατήσῃ. 'Όταν τὸν ἔδωξε, σὲ μιά στιγμὴ τρέλλας, τὴν σκότωσε. Μόλις πρόλαβα να τὸν ἐμποδίσω να σκοτωθῇ. Καὶ δέν σκέφθηκα παρὰ μονάχα πὸς να τὸν σώσω. Τοῦ ἀρπάξα τὸ ρεβόλβερ ἀπ' τὸ χέρι.

Σώπασε κατάχλωμος.

—Κι' ἐγὼ, τί ὁλόο ἔπαιξα σὲ ὅλα αὐτὰ; ρώτησε ἡ Ζάν.

—Αὐτὴ ἡ τραγωδία μου τάραξε τὸ μυαλό. Εἶχα ἀνάγκη παρηγορίας, τὸ ὁμολογῶ. Σ' ἔκανα να πιστέψῃς πὸς σ' ἀγαποῦσα, Ζάν. Αὐτὸ εἶναι τὸ μόνον ἐγκλημὰ μου. 'Υστερα ἀπ' τὸν γάμο μας, ἐνοιωθα πὸς ἓνα μέρος ἀπ' τις παλῆς σου φίλες καὶ πρὸ παντὸς ἡ Λουσιέν με ὑποπεύονταν ὅτι σκότωσα. 'Ηταν ἓνας ἐφιάλτης. Φοβόμουν σὲ κάθε στιγμὴ μὴ μάθῃς τὰ καθεκαστὰ τοῦ γάμου μας. 'Ο θάνατος τοῦ Λουί Γκραμόν, στὴν 'Αφρική μὴν ἔρασανόμισε τὴν τραγωδία καὶ μ' ἔκανε νευρικό. Εἶχα ἀδικο.

—'Η Ζάν εἶχε σηκωθῇ. Πληροῖσε τὸν σύζυγό της καὶ τοῦαφίξε τὸ χέρι:

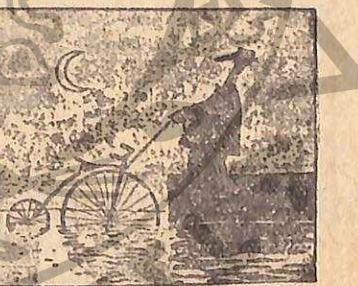
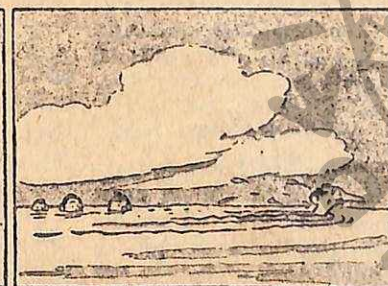
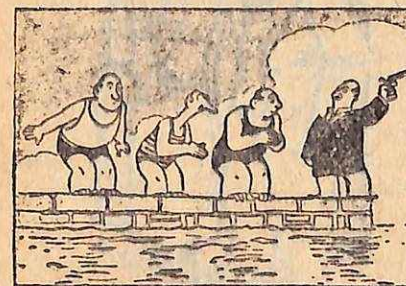
—'Ενα μόνον θέλω να ξέρω, τοῦ εἶπε, Σὲ παρηγορήσα;

Τὴν κύτταξε χωρὶς να μπορῇ νὰρῇ ὡς λείψαν. Στὰ μάτια του μόνον διάβασε τὸ «να» γιατί τοῦ ψιθύρισε:

—'Αφοῦ εἶναι ἔτσι, μένω.

ΜΠΕΡΝΑΡ ΝΑΜΠΟΝ

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ «. ΠΕΙΡΑΧΤΗΡΗ

—'Ο κ. Πειραχτήρης λαμβάνει μέρος στοὺς 'Ολυμπιακούς. Δέν θέλει ὅμως να κουρασθῇ στὴν προπόνησιν καὶ γιὰ να θριαμβεύσῃ «...τέχνος κατεργάζεται».

“Ένα κορίτσι άσχημό

ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ Ν. ΣΕΝΤΟΝΖΕ

Πίσω απ' την μεγάλη τζαμαρία που χαρίζει το χώλλ του ξενοδοχείου απ' το σαλόνι του χοροῦ, μία νέα στάθηκε διατακτική. Διέκρινε μ' έπισημη τουαλέτα έσπερίδος μίαν ώραιότατη γυναίκα, συνοδευόμενη από έναν κύριο με φράκο:

—“Ε λοιπόν, Τίνυ, δεν τὸ πήρες απόφαση;

“Η Τίνυ είναι στενοχωρημένη, δεν ξέρει τί ν' απαντήσει.

—Σας περίμενα πολλή ώρα, μούλειψε πιά τὸ θάρρος.

Είχε κατεβή πριν απ' τὸς άλλους απ' τὸ δωμάτιό της, γυαρίζοντας πόσο ἡ συντροφιά με τὴν πολὺ ὁμορφη ἀδελφή της τὴν ἀδικοῦσε στὴν σύγκριση, κι' ὕστερα, ὅπως πάντα, φοβήθηκε νὰ ἀψηφήση μόνη της τὰ ἀνηλεή βλέμματα τοῦ κόσμου.

“Ήταν ἄραγε, τόσο ὁμορφη; Είναι δύσκολο νὰ καθορίση κανείς. Τὰ ξαθα μολιὰ με τὶς μποῦκλες ἔχουν μιά χρυσή ἀπόχρωση, τὰ μάτια της εἶναι μεγάλα, δνειροπόλα, τὰ δόντια της μαργαριταρένια. Τὸ κεφάλι της ὅμως εἶναι μεγάλο, ἡ μύτη γρυπὴ καὶ τὸ κάτω σαγῶνι σουβλερό.

“Ἡ ἀδελφὴ της κι' ὁ ἄρραβωνιαστὴς της τὴν ἄφησαν μόνη, μακριὰ απ' τὸν χορὸ καὶ καθισμένη μπροστὰ στὴν πορτοκαλάδα της. “Ἡ Τίνυ δὲν τολμὰ νὰ κυττάξη ὁλόγυρα, φορὰ ἓνα τούλινο, αἰθέριο βραδυνὸ φόρεμα ποὺ ἀποκαλύπτει, ἀτυχῶς τὴν ἀσκήμια τοῦ λαίμου της.

Ξέρει πὼς θὰ χορέψῃ μιά δυὸ φορὲς με τὸν “Αντόνιο ποὺ θέλει νὰ φανῇ εὐγενικὸς στὴν ἀδελφὴ τῆς ἄρραβωνιαστικίαν του αὐτοῦ ὅμως οἱ κατασκευαστικὸι γιὰ τὸν καβαλλιέρο χοροὶ τὴν βασανίζουν. Γιατὶ νὰ μὴν τοὺς στερηθῇ, μᾶλλον; Νὰ τοὺς στερηθῇ! Εὐκολο εἶναι νὰ τὸ λήη κανείς, σκεφθῇτε ὅμως πὼς εἶναι μόλις εἴκοσι χρονῶν κι' ὁ χορὸς με τὴν μουσικὴ τῆς ἀρέσσου. Νὰ τὰ στερηθῇ; “Ὡστε πρέπει κανείς νὰ στερηθῇται ὅλα αὐτὰ τὴν στιγμὴ ποὺ κι' ἡ φύση ἀκόμα τοῦ φαίνεται τόσο φειδωλή;

“Εφθασαν τὸ βράδυ τῆς προηγούμενης μέρας γιὰ νὰ περάσουν δέκα μέρες στὸ βουνὸ καὶ σήμερα ἡ Τίνυ φοροῦσε τὰ σκί σχεδὸν ὅλη μέρα, διασχίζοντας τὰ χιόνια ὁλομόναχη, μεθυσμένη ἀπὸ ταχύτητα καὶ κίνηση. Μέσα στὸ χιόνι ποὺ ἀκτινοβολεῖ κάτω απ' τὶς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου, μπορεῖ κι' αὐτὴ νὰ ἐξελεῖ τὸν ἑαυτὸ της πὼς εἶναι ὁμορφη ὡς τὶς ἄλλες. “Εδῶ ὅμως, τώρα;

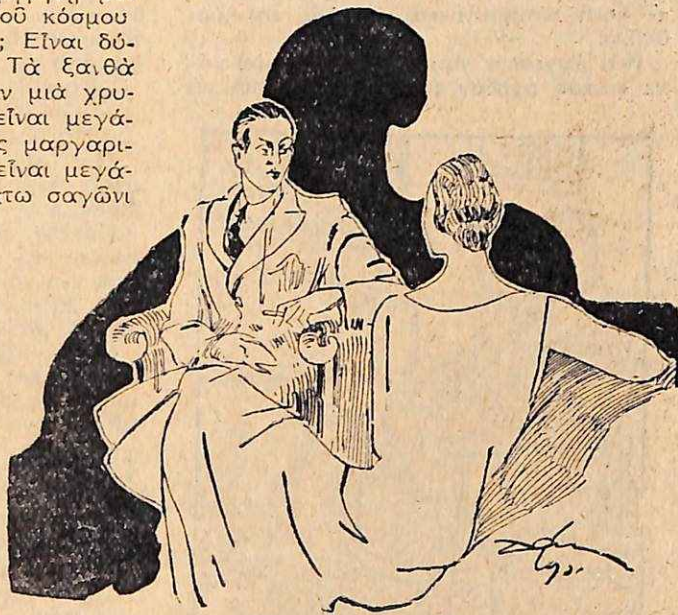
Κάποιος στέκεται μπροστὰ της, τὴν καλεῖ. Μήπως κάνει λάθος; Κυττάζει ὁλόγυρά της; δὲν εἶναι ἄλλη καμμιὰ. Αὐτὴν κάλεσε.

Σηκώνεται τρέμοντας, προχωρεῖ ὡς ὁποῦ στὸ μπράτσο τοῦ ἀνδρός. Τὴ δνειρο! Κλείνει τὰ μάτια καὶ τὰ ξεχνά ὅλα. “Εκείνος τῆς ἀπευθύνει μερικὲς

φράσεις ποὺ δὲν διαλύουν τὴν γοητεία. Θεέ μου, κι' αὐτὴ ἡ χαρὰ θὰ πάρῃ τέλος!

Μὴν εἶναι καμμιὰ συνωμοσία στὴ μέση; “Ἡ φιλανθρωπία;

Σβύνοντας τὰ φῶτα, μέσα στὸ ζεστὸ κρεβάτι ἡς, ἡ Τίνυ δὲν θέτει στὸν ἑαυτὴ της καμμιὰ ἀπὸ αὐτὲς τὶς ἐρωτήσεις. Εἶναι μιά κοπέλλα τόσο, τόσο πολὺ εὐτυχισμένη ποὺ χόρεψε ὅλο τὸ βράδυ, με τοὺς κολλιτέρους χορευτὰς τοῦ ξενοδοχείου, μ' ἐκείνους ποὺ οἱ ἄλλες κοπέλλες κυνηγοῦν με χίλια κόλπα κι' ἦρθε νὰ τὴν καλέσῃ αὐθόρμητα, τῆς μίλησε γοητευμένος ὡς νὰ εἶχε μπροστὰ του μίαν ὁμορφη γυναίκα. Αὐτὸ σημαίνει πὼς ἡ Τίνυ δὲν εἶχε δίκιο νὰ ἀπελπίζεται καὶ

—“Ἡ ἀστυνομία ἀπηγόρευσε τὸ μπιλιάρδο, εἶπε ὁ “Αντόνιο.

“Ἡ ἀνατίλη μιά μέρα φωτεινὴ καὶ γι' αὐτὴν καὶ δὲν ἀποκλείεται ὁ ἔρωτας.

■ ■

“Ἡ “Αντελίνα δὲν εἶναι ἥσυχη. “Ὅλη μέρα, εἶχε προσέξει τὴν μοναξιά τῆς ἀδελφῆς της καὶ τὸ βράδυ, στὸν χορὸ, αὐτὸ ἡ μεγάλη ἐπιτυχία λίγο τὴν ἔπεισε.

“Ἡ πείρα τῆς πείρα ὁμορφῆς γυναίκας ποὺ θαυμάζουν, κορτεζάρουν κι' ἀπατοῦν—δὲν μπορεῖ νὰ τὴν ξεγελάσῃ. “Ἡ “Αντελίνα ἔξερει πὼς οἱ ἄνδρες δὲν μποροῦν νὰ χορέψουν μιά δυστυχισμένη ραχίτικὴ ἀπὸ πνεῦμα αὐτοθυσίας ἢ ἀπὸ ψυχικὴ καλασύνη. Κάτι κρύβεται ποὺ θὰ πικράνῃ πολὺ τὴν μικρὴ Τίνυ.

Τὰ πράγματα ἀπειλοῦν νὰ πάρουν ἄλλο τροπὴ. “Ἡ Τίνυ χόρεψε τρεῖς φορὲς στὴν σειρά με τὸν Πιέρο Λάμι, ἓνα ὠραιότατο νεὸ με λίγο δειλὸ βλέμμα κι' ὕστερα βγήκε γιὰ λίγο μαζί του ν' ἀναπνεύσῃ στὴν βεράντα.

Κάποιος ψιθύρισε πίσω απ' τὴν “Αντελίνα:

—“Εχασε πέντε φορὲς; τρεῖς χοροὺς κι' ἓνα φιλὶ τοῦ στο' χιτσι!

Τότε καταλαβαίνει: τὸ πρῶτ' εἶχε ἀ-

κούσει τοὺς νέους, μαζεμένους γύρω απ' τὸ αὐτόματο μπιλιάρδο, νὰ λείνε αὐτὴ τὴν φράση: “Κουράγιο, παιδιά! Λεφτὰ δὲν ἔχετε νὰ χάσετε, ἀλλοίμονο ὅμως στοὺς χαμένους! “Ὡστε ἡ Τίνυ εἶναι τὸ ἑπαθλο... τὼν χαμένων! “Ὅποιος χάσει, πρέπει νὰ χορέψῃ με τὴν ἄσχημη, γιὰ ἀγχαρεῖα, με τὴν «μὴς Κιγκ Κόγκ», ὅπως τὴν λένε. Πὼς τοὺς μισεῖ αὐτοὺς τοὺς σκληρόκαρδους νέους ποὺ δὲν νοιώθουν καθόλου οἴκτο!

“Επιστρέφοντας στὸ δωμάτιο, ἡ ἀδελφὴ τῆς ἔπιασε τὸ μπράτσο τῆς Τίνυ:

—Χόρεψες πάρα πολὺ, Τίνυ μου, μωρό μου, ἔχεις πυρετὸ.

—“Ὡ δχι! Βγήκα μάλιστα μιά στιγμὴ με τὸν Λάμι γιὰ νὰ πάρω ἄερα.

—Σέ εἶδα. Καὶ δὲν μοῦ λές: Τί σοῦ εἶτε; Στοιχηματίζω πὼς σὲ φίλησε;

“Ἡ Τίνυ σκύβει τὸ κεφάλι χωρὶς ν' ἀπαντᾷ, ὡς τὴν ἐρωτευμένη ποὺ κρύβει τὸ μυστικὸ μέσα στὴν καρδιά της.

“Ὁ Πιέρο, ὁ ὁμορφος Πιέρο ποὺ ὄλες οἱ γυναῖκες τρέχουν πίσω του, τὴν φίλησε στὰ χελη.

“Ἰσως, σὲ καμμιὰ γωνιά νὰ ἦταν κρυμμένος κανεὶς γιὰ νὰ ἐξακριβώσῃ ἂν εἶχε ὑποστῇ τὴν ποινὴ του!

Πὼς νὰ πῇ ὅμως σὲ μιά δυστυχισμένη γυναίκα πὼς ἦταν φάρμα;

Τὴν ὥρα τοῦ βερμούτ, ὁ “Αντόνιο λέει στὴν ἄρραβωνιαστικίαν του:

—“Ἡ ἀστυνομία ἀπηγόρευσε τὸ αὐτόματο μπιλιάρδο ὡς τυχερὸ παίγιο.

“Ἡ “Αντελίνα ἀντὶ νὰ νοιώσῃ ἀνακούφιση, σκέπτεται με ἀγωνία:

—“Ὡστε ἀπόψε ἡ Τίνυ δὲν θὰ χορέψῃ. Θὰ προσπαθῇ νὰ μαντέψῃ τὸ γιατί.

Βλέποντας τὴν Τίνυ χαμογελαστή, τῆς λέει:

—“Αγάπη μου, ὁ “Αντόνιο ἔλαβε ἓνα τηλεγράφημα. Πρέπει νὰ φύγουμε ἄμέσως.

—“Αμέσως; Μὰ ἔχομε ἀκόμα τρεῖς μέρες.

—Τὶ νὰ γίνῃ; Τὸ ἀπαιτοῦν οἱ ὑποθέσεις. Πᾶμε νὰ ἐτοιμάσουμε τὶς βαλίτσες.

“Ὁ “Αντόνιο μίλησε με τὸν Πιέρο Λάμι ὡς ἄνδρας. Καὶ τὴν στιγμὴ τῆς ἀναχωρήσεως, κάποιος χτυπᾷ τὴν πόρτα τῆς Τίνυ. Εἶναι ὁ Πιέρο. Τὰ βλέμματά του ἀπρωεύουν τὰ μάτια τῆς νέας:

—“Εμαθα πὼς φεύγετε, Τίνυ, τῆς εἶπε, καὶ χάνω τὴν καλλ'τερὴ μου χορεύτρια. Τί κρίμα! Μὲ πιστεύετε, Τίνυ;

—Σας πιστεύω, Πιέρο.

—“Εσεῖς μένετε στὸ Μιλᾶνο, ἐγὼ στὸ Τουρίνο, θὰ μπορέσουμε νὰ ἰδωθοῦμε καμμιὰ φορὰ.

—“Ὡ βέβαια, Πιέρο!

—“Ὁρβουάρ, λοιπόν, Τίνυ.

Καὶ τῆς φίλησε τὸ χέρι.

“Εται ὁ χρόνος σιγὰ-σιγὰ θὰ προετοιμάσῃ τὴν Τίνυ γιὰ τὴν ἀπογοήτευση, γιὰ νὰ τῆς κἀνῃ πολὺ κακό. Τώρα ἡ Τίνυ συλλογίζεται τὰ λόγια τοῦ Πιέρο Λάμι, συλλογίζεται τὸ φιλὶ του, χαμογελαδὴ εὐτυχισμένη καὶ προετοιμάζει τὴν καρδιά της γιὰ τὴν προσημονή...

N. ΣΕΝΤΟΝΖΕ

ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΟΙ ΣΥΛΛΕΚΤΑΙ

ΜΑΝΙΑΚΟΙ ΠΟΥ ΚΑΤΑΛΗΓΟΥΝ ΣΤΟ ΦΡΕΝΟΚΟΜΕΙΟ
ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ ΣΤΟΝ ΠΟΛΟ... ΓΙΑ ΕΝΑΝ ΨΥΛΛΟ!

Ἡ μανία τὼν συλλογῶν εἶναι ὑπόθεση παλιά, πολὺ παλιά. Τόσο παλιά, ὅσο καὶ ὁ κόσμος... Σ' ὅλες τὶς ἐποχὲς ὑπῆρξαν ἄνθρωποι ποὺ ἀφιέρωσαν σχεδὸν ὁλόκληρη τὴ ζωὴ τους γιὰ νὰ συμπληρώσουν μιά συλλογὴ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦτον ἀνόητη. Θὰ σὰς ἀναφέρουμε μερικὸς ἀπὸ τοὺς περιεργότερους αὐτοὺς τύπους.

■ ■

Στὰς “Αθήνας ζῇ ἀκόμη ἓνας μαθηματικὸς—ὄνομα καὶ μὴ χωριὰ— ποὺ ἔχει σωστὴ μονομανία τοῦ τὴν συλλογὴ... ἀραχνῶν. “Εχει μαζέψῃ ἀπὸ ὅλα σχεδὸν τὰ εἶδη.

Κάποτε πληροφωρήθηκε ὅτι σε μιά ἐπαρχία ὑπάρχει ἓνα εἶδος μικρῆς ἀράχνης, ἡ ὁποία δὲν ὑπῆρχε στὴν συλλογὴ του. Σημειώ- τέον ὅτι στὴν ἴδια ἐπαρχία ζοῦσαν καὶ κάτι στενοὶ συγγενεῖς τοῦ τοῦς ὁποίους εἶχε νὰ δῇ χροῖνα. Χωρὶς νὰ διστάσῃ ὁ σοφὸς ἄνθρωπος ἐκστρατεύει πρὸς ἄγαν τῆς ἀράχνης του, τὴν συλλαμβάνει καὶ ἐπιστρέφει θριαμβευτὴς στὴν πρωτεύουσα χωρὶς διόλου νὰ σκεφθῇ ὅτι ἡ ευκαιρία ἦταν πρῶτης τάξεως νὰ πῇ μιά καλημέρα καὶ στοὺς συγγενεῖς τοῦ τῆς ἐπαρχίας ἐκείνης.

■ ■

“Ὁ βαρὼνος Κάρος ντὲ Ρότσιλδ—τοῦ ἀγγλικοῦ κλάδου—εἶχε μανία... με τοὺς ψύλλους! Μάζευε ἀπὸ ὅλων τὼν εἰδῶν. Γιατὶ πρέπει νὰ ἔξερετε πὼς ὑπάρχουν πολλὰ εἶδη ψύλλων: ἄλλοι εἶναι τοῦ ἀνθρώπου, ἄλλοι τοῦ σκύλου, ἄλλοι τῆς γάτας κ. ἄ. κ.

“Ἡ συλλογὴ τοῦ κ. βαρὼνου, θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι ἦτο πλήρης, ἂν δὲν τὸ ἔλειπε ὁ ψύλλος... τῆς γαλάζιας ἀλεπούς! Ποῦ νὰ βρεθῇ ὅμως γαλάζια ἀλεπού, ἀφοῦ, ὡς γνωστόν, τὸ σπάνιο αὐτὸ ἀγρίμι ζῇ στίς πολινὲς χώρες;

“Ὅταν διαθέτει κανεὶς λίρες... εἰς ποσότητα ἀλογόριαστη, δὲν κάθεται νὰ πολυσκοτίσῃ τὸ μυαλό του. “Ετσι, ὁ Ρότσιλδ, ναύλωσε ἀμέσως ἀντὶ 125.000 φρ. τῆς ἐποχῆς ἐκείνης (1905) ἓνα πλοῖο καὶ τὸ ἐστειλε στὴν Λαπωνία νὰ τοῦ φέρῃ τὸν ψύλλο ποὺ τοῦ ἔλειπε.

Μετὰ μερικὲς ἐβδομάδες... ἡ ἐξερευνητικὴ ἀποστολὴ ἐπέστρεψε θριαμβευτικῇ. Μπορεῖ νὰ μὴν ἀνακάλυψε καμμιὰ νέα χώρα, βρῆκε ὅμως στὸ σῶμα μιάς γαλάζιας ἀλεπούς ἓνα ὑπέροχο ζεῦγος ψύλλων τοὺς ὁποίους καὶ ἔφερε στὸν βαρὼνο μέσα σ' ἓνα ἀσημένιο κουτάκι.

■ ■

Περὶ τὰ τέλη τοῦ 16ου αἰῶνος, ζοῦσε στὴν Φλωρεντία ἓνας μανιακὸς φιλότεχνος, ποὺ εἶχε μιά πλουσιωτάτη συλλογὴ ὀρολογιῶν, καθε εἶδους.

Μιά μέρα, περνώντας ἔξω ἀπὸ ἓνα ἀρχαιοπωλεῖον εἶδε στὴν διτρίνα του ἓνα θαυμάσιο ἐκκερμὲς τοῦ τραπέζιου, σωστὸ κειμήλιο. Παρίστανε ἓνα φοινικόδενδρο ἀπὸ τὸ ὁποῖο κρεμόνταν ἐν εἰδει καρποῦ τὸ ἐκκερμὲς, ἐνῶ ἓνας... χαριτωμένος πῆλκος ἔκανε πὼς τὸ κινεῖσε με τῶνα τὸ χέρι.

“Ὁ συλλέκτης μας, ἀφοῦ τὸ ἀποθαύμασε ἐπὶ ἀρχετὴ ὥρα μῆκε μέσα νὰ ρωτήσῃ τὴν τιμὴ. “Ὁ ἀρχαιοπώλης, ἐμπειρὸς ἄνθρωπος, κατὰλαβε ἀμέσως με πόνον εἶχε νὰ κἀνῃ, καὶ τοῦ ζήτησε μιά πολὺ ὑψηλὴ τιμὴ. “Ὁ ἄλλος τρόμαξε, ἔκανε νὰ φύγῃ, ξαναγύρισε, πάλι ἔκανε νὰ φύγῃ καὶ στὸ τέλος πῆ-

ρε τὸ σπάνιο ρολοῖ.

Μὲ πόση στοργὴ τὸ πήγε καὶ τὸ ἔβαλε στὸ καλλίτερο μέρος τῆς αἰθούσης ὅπου εἶχε τὴν συλλογὴ του...

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ... ὀρολογισυλλέκτης ξαναπερνοῦσε πάλι μπρὸς ἀπὸ τὸ κατάστημα τοῦ ἀρχαιοπώλου. Μηχανικὰ ἐβρίξε μιά ματιὰ στὴ διτρίνα του καὶ ἐγινε στήλη ἄλματος. Πίσω ἀπὸ τὸ τζάμι καὶ ἀκριβῶς στὴν ἴδια θέση, ἦταν ἓνα ἄλλο ρολοῖ με τὸ φοινικοειδὲς, καὶ τὸν πῆλκος. “Ὁ ἔξυπνος ἀρχαιοπώλης, εἶχε ὁλόκληρο...στὸν ἀπὸ τὸ κειμήλιο αὐτό...

■ ■

“Ὁ ἀδελφὸς τοῦ διασέμου μουσικοσυνθέτου Μέγιερμπερερ... “Ανρὺ Μπέρε, ἦταν μανιακὸς συλλέκτης μπασιτωνιῶν... καὶ τοιχοκολλήσεων. Δυστυχῶς, ὅμως, ἡ μανία τοῦ αὐτοῦ γρήγορα τὸν ὡδήγησε στὸ φρενοκομεῖο, ὅπου ὅσοι τὸν ἐπισκέπτοντο, τὸν ἔβλεπαν νὰ κρατᾷ ἀπὸ ἓνα μπασιτόνι στὸ κάθε χερί καὶ νᾶναι τυλιγμένος με μεγάλους χάρτινους πίνακες τοιχοκολλήσεων... ἐν εἰδει ζουρλομανδύα.

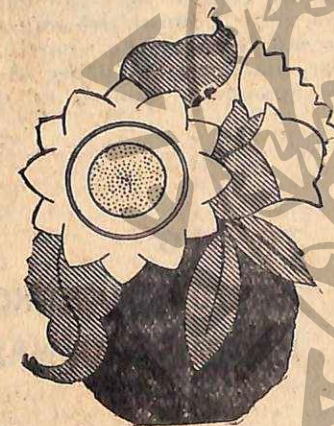
■ ■

“Ὁ γιατρὸς Σαρδὸν μέγας... “ὕγκρος», μάζευε τοὺς φελλοὺς τὼν μποτιλιῶν ποὺ ἀδεῖαζε κάθε τόσο. “Ὅταν ἔτρωγε ἡ διασκέδαζε ἔξω, στὸ ἐστιατόριο, ἔπαινε μαζί του καὶ τοὺς φελλοὺς τὼν μπουνκαλιῶν σαμπάνιας ἢ κρασιῦ ποὺ ἀδεῖαζε.

Μιά μέρα, ἓνας φίλος του ποὺ τὸν ἐπεσκέφθηκε ἀπροειδοποίητα σπῆτι του, τὸν βρῆκε τάπα στὸ μεθῆσι μέσα στὸ γραφεῖο του, νὰ παίξῃ με τὴν συλλογὴ τὼν φελλῶν του, ὅπως οἱ μικροὶ με τοὺς μολυβένιους στρατιωτάκους τῶν.

■ ■

Τέλος ἓνας κάτοικος τοῦ Σαμπινιῦ, κατελήφθη μιά μέρα ξαφνικὰ ἀπὸ τὸ πάθος νὰ κἀνῃ κολλεξιόνα ἀπὸ τυριά. Μάζεψε λοιπόν σ' ἓνα δωμάτιο ὅλων τὼν εἰδῶν τὰ τυριά: γραβιέρα, μπρι, καμαμπέρ, ροκφόρ, ὄλλανδικὸ, τσέντε, πόρ-σαλῶ, κτλ. Δὲν ἔλειπε ἴσως παρὰ ἡ δική μας ἡ φέτα... Με τὸν καιρὸ ὅμως, τὰ τυριά ἀφίσταντο ζυμώσεις καὶ οἱ ἀναθυμιάσεις τοὺς παρ' ὀλίγον νὰ πνίξουν τοὺς ἄλλους ἐνοίκους τοῦ σπιτιοῦ. Αὐτοὶ τοῦ κᾶναν μνήυση καὶ ὁ συλλέκτης, ἀγαθότατος κατὰ τὰ ἄλλα ἄνθρωπος, ἀναγκάσθηκε γιὰ νὰ τοὺς ἐξευμενίσῃ νὰ τοὺς μοιράσῃ τὰ τυριά του!

Αἰὼν τοῦ Ξύλου

Θὰ εἶναι λοιπόν ὁ αἰὼν μας, αἰὼν τοῦ ξύλου; Κατὰ τὰ φαινόμενα εἶσι θὰ γίνῃ: ἡ πρώτη ὕλη, ἡ βασική, τοῦ μέλλοντος θάνατο τοῦ ξύλου. Σ' αὐτὸ τὸ συμπέρασμα τουλάχιστον κατέληξε τὸ τελευταῖο Συνέδριο τὼν διομηγάνων—τὼν παραγωγῶν θὰ λέγαμε—τοῦ ξύλου, ποὺ ἔγινε στὸ Λονδίνον καὶ στὸ ὁποῖο πήραν μέρος πολλὲς ἐπιστημονικὲς προσωπικότητες.

“Ενας ἀπὸ τοὺς ἀντιπροσώπους, ὁ δὲξ Μονρουά, πήγε ἀπὸ τὸ Βερολίνο στὸ Λονδίνον—ἐξαιρέσει δέβαια τῆς Μάγνης...— μ' ἓνα αὐτοκίνητο ποὺ ἔκαie ἀντὶ δυνάμεις... ξύλου. “Ὁ περιεργὸς ταξιδιώτης, βεβαιώνει ὅτι ἔτρεχε με μέση ταχύτητα 55 χιλιομέτρων τὴν ὥρα καὶ ἔδωκε σὲ καύσιμο ὕλη μόνον 60 φρ. “Ενας ἄλλος ἀντιπρόσωπος παρουσίασε στὸ Συνέδριο μιά «ρόμπ-ντε-σάμπρ» καμωμένη ἀπὸ ξύλο, δηλ. ἀπὸ τὴν ἑξῆς ξύλου. Τὸ ὕφασμά της μοιάζει καταπληκτικὰ με μαλλί. “Ενας ἄλλος, προσέφερε στοὺς συνοδελφούς του σοκολάτα... ἀπὸ ξύλο.

“Ανεκοινώθη δὲ ὅτι σὲ μερικὲς πρότυπες ἐπαρχίες, τρέφουν τοὺς χοίρους καὶ τὶς ἀγελάδες με εἰδικὲς οὐσίες ποὺ τὶς βγάζουν ἀπὸ τὸ ξύλο.

Στὸ ἴδιο Συνέδριο, ἐτονίσθη ὅτι μεταδὶ τὼν 22.000 γνωστῶν, ποικιλιῶν ξύλων, ὁ πᾶρχουν μερικὰ εἶδη ποὺ εἶναι θρεπτικώτατα!

■ ■

ΓΙΑΤΙ ΕΧΟΜΕ ΒΡΟΧΕΡΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ;

Φέτος τὸ καλοκαίρι ὑπῆρξε ἰδιαίτερος βροχερό. Κι' αὐτοὶ οἱ περίφημοι «γεροντότεροι» δὲν θεωροῦνται, Αὐγουστο μῆνα, κατακλυσμὸς, ὡς τῆς προπερασμένης Κυριακῆς. Φαίνεται ὅτι τὸ πρᾶγμα ὀφείλεται σὲ ἀστρονομικὰ φαινόμενα ποὺ θὰ μπορούσαν νὰ ἐξηγηθοῦν με τὸ γνωστόν: καὶ ἡ ἱστορία ἐπαναλαμβάνεται.

Πράγματι τὸ ἀστρονομικὸν ἔτος μας εἶναι παρόμοιο με ἓνα ἄλλο: τὸ 1564.

Κατὰ τὰ δῶ αὐτὰ ἔτη παρετηρήθησαν οἱ ἴδιες θέσεις τῆς Σελήνης ἐν σχέσει με τὸν ἥλιο καὶ τὴν Γῆ, δηλ. ἔγιναν οἱ ἴδιες ἐκλειψτε.

Τί ἔγινε λοιπόν στὰ 1564; Εἶχε βρῆξει τόσο, ποὺ ἔγιναν λιτανεῖες γιὰ νὰ παύσουν οἱ βροχές.

■ ■

ΑΧΡΕΙΑΣΤΟ ΕΠΙ 42 ΕΤΗ!

Στὸ Λονδίνον ὑπάρχει μιά γέφυρα ποὺ λέγεται Τόουερ Μπρίτζ (Γέφυρα τοῦ Πύργου). “Ὅταν κατασκευάσθηκε στὰ 1894, μετὰ ἀπὸ μεγάλη ἀντίδραση, γιὰτὶ φοβόνταν πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ὅτι τὰ πλάκα ποὺ θὰ περνοῦσαν ἀπὸ κάτω της θὰ τὴν κατέστρεφαν μιά μέρα, ἀποφασίσθηκε νὰ μείνῃ κοντὰ τῆς ἓνα ναυαγοσωστικὸ τὸ ὁποῖο θὰ σπεύδῃ εἰς βοήθειαν τοῦ πλοίου ποὺ θὰ παρέρρετο τυχόν ἀπὸ τὰ κύματα, καὶ θὰ ἐπέπαιπε κατὰ τῆς γεφύρας. “Ὡς τέτοιο, ὠρίσθηκε τὸ κομψὸ ρυμουλκὸ «Γῶσσ» (Μέλισσα).

Πέρασαν ὅμως 22 χρόνια ἀπὸ τότε τὸ ρυμουλκὸ ἔχει ἀλλάξῃ πολλὰ πληρώματα, ἀλλὰ ἐξακολουθεῖ πάντα νὰ εἶναι δεμένο πλάι στὴν γέφυρα. Δὲν χρειάστηκε!

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Η νεαρά και ωραιότατη Έλσιςάβετ ή Μπέττυ, δευτερότοκος κόρη της δουκίσσης του Μπάργλεϋ ταξιδεύει επάνω σ' ένα υπεροικεάνειο, υπό συνθήκες κάπως άσυνηθιστες και περίεργες.

Η Μπέττυ έχει μια αδελφή μεγαλύτερή της, την Βικτωρία ή Βικ, για την οποία έχει θρεφθεί ένας πολύ καλός γαμπρός, με τίτλο και λεπτά, πρὸ πάντων λεπτά, από τα οποία έχει απόλυτον ανάγκη ή δουκική οικογένεια, πού δέν τὰ περνά και τόσο άνετα στον πύργο της. Πρόκειται τώρα νάρθῃ στον πύργο ο γαμπρός για νά ιδῇ την νύφη και νά γίνη ο άρραβώνας.

Υπάρχει όμως μεγάλος κίνδυνος αν έμεινε ή Μπέττυ στο σπίτι να... κάνει λάθος στην έκλογή του ο γαμπρός και αντί νά ζητήσει την Βικ νά ζητήσει την Μπέττυ γιατί είναι νεώτερα και πολύ ωραιότερα από την αδελφή της.

Σχεδιάζεται λοιπόν μια μικρή συνωμοσία, εις βάρος της Μπέττυ. Αποφασίζεται δηλ. νά εξαποσταλή ή επικίνδυνη μικρούλα, με κατά γνωστούς στην Άμερική ύπουλο νά τελειώσει αυτή ή ιστορία του συνωμοτισμού με την Βικ. Η Μπέττυ στενοχωρείται αλλά και εγκαρτερεί για χάρις της αδελφής. Έτσι, ένα ώραίο πρωί βρίσκεται επάνω σ' ένα μεγάλο υπεροικεάνειο, συνοδεύοντας δυο πλουσιώτατες Άμερικανίδες, φίλες της μητέρας της, την Κα Στέιβς, ή επί τὸ μεγαλοπρεπέστερον Κα Στέιβς—Νέξ και την μίς Γούντμπαρν.

Η μίς Στέιβς είναι μία άγέρωχη γυναίκα, πού μόλις καταδέχεται νά κοιτάξῃ τους λίγο κατωτέρους της και πού τουναντίον τσακίζεται σέ κολακίειες, στους λίγο άνωτέρους της. Είναι ένας τύπος εξαιρετικά άπορουστικός για την Μπέττυ.

Η μίς Γούντμπαρν, ή εξοδύφη της, είναι, απεναντίας, πολύ συμπαιχνική κοπέλλα: κοντούλα, παχουλή, μ' ένα χαριτωμένο μουντάκι και με φωνή σαν χόδι, είναι μια καλή φίλη για την Μπέττυ πού την φωνάζει, κατ' εξαίρεση, με τὸ μικρό της τὸ όνομα: Σάλλυ.

Οι τρεις γυναίκες περνούν τὸν ώκεανὸ υπό τις εὐνοϊκότερες καιρικὲς συνθήκες.

ΕΝΑ ΘΑΥΜΑΣΙΟ Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

Σε μια κουβέντα της με την Σάλλυ ή Μπέττυ προσπαθεί νά καταλάβῃ πώς κατορθώνει ή μίς Στέιβς νά φέρονται έτσι. Η Σάλλυ τότε την ρωτά αν έχει ακούσει για τους Τετρακόσιους. Η Μπέττυ δέν έχει ακούσει ποτέ γι' αυτούς τους περιέργους ανθρώπους. Η Σάλλυ γελά με τὸ βελούδινο γέλοιό της, βλέποντας την άπορία της Μπέττυ.

2. (Η συνέχεια)

Είσαι πολύ άθώα και νόστιμη, μου είπε γελώντας ή μίς Γκούντμπαρν. Και όμως, δέν έχεις πῶς ἀδικο, όταν τὸ καλοσκεφθῇ κανείς. Οι Τετρακόσιοι είναι πραγματικά ένα είδος κυβερνήσεως, αφού κυβερνούν τὰ πάντα με τὰ χρήματά τους. Είναι οι τετρακόσιοι πῶς πλούσιοι άνθρωποι της Άμερικής. Για τους εξαιρετικούς αυτούς ανθρώπους δέν θεωρείσαι ότι υπάρχουν αν δέν έχεις αρκετές δεκάδες εκατομμυρίων δολλαρίων.

Μπορεί νά έχεις στίς φλέδες σου τὸ εὐγενέστερο αίμα της Άμερικής, αν όμως δέν κατορθώσεις νά περιληφθῇ στους Τετρακοσίους, δέν θά προσέξῃ κανείς ούτε τους προγόνους σου, ούτε σένα. Τώρα, λοιπόν, καταλαβαίνεις γιατί ή εξαδελφή μου Κάθριν στενεύει τὰ μάτια της για μερικά πρόσωπα και πλατάνει τὸ μειδιάμα της για άλλα; Μόνο αυτά τὰ τελευταία λογαριάζει, γιατί άνήκουν στους Τετρακοσίους.

—Έστο, άπληντσα εγώ. Αφού όμως υπάρχει τόση μεγάλη απόσταση μεταξύ της τάξεως αυτής και τὸν άλλων θνητῶν, τότε πώς συμβαίνει νά έχῃ ή μίς Στέιβς τόσες άνεπιθύμητες γνώριμίες;

—Γιατί—θά με σκότωνε άσφαλώς αν με άκουε—άνηκε κι' αυτή πριν στους κοινούς θνητούς και μόνο έπειτα από σκληρότατο άγώνα και χίλιες δυο προσπάθειες και κόλπα κατάρθωσε νά περιληφθῇ στην «καλή» τάξη. Στο τέλος τὸ κατάρθωσε, γιατί ή εξαδελφή μου είναι τρομερά επίμονη, και δέν διστάζει μπρὸς σέ τίποτα για νά επιτύχῃ τὸν σκοπό της. Έφθασε στο σημείο νά δώσῃ τις πῶς εξωφρενικὲς νιορτές, για τις όποτες μιλούσαν επί μέρες οι έφημίριδες—πληρωμένες φυσικά κι' αυτές

για νά την έκθειάζουν. Μάζεψε γύρω της όλους τους ξεπεσμένους Ρώσους πρίγκηπες πού κατέληξαν στην Άμερική έπειτα από την επανάσταση, και κατάρθωσε, με τις μεγαλοπρεπείες και σπάταλες περιποιήσεις της νά δημιουργήσῃ γύρω της μια μικρή αὐλή, από την οποία δέν έλειπε ούτε ένας άυθεντικός εξάδελφος τὸν τσάρου. Κατ' ανάγκην λοιπόν άναγνωρίσθηκε κι' αυτή από την «καλή» τάξη, και προσεκληθῆκε στον κύκλο της...

Όλο τὸ βράδυ σκεπτόμουνα αυτά τὰ λόγια, και φανταζόμουνα σέ τί εξωφρενισμούς και σέ τί άναξιοπρέπειες θά ήταν ικανή νά φθάσῃ ή μίς Στέιβς για νά επιτύχῃ τὸν σκοπό της. Την άλλη μέρα άρχισαν τὰ θέσσανά μου. Εδιδάχα τὸ άπόγευμα πάνω στο κατάρτωμα ξαπλωμένη στην πολυθρόνα της κυρίας Στέιβς, όταν πῶς έπλησίασεν ή κυρία Βάν-δέρ-Βίλτ και μᾶς έπιασε κουβέντα:

—Έλάτε νά δῆτε τὸν χορὸ στην πλώρη, είπε. Είναι πολύ άστείος...

Η κυρία Στέιβς προτιμᾷ νά κάθεται ακίνητη στο κατάρτωμα τὸν πλοίου, φαίνεται όμως, ότι ή κυρία Βάν-δέρ-Βίλτ είναι τόσο σπουδαία, ώστε αν έκοκινίζονταν όλοι αυτοί οι Τετρακόσιοι, για τους οποίους μου είχε μιλήσει ή Σάλλυ, για νά κρατηθοῦν μόνον είκοσι πέντε, αυτή θά έμεινε μεταξύ τῶν είκοσι πέντε αυτών. Υποθέτω, λοιπόν, ότι αυτόν θά ήταν ο λόγος πού ή κυρία Στέιβς δεχόταν νά κάμνῃ μεγάλους περιπάτους στο κατάρτωμα μαζί της, μολονότι άπεχθόναται τὸ περπάτημα, και μολονότι ή κυρία Βάν-δέρ-Βίλτ δέν είναι καθόλου διασκεδαστική.

Η κυρία Στέιβς σηκώθηκε άμέσως, σαν άρνί πού πρόκειται νά άδηγηθῇ στη σφαγή, με μόνη την διαφορά ότι χαμογέλουσε με γενναϊότητα, πράγμα πού δέν θά μπορούσε νά κάμνῃ τὸ άρνί.

—Έλα, Μπέττυ, είπε σ' έμένα. Θά διασκεδάσῃς...

—Ναι, έλδοτε, καίδη Μπέττυ, επανέλαβε ή κυρία Βάν-δέρ-Βίλτ, και εγώ έσπευσα νά ύπακούσω χωρίς νά ύποπτεύωμαι τί με περίμενε.

Έπλησίασαμε στο μπροστινὸ παραπετό τὸ κατάρτωμα, όπου άρκετοί ήδη επιβάτες έσκυθάν και κύτταζαν στο κάτω κατάρτωμα της πλώρης. Μερικοί απ' αυτούς παρακέραισαν για νά μᾶς κάμουν τόπο. Δέν μου άρεσε νά πάρω τις θέσεις των, αφού μάλιστα γελοῦσαν και φαινόταν διασκεδάζοντες, αλλά ή κυρία Στέιβς μου ψιθύρισε, ότι δέν έπρεπε νά άρνηθῃ.

Στὸ κατάρτωμα της πλώρης δώδεκα ή και περισσότερα πόδια χαμηλότερα από μᾶς, ένα πυκνὸ πλῆθος κόσμου ήταν συγκεντρωμένο γύρω από δυο μικρά τετράγωνα, τὰ οποία είχαν άφελῇ επίτηδες έλεύθερα. Μέσα σ' ένα απ' αυτά, ένας άνθρωπος έκανε τὸν μαέστρο, ενώ τέσσερις, άλλοι τρεις με κάποιους άλλους ά-

ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τῆς Λαίδης Μπέττυ

ποτελοῦσαν μια παράξενη τζάζ-μπάντ. Στο άλλο τετράγωνο, μερικά ζεύγη από νέους και νέες στριφογύριζαν κατὰ τρόπο πού προξενούσε ζάλη άκόμη και σ' εκείνον πού τὰ έκύτταζε.

Στὸ τέλος τὸ χορὸ, ο διευθυντής της ορχήστρας κύταξε πρὸς την γέφυρά μας, ύποκρινόμενος θαυμά με τὸ χέρι στην καρδιά του, και τότε όλο τὰ... κοινὸν άρχισε νά ψάχνῃ τις τσέπες του ή νά άνοίγῃ τὰ τσαντάκια του.

Είχα μερικά σελλίνια μαζί μου και είχα διασκεδάσει τόσο πολύ, ώστε αίσθανόμουν μεγάλη γενναϊοδωρία. Εὐτυχώς, ή μητέρα δέν μπορούσε νά με δῇ για νά με μαλώσῃ. Έβγαλα πέντε-έξι κέρματα—σελλίνια και μισοσελλίνια—και άφου τὰ τύλιξα θαστικά στο μισὸ έξώφυλλο τὸν περιοδικὸ πού εδιδάχα, έσημάδευσά, ώστε τὸ μικρὸ δεματάκι νά πέσῃ στα πόδια τὸν καμικὸν μαέστρου.

Γενικῶς σημαδεύω έτσι αρκετά καλά, γιατί ο Στάν είχε φροντίσει αρκετά για τὸ μέρος αὐτὸ της εκπαιδευσεως μου, όταν ήμουν μικρὸ κοριτσάκι. Αλλά άκριβῶς την στιγμή εκείνη, κάποιος πού στεκόταν δίπλα μου κινήθηκε, μου έσπρωξε τὸν άγκωνα και χάλασε τὸν στόχο μου. Αντί νά πέσῃ μπρὸς στον μαέστρο, τὸ δεματάκι χτύπησε τὸ αὐτὸ ενός ψηλοῦ νέου, από τὸ πλῆθος τῶν θεατῶν της τρίτης θέσεως, πού στεκόταν με την ράχη του γυρισμένη πρὸς έμένα. Αὐτὸς στράφηκε άμέσως, χωρίς νά καταλάβῃ τί είχε συμβῇ, σήκωσε τὰ μάτια του επάνω και συνήντησε τὸ βλέμμα μου, καθώς έκύτταζα κάτω καταταραγμένη.

Είχα προσέξει την σιλουέττα του μέσα στο πλῆθος, έπειδῃ εξέιχε τουλάχιστον ένα κεφάλι επάνω από όλους τους άλλους, και είχα την άμυδρή έντύπωση, ότι είχε γερούς ώμους. Όταν όμως αντίκρυσα τὸ πρόσωπό του παραξευήκα πάρα πολύ. Ήτο τόσο διαφορετικὸ από όλα τὰ άλλα πρόσωπα της τρίτης θέσεως, όσο διαφέρει ή ημέρα από την νύχτα, και ή σκέψις ότι ένας τέτοιος άνθρωπος ήταν ύποχρεωμένος νά βρίσκεται μεταξύ τῶν άλλων εκείνων, με πείραξε κάπως, μου γέννησε την ιδέα ότι κάτι κακὸ ὑπῆρχε στον κόσμο, ειδ' άλλως δέν θά συνέβαιναν τέτοια πράγματα. Αισθάνθηκα μάλιστα ένα περίεργο συναίσθημα τύψεως, σαν νά μην είχα τὸ δικαίωμα νά εὐρίσκωμαι εκεί καλοντυμένη και πλούσια, και νά κοιτάζω αὐτὸν και τὸς συντρόφους του σαν νά ήσαν θέαμα, για τὸ όποιο εμεῖς οι άλλοι πληρώνουμε...

Έχω ακούσει την μητέρα μου νά λέῃ ότι τὸ καλὸ αίμα πάντοτε φαίνεται, και ότι ένας άληθινὸς τέχνητο δέν μπορεί νά φανῇ κοινὸς άνθρωπος. Ακόμη και αν φορέσῃ κουρέλια. Ο Στάν της άμφισβητεῖ την θεωρίαν αὐτή, όταν έχῃ κέφῃ και την προκαλεί

νά θάλουν στοίχημα ότι θά μεταμφιεσθῇ κατὰ τέτοιο τρόπο ώστε νά τὸν πάρῃ για χαμάλη.

Έν πάση περιπτώσει αν ή μητέρα μου είχε δίκαιο, ο νέος αὐτὸς στο κατάρτωμα της τρίτης θέσεως, έπρεπε νά έχῃ τὸ εὐγενέστερο αίμα στίς φλέγες του, γιατί ποτέ μου δέν είχα ιδῇ καθαρότερα χαρακτηριστικά. Και όμως δέν έδινε την έντύπωση ενός κυρίου πού είχε πτωχεύσει και είχε κατακυλίσει στα κατώτερα στρώματα.

νά τὸ καθορίσῃ κανείς, αλλά άσφαλώς, εκεί βρίσκεται τὸ κριτήριό. Κατὰ τὸ στόμα τὸν νέου αὐτοῦ είναι τὸ καλύτερο μέρος τὸν προσώπου του—έκτός αν είναι τὸ πηγούνι του. Ή ίσως ή μύτη του—δέν είμαι έντελὸς βεβαία τί από όλα—αν και τὰ συλλογίσθηκα όλα αρκετά, λόγω τὸν μυστηρίου τὸν νά βρίσκεται ένα τέτοιο πρόσωπο σέ τόσο άταίριαστο μέρος.

Φοβόμυαι ότι φανέρωσα την έκπληξή μου, και τὸν θαυμασμό μου ίσως

Όλο τὸ βράδυ σκεπτόμουνα αυτά τὰ λόγια.

γιατί ο ώραιὸς επιβάτης της τρίτης θέσεως με κύταξε άκριβῶς ώρα, σαν νά έκπλησοῦσαν και αὐτὸς όσον και εγώ. Και όμως τὸ επίμονο έκείνο βλέμμα, αντί νά με στενοχωρήσῃ, με εὐχαρίστησε, χωρίς νά τὸ θέλω.

Έν τῷ μεταξύ τὸ μικρὸ δεματάκι με τὰ χρήματα είχε πέσει στο κατάρτωμα. Αλλά, μολονότι τὸν είχα χυτίσει από πίσω, αὐτὸς κατάλαβε άμέσως τί είχε συμβῇ και σκύβοντας τὸ σήκωσε. Έπειτα σήκωσε τὸ χέρι του ψηλά, ώστε νά μωρέσω νά ιδῶ ότι κρατοῦσε την μπάλλα τὸν τσαλακωμένου χαρτιοῦ. Καί διασχίζοντας τὸ πλῆθος, άνοιξε τὸ δεματάκι και έδωσε τὰ χρήματα στον άρχιμουσικό.

—Τί ώραιὸς άνθρωπος! είπα με σιγανή φωνή στην κυρία Στέιβς. Δέν είναι περίεργο τὸ νά βρίσκεται στην τρίτη θέση;

—Έλα μαζί μου, άγαπητή μου, άπήντησε αὐτή. Δέν μπορῶ νά σέ άφήσω εδώ νά σέ κοιτάζουν οι κατώτεροι

αυτόι άνθρωποι. Ο τύπος αυτός δεν είναι καθόλου ωραίος. Είναι μόνο ένας ψηλός κρεμνατάλας και τίποτε άλλο. Μην αφήνεις το μυαλό σου να απασχολείται με τους επιβάτες της τρίτης θέσεως, αγαπητή μου. Δεν αξίζουν να σκοτίζεις γι' αυτούς το κεφάλι σου, γιατί αν δεν είχαν γεννηθί για την θέση που βρίσκονται, δεν θα βρίσκονταν τώρα εκεί, σε βελαιώ.

Δεν είπα τίποτα, μολονότι ήμουν πολύ πειραγμένη μαζί της, τόσο γιατί φαινόταν έτσι ανόητη, όσο και γιατί μου είχε μιλήσει τόσο δυνατά ώστε τράβηξε την προσοχή του κόσμου που άκουσε τα ματαιόδοξα εκείνα κι' υπερποπτικά λόγια.

Δεν συνέβη τίποτε άλλο την ημέρα εκείνη. Υπήρχαν όμως στο πλοίο δύο ωραίες Αμερικανίδες της ίδιας περίπου ηλικίας με μένα, ή όλιγο μεγαλύτερες (φαίνονται αρκετά χρόνια μεγαλύτερες, γιατί είναι τόσο χαριτωμένες και δείχνουν τόση αυτοπεποίθηση), και η κυρία Στέιβς με ένθαρρυνει να πιάσω φίλια μαζί των, γιατί είναι στην συντροφιά της κυρίας Βάν-δερ-βίλτ.

Πράγματι, την τρίτη μέρα γνωρίσθηκα αρκετά καλά μαζί των, και με εκάλεσαν να πάμε να κυτάξουμε τους ανθρώπους της τρίτης θέσεως, που είχαν ένα σκυλάκι γυμνασμένο και πολύ άστειο. Πήγα, και είδα πάλιν τον ψηλό εκείνο νέο. Στεκόταν με τα χέρια του σταυρωμένα επάνω στο στήθος της μπλε φανέλλας που φορούσε, ακουμπώντας σ' ένα κιγκλίδωμα και κυτάχοντας επάνω προς το κατάστρωμα της πρώτης θέσεως. Τα μάτια μας συντηθήσαν όπως και την πρώτη την φορά, και έγω αισθανθήκα ότι έκοκκινίζα. Μου ήρχετο να μπατίσιω τον έαυτό μου και μολονότι ο γυμνασμένος σκύλος ήταν πραγματικώς πολύ άστειος, έσπευσα να φύγω.

Είναι περίεργο πώς ώρισμένοι είδους μάτια καταδιώκουν έναν άνθρωπο χωρίς να το θέλη. Τα βλέπει κανείς στον αέρα, σαν να τον κύτταζαν πραγματικά, ιδίως όταν πέφτη να κοιμηθί. Νομίζω ότι τα γκριζα μάτια έχουν την ιδιότητα αυτή περισσότερο από τα άλλα. Ίσως γιατί είναι περισσότερο διαπεραστικά.

ΕΝΑΣ ΗΡΩΣ

Αλλά την τετάρτη μέρα συνέβηκε ένα επεισόδιο που κατέληξε στο να με ταράξη τόσο και να τα κάμη όλα να μου φαίνονται τόσο άσχημα. Ο καιρός ήταν περίφημος και στο κατάστρωμα της τρίτης θέσεως γινόταν πάλι χορός. Αλλά αν ο καιρός ήταν καλός, ή θάλασσα δεν ήταν έντελως λεία σαν γυαλί, όπως στην αρχή, αλλά διακοπτόταν από θαυγάλανα κύματα, στεφανωμένα με λευκούς αφρούς.

Στο κάτω κατάστρωμα το θέαμα ήταν παρόμοιο με εκείνο που είχα ιδί την πρώτη μέρα και ή Σάλλυ Γούντμπαν και έγω που περπατούσαμε μετρώντας πόσες φορές κάναμε τον γύρο της γεφύρας για να συμπληρώσωμε δύο μίλλια—σταθήκαμε για να κυτάξουμε το θέαμα. Στο βάθος αντίκρύσαμε τον άγνωστο νέο.

Αυτόν τον ώραίο νέο, είπα, ή κυρία Στέιβς τον λέει «κρεμνατάλας». Καλά-καλά δεν ξέρω τί θέλει να πη με αυτό. Αλλά ότι και αν έννοη εί-

«ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΛΑΙΔΗΣ ΜΠΕΤΤΥ»

μαι θέβαιη ότι ο νέος αυτός δεν είναι ο τυχών. Είναι ένας τζέντλεμαν, και φαίνεται ότι κάτι περίεργο θα του συνέβηκε, διαφορετικά δεν θα θρισκόταν εκεί κάτω. Δεν ξέρω γιατί, αλλά αυτό μου φαίνεται τρομερό...

—Δεν νομίζεις ότι ή εξαδέλφη μου ξέρει περισσότερα από σένα για τους ανθρώπους αυτούς; ρώτησε ή Σάλλυ με χαμόγελο.

Αλλά προτού προλάβω να της απαντήσω συνέβηκε κάτι που με έκαμε να ξεχάσω διά μιάς την κουξέντα μας. Το πλοίο είχε χτυπηθί από ένα κύμα μεγαλύτερο από όλα τα προηγούμενα, είχε γείρει λίγο στο πλευρό του, ξαναπήρε όμως την ισορροπία του αμέσως. Έπιασθήκαμε όλοι, όσοι μπόρεσαν, από τα κάγκελλα ή από το χέρι κάποιου φίλου, γελώντας. Αλλά από το κατάστρωμα της τρίτης θέσεως αντήχησε μιά κραυγή, που δεν ήταν γέλιο.

—Ένα παιδί έπεσε στη θάλασσα! φώναζε κάποιος.

Και παρατήρησα, πράγματι, με ένα τρομακτικό συναίσθημα αγωνίας, ότι ένα αγοράκι που είχε σκαρφαλώσει στην κουπαστή για να δάπη καλλιτέρα τον χορό, έλειπε τώρα.

Είχε φωνάξει μιά γυναίκα και όλα έπειτα ακολούθησαν τόσο γοργά, ώστε το μυαλό μου συγχίσθηκε, σαν να είχε περάσει μέσα από το κεφάλι μου ένας ανεμοστρόβιλος. Στο κατάστρωμα της τρίτης θέσεως έγινε πανδαιμόνιο, και οι άνθρωποι έτρεξαν στην κουπαστή της μιάς πλευράς για να κυτάξουν κάτω. Έξαφνα όμως από την μάζα εκείνην, ετίνάχθηκε ένας άνθρωπος. Και τότε άκουσα μιάν άλλη κραυγή που έβγαине από τα δικά μου χείλη, διότι ο νέος που απασχολούσε τον νού μου, είχε πετάξει το σακκάκι του και είχε πηδήσει επάνω από τα κάγκελλα στην θάλασσα.

—Α! Θά τον κτυπήσ ή έλικα! άκουσα να λή κάποιος κοντά μου.

Αισθάνθηκα μιά ζάλη να με κυριεύη. Η σκέψη ότι ο νέος εκείνος μπορούσε να σκοτωθί από την έλικα, ενώ όλοι έμεις κυτάξαμε ανίσχυροι, μου φάνηκε τρομερή. Έκλεισα τα μάτια μου και δεν τα άνοιξα, παρά μόνο όταν άκουσα ανθρώπους να λένουν ότι ο ισχυρός άνεμος που έπνεε προς τον βορρά ήμπορούσε να τον σώσει. Υποθέτω ότι ασυναισθήτως μου άρχισαν να προσεύχομαι, και τα χέρια μου είχαν συμπληχθί τόσο σφιχτά το ένα με το άλλο, ώστε έπειτα τα δάχτυλά μου μου πονούσαν.

Τα δέκα λεπτά που μεσολάβησαν ως την στιγμή που ο άγνωστος νέος εξαφανήθηκε πλάι στο πλοίο που σταμάτησε εν τώ μεταξύ, κρατώντας στα χέρια του το παιδάκι, μου φάνηκαν

έναν αιώνος ατέλειωτης αγωνίας. Χειροκροτήματα υποδέχτηκαν την εμφάνισή του. Ο γιατρός εξέτασε το μικρό και έβεβαίωσε ότι έπειτα από λίγες ώρες θα ήταν έντελως καλά. Ένας έρρανος είχε άρχισι ήδη για το παιδί και την μητέρα του μεταξύ των επιβιτών της πρώτης θέσεως, και ασφαλώς θα μαζευόταν αρκετό ποσό.

—Αλλά τί θα γίνη γι' αυτόν που έσωσε την ζωή του παιδιού; ρώτησα τον άνθρωπο που μου έλεγε τα νέα, κάποιον κύριο Ντόρεμους, ο οποίος είναι εξαδέλφος της κυρίας Βάν-δερ-Βίλτ, πολύ καλόκαρδος και άστειος τύπος.

—Ένα ωραίο μικρό δάθρο, με την επιγραφή: «Ο Ηρώς μας» θα γίνη από τις θαυμάστριες και θα του προσφερθί για να ποζάρη επάνω σ' αυτό, είπε ο κ. Ντόρεμους.

—Αλλά δεν είναι ντροπή να άφειθι αυτός έτσι, ενώ γίνονται έρανοι για τους άλλους; Ασφαλώς θα είναι και αυτός φτωχός, διαφορετικά δεν θα ταξίδευε στην τρίτη θέση. Πρέπει να γίνη κάτι για να φανή ότι οι επιβάτες θαυμάζουν το θάρρος του...

—Βλέπω ότι δεν γνωρίζετε ακόμη την αμερικανική ψυχολογία παρετήρησε ο κ. Ντόρεμους με το άστειο ύφος του. Βάζω στοιχήμα ότι ο νέος αυτός της τρίτης θέσεως είναι Αμερικανός. Και δεν θα δεχόμουν για κανένα λόγο να άποτελώ μέλος της επιτροπής που θα πήγαινε να του προσφέρη το δάθρο που προτείνετε. Δεν θα ήταν καθόλου περίεργο αν μάς έσταλνε στον διάβολο!

Γέλασα για το άστείο ύφος του κ. Ντόρεμους και είπα αφού σκέφθηκε λιγάκι:

—Ίσως να μην είναι σωστό να του προσφέρωμε χρήματα. Αλλά αν εκάναμε έρανο για να του αγοράσωμε ένα εισιτήριο της δευτέρας θέσεως για το υπόλοιπο ταξίδι; Αυτό θα ήταν ένα δείγμα εκτίμησεως, δεν νομίζετε;

—Ίσως να ήταν άπληντσε ο κ. Ντόρεμους με σοβαρότητα— και αν άρχισετε σεις τον έρανο, λαίδη Μπέττυ, θα σημειώση, ασφαλώς, καταπληκτική έπιτυχία.

—Πολύ καλά, λοιπόν, θα τον άρχισω! είπα έγω. Αν και θα έπρωτιμούσα να το κάμη κάποιος άλλος.

—Δεν θα πετύχαινε τόσο, αν άρχιζε από άλλον. Θά σάς βοηθήσω και έγω. Έσεις θα τριγυρίζετε με τον δίσκο, και αν μου έπιτρέπετε έγω θα μαζεύω τα χρήματα.

Η Κ. ΣΤΕΙΒΣ-ΝΟΞ ΘΥΜΩΝΕΙ

Διεσκεδάσαμε πολύ στον γύρο που εκάμαμε, έπειδι ή κ. Ντόρεμους ήταν τόσο πνευματώδης και έλεγε τόσο διασκεδαστικά πράγματα στους ανθρώπους, από τους όποιους ζητούσε συνεισφορά. Έτσι δεν μπορούσα να μιλήσω σχεδόν καθόλου από τα γέλια, και όλοι οι άλλοι γελοούσαν επίσης. Θά ήθελα μόνο να μη με έβαζε πάντοτε έμπρός και να λή ότι έγω είχα άρχισι τον έρανο. Αλλά αυτός υπεστήριζε ότι έπρεπε να θυσιασθώ για την έπιτυχία της αγαθοεργίας.

Μαζεύτηκαν έτσι αρκετά χρήματα, και ο κ. Ντόρεμους ανέλαβε να φροντίση για την καμπίνα του ήρωος.

Όταν επέστρεψα στο διαμέρισμά μας, συνήντησα την κυρία Στέιβς. Φορούσε ένα πλουσιοκεντημένο Ιαπωνικό

κιμονό, και καθόταν έμπρός στον καθρέπτη. Η Σάλλυ που δεν είχε άρχισι να ντύνεται για το δείπνο, στεκόταν όρθη και κατοσυφιασμένη.

—Κάθισε, Μπέττυ, σε παρακαλώ, θέλω να σού μιλήσω, είπε ή κυρία Στέιβς.

Δεν ξέρω γιατί, με πειράζει κάπως όταν ή κυρία αυτή με ονομάζει άπλως «Μπέττυ».

—Μά αν καθήσω, θα άργήσω για το δείπνο, είπα έγω.

—Άφησε το δείπνο, αγαπητό μου κορίτσι, άπληντσε ή κυρία Στέιβς, με ύφος που πιστεύω ότι προσπαθεί να αντιγράψη από την μητέρα μου. Αυτά που έχω να σού πω είναι σπουδαιότερα από το δείπνο. Έλπίζω ότι δεν είναι αλήθεια αυτά που άκουσα.

—Έξαρτάται από τί άκούσατε, άπληντσα έγω, κρύβοντας την έλαφρη ταραχή μου με ένα χαμόγελο.

—Η αγαπητή δούκισσα— έξηκολούθησεν ή κυρία Στέιβς, συνηθίζοντας να όμιλη πάντοτε έτσι για την μητέρα μου—ή αγαπητή δούκισσα σε έμπιστεύθηκε στην φύλαξή μου, Μπέττυ, και δεν ξέρω τί πρέπει να κάμω, όταν έσύ έπωφελήσαι της άδιαθεσίας μου για λίγη ώρα για να κάμη διάφορες άταξίες.

Την έκύτταξα μόνο με έκπληκτο βλέμμα, χωρίς να πω τίποτε, μα αυτή εξακολούθησε:

—Η κυρία Κόλινγουορ ήρθε για να μάθι πώς έπληναι ο πονοκέφαλός μου, και μου είπε ότι έτριγυρίζες και μαζευες χρήματα για να τα προσφέρης σ' ένα κοινό άνθρωπο της τρίτης θέσεως. Φώναξα άμέσως την Σάλλυ, αλλά αυτή δεν ξέρει, ή λέγει ότι δεν ξέρει τίποτα.

Έσπευσα να δώσω εξηγήσεις, με την βεβαιότητα, ότι όταν ή κυρία Στέιβς θα μάθαινε τί συνέβαινε, θα καταλάβαινε ότι ήμουν «άθωα». Αλλά προς μεγάλην μου έκπληξη το πηγούν της γινόταν περισσότερο τετράγωνο και τα μάτια της σκληρότερα και περισσότερο ανοιχτόχρομα, σε σημείο να φαίνονται πιά έντελως άσπρα.

—Δεν θέλω να φανώ άπότομη— είπε τέλος, μόλις συγκρατώντας την ύπομονη και τον θυμό της— αλλά χάριν της δουκίσσης, πρέπει να δειχθώ σταθερή. Έκαμε πολύ άσχημα ο Τόμμου Ντόρεμους να σε άφήση να έκτεθης τόσο. Αυτό μπορεί να προκαλέση μεγάλες παρεξηγήσεις και να φέρη έσένα και όλους μας σε πολύ δύσκολη θέση. Ο άνθρωπος για τον όποιο έδειξες τόσο ένδιαφέρον, μπορεί να είναι ένας χασάπης.

—Το πρόσωπό του δεν είναι τόσο κόκκινο, για να είναι χασάπης, είπα έγω. Έξ άλλου έπίστευα, ότι στην Αμερική όλοι οι άνθρωποι είναι ίσοι.

Ποτέ στη ζωή σου δεν είχες κάμει μεγαλύτερο λάθος, αγαπητή Μπέττυ. Και όσο γρηγορότερα διορθώσης την έσφαλμένη αυτή ιδέα, τόσο το καλλίτερο, γιατί άλλωδώς θα θρής μενάλους μπελάδες, από τους όποιους δεν θα μπορέσω να σε γλυτώσω. Αν ο άνθρωπος αυτός της τρίτης θέσεως δεν είναι χασάπης, είναι, κατά πάσαν πιθανότητα, έξ έπαγγέλματος «ολυμμένης», και όλη αυτή ή ιστορία ήταν ένα τέχνασμα για να διαφημισθί, πλάγυατι, από εσά μου είπα ή κυρία Κόλινγουορ, είσαι βέβαιη, ότι αυτό είναι. Και θέλω να σού ύποσχεθής, ότι δεν θα τριγυρίζης πιά για να διαφημίζης

τον τύπο αυτό..

Είχα θυμώσει τόσο πολύ, ώστε δεν έδίστασα να της άπαντήσω καταλλήλως, και έτσι οι σχέσεις μας ψυχράνηκαν κάπως.

Έπειτα άπ' αυτό, ή κυρία Στέιβς φαινόταν κάπως χλιαρή προς τον κ. Ντόρεμους και θα το έδειχνε πραγματικήν ψυχρότητα, αν δεν έπρόκειτο για τον εξαδέλφο της κυρίας Βάν-δερ-Βίλτ. Πάντως, ο κ. Ντόρεμους πηλίσασε στο μέρος μας, στο κατάστρωμα, για να μάνα άναγγείλη, ότι ο ήρωας της τρίτης θέσεως (όπως όνομάζει τον ήλιοκαμένο νέο), άρνήθηκε να μετατεθί στην δευτέρα. Είχε ζητήσει την

εύχαριστίες του σε όλους τους ένδιαφερομένους, είπε ο κ. Ντόρεμους. Δεν ξέρω αν έβαλε την λαίδη Μπέττυ στην κορυφή του καταλόγου ή όχι, αλλά αν σεις έχετε αυτές τις διαθέσεις για τον ήρωά μας, βλέπω ότι δεν υπάρχει λόγος να έρωτήσω περισσότερα.

Όλο το υπόλοιπο ταξίδι έχάλασα πιά για μένα από τον έλεεινό τρόπο, με τον όποιο έτελειωσε ή συγκίνησις της ημέρας εκείνης. Δεν ξέρω αν υπάρχουν ή όχι άνθρωποι που κάνουν κεντρική άστεία. Η κυρία Ντέιβς, όμως, εξακολουθεί να ύποστηρίζει ότι ύπάρχουν, και αυτό με πειράζει πολύ. Μου λέγει ότι έχουν έπνομασει τον ήλιοκαμένο νέο «ο ήρωας της λαίδης

—Βλέπω ότι δεν γνωρίζετε ακόμη την αμερικανική ψυχολογία, είπε ή κ. Ντόρεμους.

άδεια να δώση την καμπίνα που του προσεφέρετο, στο παιδί, του όποιου είχε σώσει την ζωή και την μητέρα του.

— Σεις πρέπει να πητε ναι, ή όχι, λαίδη Μπέττυ! είπε ο κ. Ντόρεμους. Η ιδέα ήταν δική σας. Σεις είχατε προσφέρει το πρώτο ποσό.

— Η Μπέττυ δεν έχει πιά καμιά σχέση με την ύπόθεση αυτή, άπληντσε ή κυρία Ντέιβς, προλαμβάνοντας με. Λυπείται πολύ που έκαμε την άρχή και έχασε το όλιγο ένδιαφέρον που είχε στην αρχή. Έλπίζω ότι αυτός ο άλχητης ή ζητιάνος, ή ότιδήποτε άλλο είναι, δεν έπίστεψε, βέβαια, ποτέ του, ότι ή λαίδη Μπέττυ Μπάλλκλεϋ σκοτίστηκε για τις άσήμεντες ύποθέσεις του...

— Ο άνθρωπός μας εξέφρασε τις

Μπέττυ και αυτό κάνει ώστε να μη μπορώ να πλησιάσω στο κιγκλίδωμα, άπ' όπου φαίνεται το κατάστρωμα της τρίτης θέσεως, από φόβο μήπως μερικοί άνόητοι άνθρωποι σκεφθούν ότι θέλω να τον δω. Και το κακό είναι ότι δεν μπορώ να μιλήσω ελεύθερα ούτε με την Σάλλυ, γιατί στο κάτω-κάτω είναι εξαδέλφη της κυρίας Στέιβς.

Και όμως δεν μπορώ να μη ένδιαφερωμαι για τη ζωή επάνω στο πλοίο, και τώρα που είναι το πρσί της τελευταίας ημέρας του ταξιδιού μας, τα ένθυμούμαι όλα αυτά και σκέπτομαι ότι θα μπορούσαν να είναι πολύ διασκεδαστικώτερα, από όσο ήσαν... Εύτυχώς τώρα πλησιάζω προς το τέλος του ταξιδιού.

(Η συνέχεια στο προσεχές)

Η κυρία με τὰ ἄσπρα

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΜΑΡΤΖΟΡΙ ΣΚΟΤ

Οι δύο άνδρες είχαν σχεδόν τελειώσει το γεύμα τους, όταν μπήκε η κυρία με τὰ ἄσπρα. Ήταν τόσο όμορφη πού οι περισσότεροι πελάτες του ξενοδοχείου την παρακολούθησαν με τό βλέμμα.

—Νά μία όμορφη γυναίκα, είπε ο Ρέξ Μπράντ.

—Ο φίλος του γύρισε και την κύτταξε. —Και μόνη. Θά ήθελα πολύ νά της μιλήσω.

—Τζιμ, σκέψου πώς είσαι παντρεμένος. Εγώ μάλλον πρέπει νά της μιλήσω.

—Λαμπρά, Δοκίμασε την τύχη σου.

—Ακούσε: ἄς παίξουμε κορδωνα - γράμματα γιά νά δοῦμε ποιός ἀπό τούς δύο θά τῆς μιλήσῃ.

—Ο Τζιμ ἀναστένανε: —Μοῦ φαίνεται νά βρίσκεται ἡ Νέα - Υόρκη σέ ἄλλον πλανήτη, εἶπε.

Ψαρεύεις ὅλη μέρα καί τό βράδυ ξεκουράζεσαι καί καλοτρῶς. Λυπούμαι πού ἡ Γκλὲν δέν βρίσκεται μαζί μας.

—Ἡ γυναίκα μου διασκεδάζει στό 'Ατλαντίκ - Σίτυ με τίς ἀδελφές τῆς. Δέν ἐνδιαφέρεται γιά τό ψάρεμα.

—Επαιξαν κορδωνα - γράμματα, τα. Ο Τζιμ κέρδισε.

—Όλοι οἱ παντρεμένοι εἶναι τυχεροί, εἶπε ο Ρέξ. Σας εὐχομαι καλή ἐπιτυχία! Πάντως, μπορεῖς νά τῆς πῶς ἔχεις γιά φίλο ἕνα ἐλεύθερο παλληκάρι, καλῆς οἰκογενείας, καμιά εἰκοσιπενταριά χρονῶν, χωρίς βίτσια...

—Καλά! τόν διέκοψε ο Τζιμ.

—Η γνωριμία ἔγινε εὐκολώτατα. Ἡ ἴδια ἡ κυρία με τὰ ἄσπρα πλησίασε τόν Τζιμ μόλις τόν εἶδε μόνο:

—Δέν νομίζετε πώς εἶναι ἡ καλλίτερη ἐποχή γιά τό "Αντιρον; ρώτησε.

—Τί πληκτικός ὁμως τόπος γιά μία γυναίκα!

—Καθόλου! τοῦ εἶπε γελώντας ἐκείνη. Μοῦ φαίνεται πώς θά μπορούσα νά μενα ὤρες ὁλόκληρες ἀποθαυμάζοντας μονάχα τήν ἄμνη. Δυστυχῶς, φεύγω σέ μία βδομάδα.

—Κι' ἐγώ πρωτύτερα, πρόσθεσε ο Τζιμ. Τά φῶτα τοῦ ξενοδοχείου εἶχαν οβύσει πρὸ πολλοῦ κι' ἡ συζήτηση διαρκούσε ἀκόμα. Όταν ἐκείνη σηκώθηκε καί τοῦ ἔδωσε τὸ χέρι τῆς, ο Τζιμ φώναξε:

—Μή φεύγετε ἀκόμα. Ἡ βραδυά εἶναι ὑπέροχη.

—Θά περάσουμε κι' ἄλλες βραδυές, τοῦ ὑποσχέθηκε με γλυκά. Μιά ὁλόκληρη βδομάδα. Καληνύκτα σας.

—Μπορῶ νά μάθω τὸ ὄνομά σας; ρώτησε.

—Εἰναι ἀπαραίτητο; "Ας κάνουμε πώς δέν ἔχουμε ὀνόματα. "Ας εἴμαστε ἀπλῶς ἕνας ἄνδρας καί μία γυναίκα, πηγαί-

νοντας ὅπου μᾶς γουστάρει τήν ἡμέρα καί συναντῶμενοι πάλι στό σελινόφως...

—Γιά νά φλουροῦμε. Ὄνομάστε με ὅπως θέλετε, Εὔα, λόγου χάριν. Κι' ἐγώ θά σᾶς λέγω Τζών.

—Ο Τζιμ κρατοῦσε τὰ χέρια τῆς. Στό τέλος τῆς τὰ φίλησε, τὸ ἕνα ὕστερα ἀπ' τὸ ἄλλο.

—Λαμπρά. Καλησπέρα, Εὔα, εἶπε. Καί καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς ἑβδομάδος, ο Τζιμ ψάρευε μαζί με τόν Ρέξ τήν ἡμέρα καί περνοῦσε τὰ βράδια του με τήν «Εὔα».

—Ο Ρέξ ἦταν κατάπληκτος: —"Ὅστε δέν ξέρεις στ' ἀλήθεια οὔτε τ' ὄνομά τῆς;

—"Ὅχι. Ἐκείνη δέν θέλει. δέν ἔχει ὁμως αὐτὸ σημασία.

—"Αν ἀνεβῆς, κατέβασέ μου τὸ πορτοφόλι μου. Τὸ ἔξεχασα στό κοινοδῖνο.

Τώρα, ο Τζιμ ἔπρεπε νά σκεφθῇ τήν γυναίκα του καί τήν δουλειά του. Ήταν ὑπέροχη ἡ ἱστορία... ἤδη ὁμως ἔπαιρνε τέλος. Οἱ θερινοὶ ἔρωτες πεθαίνουν με τὸ τέλος τοῦ καλοκαιριοῦ, αὐτὸ εἶναι γνωστό.

—Ο Τζιμ πῆρε ἀπ' τὸ πορτοφόλι τοῦ Ρέξ μία κάρτα καί τήν ἔβαλε σέ φάκελλο...

Μιὰν ὁμορφη ἀνοιξιὰτικὴ μέρα, ο Ρέξ δεχόταν ἑαφνικά τήν ἐπίσκεψη τοῦ Τζιμ τοῦ γραφεῖο του:

—Τζιμ, θυμᾶσαι τήν γυναίκα πού συναντήσαμε τὸ περασμένο καλοκαίρι στό "Αντιρον; Τὴν Κυρία με τὰ "Ασπρα;

—Ο Τζιμ ἀναψε ἕνα σιγαρέττο.

—Ναί, τὴν θυμᾶμαι... ἀμυδρά... Γιατί ρωτᾶς;

—Πάντως, θά τὴν θυμᾶσαι πὶο πολλὸ ἀπὸ μένα. Τὴν ἔβλεπες συχνά, δέν εἶναι ἔτσι;

—Ναί, ὅπως βλέπει κανεὶς ἕνα πρόσωπο τὸ ὁποῖο μένει στό ἴδιο ξενοδοχεῖο.

—Κι' ὁμως, ἦταν κάτι παραπάνω γιά σένα.

—Ο Τζιμ κοκκίνισε: —Ποῦ θέλεις νά καταλήξῃς;

—Πῶς διάβολο ἔμαθε τὸ ὄνομά μου ἀντὶ νά μάθῃ τὸ δικό σου;

—Θά σοῦ ἐξηγήσω. Στό τέλος, θέλησε νά μάθῃ ποιός ἦμουν... Φοβήθηκα μὴν γελοιοποιηθῶ ἀν ἀποκαλυφθῇ πῶς ἦμουν παντρεμένος. "Εδῶκα μιά δική σου κάρτα ἀντὶ τῆς δικῆς μου. Πάντως δέν μεσολάβησε τίποτα ἄλλο, μεταξύ μας, παρὰ ἕνα καλοκαιριὰτικο φλέρτ.

—Σήμερα ἔλαβα μιά ἐπιστολὴ τοῦ συμβολαιογράφου τῆς, εἶπε σοβαρά ο Ρέξ. Ο Τζιμ τόν κύτταξε κατάπληκτος:

—Σοῦ ἔπαναλαμβάνω πῶς δέν εἶχα με τίποτα τὸ ἐπιλήψιμο... ψιθύρισε.

—"Ε λοιπόν, πρόσθεσε ο Ρέξ, ὁ συμβολαιογράφος τῆς μοῦ ἀναφέρει πῶς πέθανε τὸν Φεβρουάριο κληροδοτώντας μοῦ 50,000 δολάρια...

—Νά κυττάξῃς τὴ δουλειά σου!

—Μά θά μπορούσες νά τὸ μάθῃς ρωτώντας στό ξενοδοχεῖο; Θέλεις ν' ἀναλάβω;

—Νά κυττάξῃς τὴν δουλειά σου!

—Ο Τζιμ βγήκε ἀπ' τὸ δωμάτιο τραντάζοντας τὴν πόρτα με θυμὸ.

Οἱ δύο φίλοι ἔφευγαν τὴν ἐπομένη γιά τὴν Νέα - Υόρκη κι' ο Τζιμ ἦταν μελαγχολικός.

—Δέν μπορῶ νά σᾶς παραστήσω τὴν εὐτυχία πού ἐνοίωσα, τῆς εἶπε. Ποτὲ δέν γνώρισα γυναίκα σάν κι' ἐσᾶς. Ἡ φίλια μας... σᾶς ἄρεσε;

—Εἶναι τὸ πῶς ὁμορφο πρᾶγμα πού γνώρισα στὴν ζωὴ μου... καί πού θά γνωρίσω ἀσφαλῶς, Τζών!... ἔδῶ καί μερικὲς μέρες, ἄλλαξα γνώμη. Θέλω νά μάθω πὶά εἶμαι καί νά μάθω ποιός εἶσαι.

—Εἶναι ἀπαραίτητο; "Ας κάνουμε πῶς δέν ἔχουμε ὀνόματα. "Ας εἴμαστε ἀπλῶς ἕνας ἄνδρας καί μία γυναίκα, πηγαί-

—Νά κυττάξῃς τὴ δουλειά σου!

—Μά θά μπορούσες νά τὸ μάθῃς ρωτώντας στό ξενοδοχεῖο; Θέλεις ν' ἀναλάβω;

—Νά κυττάξῃς τὴν δουλειά σου!

—Ο Τζιμ βγήκε ἀπ' τὸ δωμάτιο τραντάζοντας τὴν πόρτα με θυμὸ.

Οἱ δύο φίλοι ἔφευγαν τὴν ἐπομένη γιά τὴν Νέα - Υόρκη κι' ο Τζιμ ἦταν μελαγχολικός.

—Δέν μπορῶ νά σᾶς παραστήσω τὴν εὐτυχία πού ἐνοίωσα, τῆς εἶπε. Ποτὲ δέν γνώρισα γυναίκα σάν κι' ἐσᾶς. Ἡ φίλια μας... σᾶς ἄρεσε;

—Εἶναι τὸ πῶς ὁμορφο πρᾶγμα πού γνώρισα στὴν ζωὴ μου... καί πού θά γνωρίσω ἀσφαλῶς, Τζών!... ἔδῶ καί μερικὲς μέρες, ἄλλαξα γνώμη. Θέλω νά μάθω πὶά εἶμαι καί νά μάθω ποιός εἶσαι.

—Εἶναι ἀπαραίτητο; "Ας κάνουμε πῶς δέν ἔχουμε ὀνόματα. "Ας εἴμαστε ἀπλῶς ἕνας ἄνδρας καί μία γυναίκα, πηγαί-

—Βέβαια, ἀγάπη μου.

—Ο Τζιμ τὴν ἀγκάλιασε.

—"Ὅχι ὁμως τώρα, τοῦ ψιθύρισε. Τώρα ἔχει μόνο σημασία ὅτι σ' ἀγαπῶ, Αὔριο, πολὺ νωρίς, πρωτοῦ νά φύγῃς, στεῖλε μου δύο λόγια. "Ἢδη ἕνα γράμμα μου σὲ περιμένει στό δωμάτιό σου.

Φιλώντας τὴν, ο Τζιμ συλλογιζόταν μονάχα τὴν μελωδικὴ φωνὴ πού τοῦ εἶχε ψιθυρίσει: «σ' ἀγαπῶ».

—"Αν ἀνεβῆς, κατέβασέ μου τὸ πορτοφόλι μου. Τὸ ἔξεχασα στό κοινοδῖνο.

Τώρα, ο Τζιμ ἔπρεπε νά σκεφθῇ τὴν γυναίκα του καί τὴν δουλειά του. Ήταν ὑπέροχη ἡ ἱστορία... ἤδη ὁμως ἔπαιρνε τέλος. Οἱ θερινοὶ ἔρωτες πεθαίνουν με τὸ τέλος τοῦ καλοκαιριοῦ, αὐτὸ εἶναι γνωστό.

—Ο Τζιμ πῆρε ἀπ' τὸ πορτοφόλι τοῦ Ρέξ μία κάρτα καί τὴν ἔβαλε σέ φάκελλο...

Μιὰν ὁμορφη ἀνοιξιὰτικὴ μέρα, ο Ρέξ δεχόταν ἑαφνικά τήν ἐπίσκεψη τοῦ Τζιμ τοῦ γραφεῖο του:

—Τζιμ, θυμᾶσαι τήν γυναίκα πού συναντήσαμε τὸ περασμένο καλοκαίρι στό "Αντιρον; Τὴν Κυρία με τὰ "Ασπρα;

—Ο Τζιμ ἀναψε ἕνα σιγαρέττο.

—Ναί, τὴν θυμᾶμαι... ἀμυδρά... Γιατί ρωτᾶς;

—Πάντως, θά τὴν θυμᾶσαι πὶο πολλὸ ἀπὸ μένα. Τὴν ἔβλεπες συχνά, δέν εἶναι ἔτσι;

—Ναί, ὅπως βλέπει κανεὶς ἕνα πρόσωπο τὸ ὁποῖο μένει στό ἴδιο ξενοδοχεῖο.

—Κι' ὁμως, ἦταν κάτι παραπάνω γιά σένα.

—Ο Τζιμ κοκκίνισε: —Ποῦ θέλεις νά καταλήξῃς;

—Πῶς διάβολο ἔμαθε τὸ ὄνομά μου ἀντὶ νά μάθῃ τὸ δικό σου;

—Θά σοῦ ἐξηγήσω. Στό τέλος, θέλησε νά μάθῃ ποιός ἦμουν... Φοβήθηκα μὴν γελοιοποιηθῶ ἀν ἀποκαλυφθῇ πῶς ἦμουν παντρεμένος. "Εδῶκα μιά δική σου κάρτα ἀντὶ τῆς δικῆς μου. Πάντως δέν μεσολάβησε τίποτα ἄλλο, μεταξύ μας, παρὰ ἕνα καλοκαιριὰτικο φλέρτ.

—Σήμερα ἔλαβα μιά ἐπιστολὴ τοῦ συμβολαιογράφου τῆς, εἶπε σοβαρά ο Ρέξ. Ο Τζιμ τόν κύτταξε κατάπληκτος:

—Σοῦ ἔπαναλαμβάνω πῶς δέν εἶχα με τίποτα τὸ ἐπιλήψιμο... ψιθύρισε.

—"Ε λοιπόν, πρόσθεσε ο Ρέξ, ὁ συμβολαιογράφος τῆς μοῦ ἀναφέρει πῶς πέθανε τὸν Φεβρουάριο κληροδοτώντας μοῦ 50,000 δολάρια...

—Νά κυττάξῃς τὴ δουλειά σου!

—Μά θά μπορούσες νά τὸ μάθῃς ρωτώντας στό ξενοδοχεῖο; Θέλεις ν' ἀναλάβω;

—Νά κυττάξῃς τὴν δουλειά σου!

—Ο Τζιμ βγήκε ἀπ' τὸ δωμάτιο τραντάζοντας τὴν πόρτα με θυμὸ.

Οἱ δύο φίλοι ἔφευγαν τὴν ἐπομένη γιά τὴν Νέα - Υόρκη κι' ο Τζιμ ἦταν μελαγχολικός.

—Δέν μπορῶ νά σᾶς παραστήσω τὴν εὐτυχία πού ἐνοίωσα, τῆς εἶπε. Ποτὲ δέν γνώρισα γυναίκα σάν κι' ἐσᾶς. Ἡ φίλια μας... σᾶς ἄρεσε;

—Εἶναι τὸ πῶς ὁμορφο πρᾶγμα πού γνώρισα στὴν ζωὴ μου... καί πού θά γνωρίσω ἀσφαλῶς, Τζών!... ἔδῶ καί μερικὲς μέρες, ἄλλαξα γνώμη. Θέλω νά μάθω πὶά εἶμαι καί νά μάθω ποιός εἶσαι.

—Εἶναι ἀπαραίτητο; "Ας κάνουμε πῶς δέν ἔχουμε ὀνόματα. "Ας εἴμαστε ἀπλῶς ἕνας ἄνδρας καί μία γυναίκα, πηγαί-

—Νά κυττάξῃς τὴ δουλειά σου!

—Μά θά μπορούσες νά τὸ μάθῃς ρωτώντας στό ξενοδοχεῖο; Θέλεις ν' ἀναλάβω;

—Νά κυττάξῃς τὴν δουλειά σου!

—Ο Τζιμ βγήκε ἀπ' τὸ δωμάτιο τραντάζοντας τὴν πόρτα με θυμὸ.

Οἱ δύο φίλοι ἔφευγαν τὴν ἐπομένη γιά τὴν Νέα - Υόρκη κι' ο Τζιμ ἦταν μελαγχολικός.

—Δέν μπορῶ νά σᾶς παραστήσω τὴν εὐτυχία πού ἐνοίωσα, τῆς εἶπε. Ποτὲ δέν γνώρισα γυναίκα σάν κι' ἐσᾶς. Ἡ φίλια μας... σᾶς ἄρεσε;

—Εἶναι τὸ πῶς ὁμορφο πρᾶγμα πού γνώρισα στὴν ζωὴ μου... καί πού θά γνωρίσω ἀσφαλῶς, Τζών!... ἔδῶ καί μερικὲς μέρες, ἄλλαξα γνώμη. Θέλω νά μάθω πὶά εἶμαι καί νά μάθω ποιός εἶσαι.

—Εἶναι ἀπαραίτητο; "Ας κάνουμε πῶς δέν ἔχουμε ὀνόματα. "Ας εἴμαστε ἀπλῶς ἕνας ἄνδρας καί μία γυναίκα, πηγαί-

—Νά κυττάξῃς τὴ δουλειά σου!

—Μά θά μπορούσες νά τὸ μάθῃς ρωτώντας στό ξενοδοχεῖο; Θέλεις ν' ἀναλάβω;

—Νά κυττάξῃς τὴν δουλειά σου!

Βοηδοὶ ἀπὸ τὸ ὑπερπέραν

ΔΥΟ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ ΠΟΥ ΜΟΙΑΖΟΥΝ ΣΑΝ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ

Υάφουμε σὲ ἄλλη σελίδα γιά τὰ τηλεπαθητικὰ φαινόμενα, ἐπάνω στὰ ὁποῖα ἔκαναν πολὺ ἐνδιαφέροντα πειράματα δύο σοφοὶ τῆς Ρίγας.

Τὰ παρακάτω πού θά σᾶς ἀφηγηθῶμε ἀνάγονται σὲ μιά ἄλλη σφαῖρα τοῦ ὑπσυνειδήτου μας, πού ἐξακολουθεῖ νά μὲν ἀνεξερευνήτῃ γιά ν' ἀποδειχθῇ ἴσως πόσο πίσω εἶναι ἀκόμη ἡ ἐπιστήμη.

Τὸ περιστατικὸ αὐτὸ, πού ἀπασχόλησε τοὺς ἐπιστημονικοὺς κύκλους τοῦ Παρισιοῦ, τὸ ἀφηγήθη κάποια κυρία στὴν φίλη τῆς συγγραφέα Καν Ρενέ-Μικαέλε, γνωστοτάτῃ στὰ γαλλικὰ γράμματα, καί τῆς ὁποίας κατὰ συνέπεια, ἡ καλὴ πίστις δέν θά μπορούσε νά συζητηθῇ.

—Εἰς τὸν καιρὸν αὐτὸν, ἡ φίλη τῆς Κας Μικαέλε εἶχε πάει ἐξοχὴ σ' ἕνα μικρὸ χωριὸ τῆς Βρετάνης, τὸ Λουαρέκ.

Ἐμμεν σ' ἕνα ξενοδοχεῖο καί τὰ παράθυρα τοῦ δωματίου τῆς ἔβλεπαν στό νεκροταφεῖο τοῦ χωριοῦ.

Ἐνα ἀπόγευμα ἦταν στό παράθυρό τῆς καί κύτταξε ἀφηρημένα ἔξω, χωρὶς νά σκέπτεται τίποτε, ὁπότε βλέπει νά μπαῖνῃ στό νεκροταφεῖο μιά γρηοῦλα Βρετόνα, κρατώντας στὴν ἀγκυλιά τῆς ἕνα μεγάλο μπουκέτο ἀγριολουλούδα. Ἡ γρηοῦλα διευθύνθηκε σ' ἕναν πολὺ περιποιημένο τάφο ἐπάνω στὸν ὁποῖο ὑπῆρχε ἕνας χοντρός σταυρὸς ἀπὸ γρανίτη. Σκόρπισε τὰ ἄνθη ἐπάνω στό χώμα, γονάτισε καί ἄρχισε νά προσεύχεται.

Βλέποντας κανεὶς τὴν ὁδὴν πού ἦταν χαραγμένη στό ρυτιδωμένο πρόσωπό τῆς, καί τὰ χοντρά δάκρυα πού κυλούσαν ἀπὸ τὰ μισοσβησμένα μάτια τῆς, ἀντιλαμβάνετο ὅτι θρηνοῦσε ὅ,τι πὶο ἀγαπημένο εἶχε στὸν κόσμο.

Τὰ λεπτὰ περνοῦσαν καί ἡ δυστυχισμένη γρηοῦλα δέν ἀποφάσιζε νά ἀφήσῃ τὸν τάφο τοῦ ἀγαπημένου τῆς. Ἀλλὰ ἡ κυρία πού τὴν παρακολούθουσε ἀπὸ τὸ παράθυρό τῆς, ἔμενε καρφωμένη στὴν θέσι τῆς, κυριευμένη ὁλόκληρη ἀπὸ τὴν συγκίνηση πού κατεῖχε τὴν γρηοῦλα.

—Εἰς τὸν καιρὸν αὐτὸν, ἡ φίλη τῆς Κας Μικαέλε εἶχε πάει ἐξοχὴ σ' ἕνα μικρὸ χωριὸ τῆς Βρετάνης, τὸ Λουαρέκ.

Ἐμμεν σ' ἕνα ξενοδοχεῖο καί τὰ παράθυρα τοῦ δωματίου τῆς ἔβλεπαν στό νεκροταφεῖο τοῦ χωριοῦ.

Ἐνα ἀπόγευμα ἦταν στό παράθυρό τῆς καί κύτταξε ἀφηρημένα ἔξω, χωρὶς νά σκέπτεται τίποτε, ὁπότε βλέπει νά μπαῖνῃ στό νεκροταφεῖο μιά γρηοῦλα Βρετόνα, κρατώντας στὴν ἀγκυλιά τῆς ἕνα μεγάλο μπουκέτο ἀγριολουλούδα. Ἡ γρηοῦλα διευθύνθηκε σ' ἕναν πολὺ περιποιημένο τάφο ἐπάνω στὸν ὁποῖο ὑπῆρχε ἕνας χοντρός σταυρὸς ἀπὸ γρανίτη. Σκόρπισε τὰ ἄνθη ἐπάνω στό χώμα, γονάτισε καί ἄρχισε νά προσεύχεται.

Βλέποντας κανεὶς τὴν ὁδὴν πού ἦταν χαραγμένη στό ρυτιδωμένο πρόσωπό τῆς, καί τὰ χοντρά δάκρυα πού κυλούσαν ἀπὸ τὰ μισοσβησμένα μάτια τῆς, ἀντιλαμβάνετο ὅτι θρηνοῦσε ὅ,τι πὶο ἀγαπημένο εἶχε στὸν κόσμο.

Τὰ λεπτὰ περνοῦσαν καί ἡ δυστυχισμένη γρηοῦλα δέν ἀποφάσιζε νά ἀφήσῃ τὸν τάφο τοῦ ἀγαπημένου τῆς. Ἀλλὰ ἡ κυρία πού τὴν παρακολούθουσε ἀπὸ τὸ παράθυρό τῆς, ἔμενε καρφωμένη στὴν θέσι τῆς, κυριευμένη ὁλόκληρη ἀπὸ τὴν συγκίνηση πού κατεῖχε τὴν γρηοῦλα.

—Εἰς τὸν καιρὸν αὐτὸν, ἡ φίλη τῆς Κας Μικαέλε εἶχε πάει ἐξοχὴ σ' ἕνα μικρὸ χωριὸ τῆς Βρετάνης, τὸ Λουαρέκ.

Ἐμμεν σ' ἕνα ξενοδοχεῖο καί τὰ παράθυρα τοῦ δωματίου τῆς ἔβλεπαν στό νεκροταφεῖο τοῦ χωριοῦ.

Ἐνα ἀπόγευμα ἦταν στό παράθυρό τῆς καί κύτταξε ἀφηρημένα ἔξω, χωρὶς νά σκέπτεται τίποτε, ὁπότε βλέπει νά μπαῖνῃ στό νεκροταφεῖο μιά γρηοῦλα Βρετόνα, κρατώντας στὴν ἀγκυλιά τῆς ἕνα μεγάλο μπουκέτο ἀγριολουλούδα. Ἡ γρηοῦλα διευθύνθηκε σ' ἕναν πολὺ περιποιημένο τάφο ἐπάνω στὸν ὁποῖο ὑπῆρχε ἕνας χοντρός σταυρὸς ἀπὸ γρανίτη. Σκόρπισε τὰ ἄνθη ἐπάνω στό χώμα, γονάτισε καί ἄρχισε νά προσεύχεται.

Βλέποντας κανεὶς τὴν ὁδὴν πού ἦταν χαραγμένη στό ρυτιδωμένο πρόσωπό τῆς, καί τὰ χοντρά δάκρυα πού κυλούσαν ἀπὸ τὰ μισοσβησμένα μάτια τῆς, ἀντιλαμβάνετο ὅτι θρηνοῦσε ὅ,τι πὶο ἀγαπημένο εἶχε στὸν κόσμο.

Τὰ λεπτὰ περνοῦσαν καί ἡ δυστυχισμένη γρηοῦλα δέν ἀποφάσιζε νά ἀφήσῃ τὸν τάφο τοῦ ἀγαπημένου τῆς. Ἀλλὰ ἡ κυρία πού τὴν παρακολούθουσε ἀπὸ τὸ παράθυρό τῆς, ἔμενε καρφωμένη στὴν θέσι τῆς, κυριευμένη ὁλόκληρη ἀπὸ τὴν συγκίνηση πού κατεῖχε τὴν γρηοῦλα.

—Εἰς τὸν καιρὸν αὐτὸν, ἡ φίλη τῆς Κας Μικαέλε εἶχε πάει ἐξοχὴ σ' ἕνα μικρὸ χωριὸ τῆς Βρετάνης, τὸ Λουαρέκ.

Τελευταία ώρα του Χόλλυγουντ

ΤΟ ΔΩΡΟ ΤΟΥ ΜΠΟΜΠ

Η τελευταία «λόξα» όλων των Αμερικανιδών, συμπεριλαμβανομένων και των γυναικών ηθοποιών, είναι ο Μπόμπ Τάιηλор που έχει επισκιάσει με την ανδρική ομορφιά του και το συγκρατημένο παίξιμό του όλους τους άλλους συναδέλφους του.

Μεγάλος συναγερμένος λοιπόν στο Χόλλυγουντ πρό ολίγων ημερών, όταν ο Μπόμπ—που δήλωσε επανειλημμένως ότι δεν είναι έρωτευμένος με καμιά στάρ κι' ούτε σκοπεύει να παντρευτεί ακόμα—έθεάθη σ' ένα ντυσο-

χοείο να κυττάζει μερικά θαρύτιμα δαχτυλίδια για να διαλέξει ένα απ' αυτά.

Πολλές γυναικείες καρδιές χτύπησαν με αγωνία και ζήλεια διερωτόμενες ποιά θα είναι η ευτυχής θνητή.

Μά η Λορέττα Γιούγκ που παίζει μαζί με τον Μπόμπ στον «Ιδιωτικό αριθμό» και είναι έμπιστη φίλη του απέκάλυψε σ' έναν δημοσιογράφο ότι άδικα ανησύχησαν οι θαυμάστριες του Ρόμπερτ Τάιηλор, γιατί το δαχτυλίδι εκείνο προωριζόταν απλούστατα για την μητέρα του φιλοστόργου Μπόμπ που έωρταζε την ημέρα εκείνη τα γενέθλιά της.

ΟΙ ΒΕΝΤΕΤΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΣΠΟΡ

Μόλις έρθουν οι καλοκαιρινοί μήνες το σπόρ θασιλεύει παντού. Οι βεντέτες του κινηματογράφου όπως κι' οι κοινές θνητές ονειροπολούν τη ζωή του υπαίθρου και της θαλάσσης.

Άλλωστε το σπόρ δεν είναι έξ ολοκληρώσει εις την υπηρεσίαν του κινηματογράφου; Μήπως δέ δίνει την ομορφιά, τη χάρη, την υγεία, την κομψότητα των γραμμών;

Όλες οι στάρ το ξέρουν αυτό και οι περισσότερες εκτός ελαχίστων εξαιρέσεων αψιερώνουν όσες ώρες μπορούν στη λατρεία του σπόρ. Το κολύμβημα είναι ωρισμένως ένα από τα πιο αγαπητά σπόρ των γαλλίδων ηθοποιών: η Άνναμπέλλα, η Μπλάνς Μοντέλ, η Ζακελίν Νταί, η Σιμόν Σιμόν, η Κλώντ Μαί είναι περίφημες κολυμβήτριες.

Η Λιλιαν Χάρβεϋ, η Γκάμπι Μορλαί, η Μάρθα Μουσίν Ιππεύουν περίφημα.

Η Ντανιέλ Νταριέ όταν γύρισε το φιλμ «Λέσχη Γυναικών» άντελήθη ότι άρχισε να παχαίνει λίγο. Από τότε καθημερινώς κάνει πεζοπορία και μπορεί να τη δει κανείς στο δάσος της Βουλώνης να εκτελή τον καθημερινό της περίπατο, ο οποίος πολλές φορές φθάνει τα 7 χιλιόμετρα.

Το ίδιο κάνει και η Μαρί Γκλору. Η ώραία Μαρσέλ Σαντάλ παίζει πολύ συχνά τέννις. Ομολογεί όμως ότι προτιμά το γκόλφ.

Η Ζοζέτ Νταί και η Σιμόν Ντερεάν είναι φανατικές αυτοκινητίστριες «μά αυτό δεν είναι σπόρ, δηλώνει η Παλέρ Ντυμπό. Σπόρ είναι η μοτοσυκλέττα!» Η χαριτωμένη πρωταγωνίστρια του «Συντάγματος με φουστάνια» άνεβαίνει στη μοτοσυκλέττα της όποτε έχει καιρό και φεύγει με ιλιγγιώδη ταχύτητα.

□ □

Στο Χόλλυγουντ, οι στάρ, είναι έξ ίσου ένθουσιώδεις θαυμάστριες των σπόρ.

Η Τζίν Χάρλντου αγαπά την Ιστιοπλοία και το ψάρεμα περισσότερο από οποιαδήποτε άλλη διασκέδαση. Διακρίνεται όμως επίσης στις παρτίδες του τέννις και του γκόλφ, και κολυμπά περίφημα.

Η Τζόαν Κράουφορντ προτιμά το κολύμβημα, το τέννις και την πεζοπορία.

Η Ζαννέτ Μακντόναλντ καταγίνεται επίσης με το τέννις και το κολύμβημα.

Η περίφημη χορεύτρια Έλινορ Πόουελ, που θριάμβευσε στο μουσικό φιλμ «Μελωδία του Μπροντουάι», είναι μια αθλήτρια μεγάλης αξίας. Καθεμέρα υποβάλλεται σε εξαντλητικές ασκήσεις για να διατηρήσει τις γραμμές της.

Η Ντόροθυ Λη άγαποισε εξαιρετικά την πεζοπορία και το κολύμβημα. Τώρα όμως έχει πάθει ψύγωση με το τέννις και φημίζεται ως η επιδεξιότερα

τενίστρια του Χόλλυγουντ.

Η Βιρτζίνια Μπρούς περιώριζε άλλοτε τις αθλητικές της ενασχολήσεις στο τέννις και στο γκόλφ. Τελευταία όμως καταγίνεται πολύ με την Ιππασία.

Η Μώριν Ο Σουλίσαν κυβερνά μόνη της το καινούργιο της γιούτ στις άκτες της Καλλιφορνίας. Το ίδιο κάνει και η Έλιζαμπετ Άλλαν.

Οι βεντέτες του κινηματογράφου υποβάλλονται σε πολύ κουραστική εργασία στα στούντιο, γι' αυτό τις ώρες που δέ «γυρίζουν» αισθάνονται την ανάγκη να ξεκουρασθούν με κάποια άλλη απασχόληση. Την απασχόληση αυτή τους την προσφέρει το σπόρ. Το σπόρ που είναι συγχρόνως άσκησης και διασκέδασης.

Οι διακοπές τους δίνουν την ευκαιρία να απολαύσουν την ελευθερία τους κοντά στη θάλασσα, στη ζεστή άμμο της πλάζ. Και ο ήλιος χρυσώνει με τις ακτίνες του τα αρμονικά μέλη τους που κήκαν όλο το χειμώνα από τα πανίσχυρα φώτα των κινηματογραφικών φακών.

ΕΝΑ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟ ΦΙΛΜ

Ο περίφημος Γάλλος σκηνοθέτης Άμπέλ Γκάνς άρχισε στο στούντιο Γκωμμόν το γύρισμα της νέας μεγάλης ταινίας του «Ένας μεγάλος έρωτας του Μπετόβεν».

Το ντεκόρ παριστάνει το διαμέρισμα του Μπετόβεν στην Βιέννη το 1802. Ο μεγαλοφυής μουσικός έναρκώνεται περίφημα από τον μεγάλο ηθοποιό Χάρρυ Μάουρ ο οποίος δημιουργεί στο φιλμ αυτό ένα ρόλο πραγματικά άριστου ρηγματικό. Γύρω του κινούνται τα πρόσωπα που έζησαν στο περιβάλλον του περιφήμου συνθέτου: Η Ίουλιέττα Γκουϊτσιάρντι, η άθάνατη πολυαγαπημένη, την όποιαν υποδύεται η χαριτωμένη Τζέννυ Χόλτ, η Τερέζα ντε Μπρούνσβικ, την όποιαν έναρκώνει η ξανθή Άννι Ντυκά, ο βιολονίστας Σούπαντσιχ, στον όποιον ο συμπαθητικός ηθοποιός Παλνέ προσφέρει μια ξένοιαστη και πολλές φορές συγκινητική προσωπικότητα.

Μιά από τις ωραιότερες σκηνές του έργου είναι η σκηνή όπου ο Μπετόβεν έρίσκει στη θαθεία αγάπη που αισθάνεται για την Ίουλιέττα την έμπνευση που του υπαγόρευσε την περίφημη «Σονάτα του Σελινόφωτος».

Η ΜΑΡΛΕΝΕ ΣΤΗΝ «NORMANDIA»

Η δημοτικότητα των ηθοποιών του κινηματογράφου δεν είναι ασφαλώς μια κενή λέξη. Όταν η Μαρλένε Ντήτριχ έπρόκειτο να επιβιβασθή της «Νορμανδίας», αναχωρώντας για την Εύρωπη, αρκετές εκατοντάδες θαυμαστών την έπολιόρκεισαν κυριολεκτικώς επάνω στο υπερικέανιο για να της ζητήσουν ένα αυτόγραφο.

Μιά παράξενη όσο και χαριτωμένη φωτογραφία της δημοφιλέστερης γαλλίδος στάρ Άνναμπέλλας μ' ένα ούλτρα μοντέρνο κοστούμι για πλάζ.

Όταν η ώρα της αναχωρήσεως έφθασε, οι δυνατοί ήχοι της σειρήνης του θαποριοδ και οι εκκλήσεις του προσωπικού δεν κατάρθωσαν να τους πείσουν να κατεβούν στην ξηρά προτού επιτύχουν αυτό που ζητούσαν. Έγινε ανάγκη να επέμβη η αστυνομία για να τους κατεβάσει στην προκυμαία...

Τέλος, ύστερα από καθυστέρηση μιας ολόκληρης ώρας η «Νορμανδία» μπόρεσε επί τέλους να ξεκινήσει ενώ στην ξηρά ένα ολόκληρο πλήθος ούρλιαζε για να υποχρεώσει την Μαρλένε να παρουσιασθή ακόμη μια φορά σ' αυτούς από το ύψος της γεφύρας!

Και η περίφημη βεντέτα αναγκάσθηκε να υποταχθή στις αξιώσεις του πλήθους για να το αποχαιρετήσει και πάλι με το κουρασμένο της γαμόγελο.

Η Μαρλένε Ντήτριχ έρχεται στην Εύρωπη για να ξεκουραστή και να δη την κόρη της που εδρίσκεται οικότροφος στην Άγγλία.

ΠΕΝΝΙΕΣ

Το τελευταίο φιλμ του γάλλου Γκάρο Κούπερ είναι ο «Κινέζικος Χουστός» όπου πρωταγωνιστεί με την ώραϊοτάτη Μαντλέν Καρόλ.

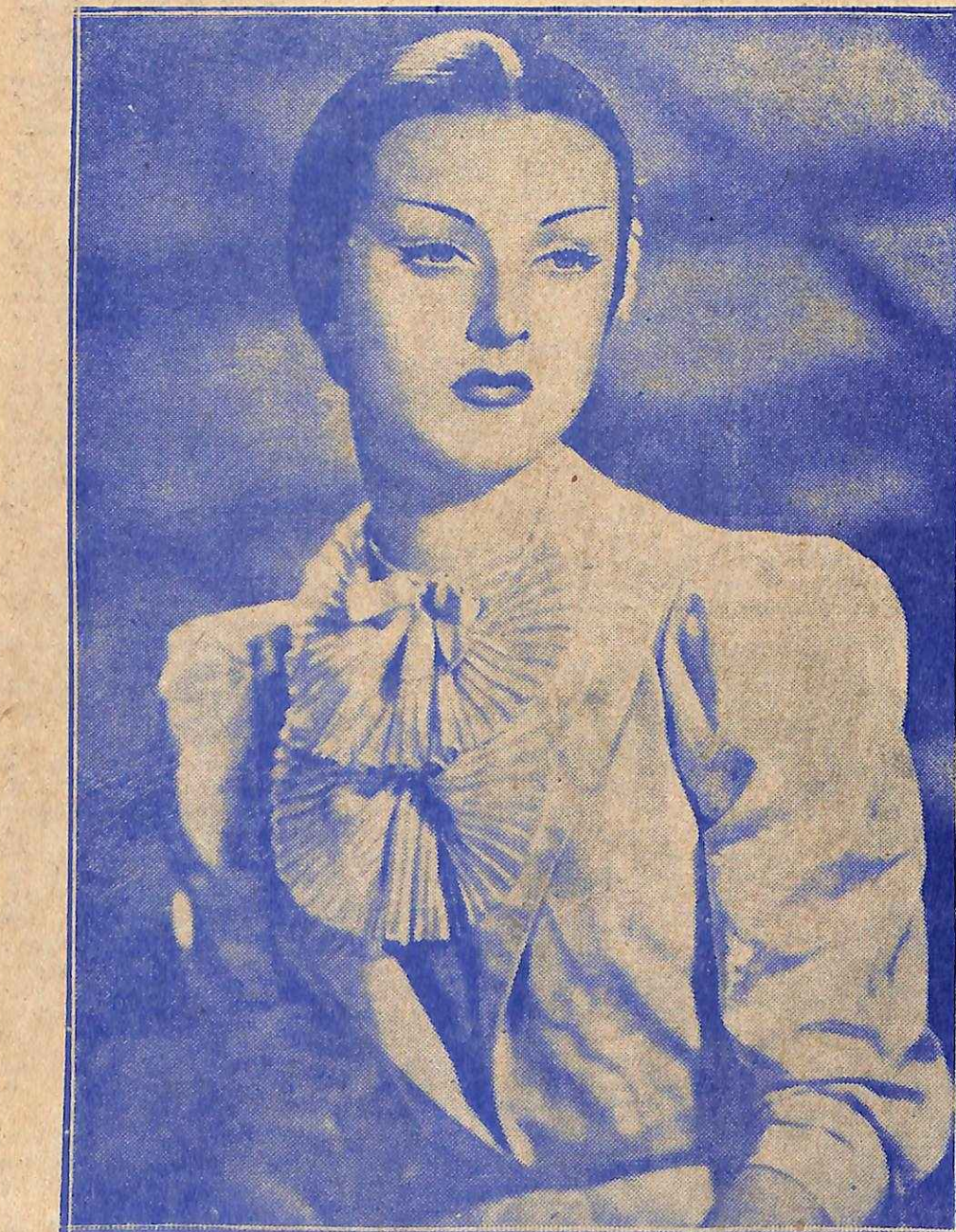
Η Μπέττυ Φορνς κι' ο Καϊσαρ Ρομέρο προσεκληθήσαν από τον Λη Τράσυ σε μια μεγάλη θαλασσία εκδρομή με το θαυμάσιο γιούτ του Λη «Λατρευτό».

Η Μπίλλυ Μπουρκε και ο Φράνκ Μόργκαν θα πρωταγωνιστήσουν στο φιλμ «Η Άδα ονειρεύεται», της Μέτρο Γκόλτσουιν Μάγιερ.

Η Τζίν Άρθουρ που είναι περιζήτητη από όλα τα στούντιο, αφότου γύρισε τις δυο ταινίες «Ο κ. Ντήντς πάει στην πόλη» και «Η πρώην κυρία Μπράντφορντ» στις όποιες είχε θριαμβευτική επιτυχία, θα παίξη με τον Έντουαρντ Άρνολντ στην υπερπαραγωγή της εταιρίας Ράντιο «Ο κλέφτης δαράνος».

Ένα από τα φιλμ που αναμένονται με μεγάλο ενδιαφέρον στο Χόλλυγουντ είναι η νέα έκδοσις της «Ραμόνας». Πρωταγωνιστούν η Λορέττα Γιούγκ ως Ραμόνα και ο Ντόν Άμπερς ως Αλέξανδρος.

Ο Σάρλ Μπουανιέ θα πρωταγωνιστή στο νέο φιλμ της Γκρέτα Γκάρμπο που θα γυρίση η Μέτρο Γκόλτσουιν Μάγιερ.

Γνωρίζετε την χαριτωμένη αυτή γιαπωνέζα; Είναι η Ντανιέλ Νταριέ που γυρίζει στην Πράγα το «Πόρτ-Άρθουρ», ένα φιλμ ιαπωνικής υπεθέσεως.

ΤΟ ΠΑΘΗΤΙΚΩΤΕΡΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΟΝΕΙΡΟ ΜΟΥ

«Υστερ' από πολλές περιπέτειες, η Μαρκέλλα και ο Ρενέ κατορθώνουν να φθάσουν στην Γαλλία, να πλησιάσουν τις γαλλικές γραμμές. Ο πόλεμος μαίνεται τώρα, και μ' όλον ότι ο Ρενέ είχε ειδοποιήσει τους Γάλλους για μια θυελλώδη επέλαση των Γερμανών αυτοί προφθαίνον να επιτεθούν και να ενσπείρουν την σύγχυση στις τάξεις των γαλλικών στρατευμάτων.

Η φορά του τυφώνος που έχει εξαπολυθεί, έχει φέρει τους δύο νέους σε μια μεγάλη έπαυλη του Φλαβινύ όπου άμυνονται ηρωϊκά μερικοί Γάλλοι.

Ο Ρενέ δεν αφήνει την ευκαιρία να του διαφύγει. Πρέπει να πολεμήσει κι' αυτός. Αρπάζει το όπλο του πρώτου νεκρού που πέφτει δίπλα του και αρχίζει κι' αυτός το τουφεκίδι. Είναι καλός σκοπευτής και τα βόλια του δεν πάνε χαμένα. Ξαφνικά η Μαρκέλλα του δείχνει έναν αποκρουστικώτατο Πρώσο, που σκαρφαλωμένος σ' ένα δένδρο ετοιμάζεται να τον πυροβολήσει. Η νέα είχε αναγνωρίσει στο άπαίσιο μούτρο του τον άνθρωπο που θέλησε να την σκοτώσει: τον Μπέκερ. «Σκότωσέ τον» φωνάζει του Ρενέ. Αυτός πυροβολεί, αλλά η σφαίρα παίρνει μόνο την κάσκα του Μπέκερ, ο οποίος σωριάζεται με το τράνταγμα που υπέστη, κάτω από το δέντρο.

30. (Η συνέχεια)

Σηκώνεται και το βάζει στα πόδια. Τον πυροβολεί έπανειλημένως μ' αβέν τον επιτυχαίνει καμμία σφαίρα.

—Σημάδεψα πολύ ψηλά! λέγει ο Μαρτέλ στενοχωρημένος.

Οι έχθροι προχωρούν, ολοένα συγκεντρώνοντας όλες τις προστάθειες των. Οι νεκροί σωριάζονται, ο ένας πλάι στον άλλο. Οι Γάλλοι εγκαταλείπουν το Φλαβινύ κάτω από το λυσσώδες πυρ των Γερμανών.

Ο Μαρτέλ πλησιάζει την Μαρκέλλα και σφίγγει το χέρι της:

—Χαμένοι! λέγει μόνο. Είμαστε χαμένοι!

Η Μαρκέλλα μαντεύει. «Ήδη στο άνοιχτο πεδίο φαίνονται οι έμπροσθοφύλακες των Γερμανών που έρχονται να λεηλατήσουν το χωριό. Κι' ανάμεσα σ' αυτούς, μεταξύ των πρώτων, διακρίνεται ένας πυροβολητής, χωρίς πιλίκιο με ένα αποκρουστικό, τερατώδες κεφάλι, δυο μάτια αλλοίθωρα, χωρίς μύτη σχεδόν: ο Μπέκερ.

Η Μαρκέλλα τον βλέπει και τρέχει. Τον δείχνει στον Μαρτέλ.

—Ναι, λέγει ο Μαρτέλ σ' α να μιλά στον εαυτό του τον αναγνωρίζω! Κι' εκατό χρόνια να ζήσω θα τον θυμώμαι πάντα. «Αλλάστε, πρόσθεσε γελώντας, νομίζει κανείς ότι ο Θεός του κόλλησε τέτοια ιδιαίτερα χαρακτηριστικά για να μην ξεχνιέται εύκολα.

«Έξαφνα το πρόσωπο του Ρενέ σκυθρωπάει. Βλέπει ότι στο Φλαβινύ δεν έμεινε κανείς, εκτός από τους πληγωμένους. Όλοι έχουν εγκαταλείψει την έπαυλη.

Πρέπει κι' αυτοί να φύγουν! Να φύγουν, έστω και με κίνδυνο να τους βρή καμμία σφαίρα στο δρόμο...

Αρπάζει την Μαρκέλλα από το χέρι κι' αρχίζουν ένα άπεγνωσμένο τρέξιμο που βάσταξε ως ένα χιλιόμετρο. Οι σφαίρες αδιάκοπα σφυρίζουν γύρω τους. Όμως δεν τους βρίσκει καμμία. Σε λίγο αποκαμωμένοι σωριάζονται σε έναν από τους βαθείς λάκκους, από τους οποίους είναι γεμάτος ο δρόμος. Είναι ένα χαράκωμα εγκαταλειμμένο. Κατεβαίνουν όσο μπορούν πιο βαθειά μέσα στη γη κι' ο Ρενέ αναπνέει με ανακούφιση βλέποντας ότι εκεί η Μαρκέλλα βρίσκεται εν ασφαλεία, τουλάχιστον προς το παρόν.

Επάνω τους, η γη σείεται ουθέμελα: κανονιές, πυροβολισμοί, έφοδοι... νομίζει κανείς ότι μια μανιασμένη θύελλα παρασύρει τα πάντα στο πέραςμά της...

Ο Ρενέ και η Μαρκέλλα έμειναν πολλή ώρα σιωπηλοί, ο ένας δίπλα στον άλλο. «Υστερα ο Ρενέ πήρε το χέρι της Μαρκέλλας και της έκανε μερικές έρωτήσεις, άργα-άργα, μεταχειριζόμενος τις γερμανικές λέξεις που γνώριζε εκείνη.

Σ' αν να προαισθανόταν ότι υπήρχε φόβος να χωρίσουν, ήθελε να μάθει από το νέο κορίτσι, ποιά ήταν, τι πήγαινε να κάνει στη Γαλλία, ποιά ήταν η ιστορία της. Και ποιός ήταν ο άμαξας αυτός που απέπειράθη να την δολοφονήσει.

Αυτά όλα του τα είχε πει η Μαρκέλλα την ήμερα που την έσωσε, αλλά είχε μιλήσει πολωνικά κι' ο Μαρτέλ δεν είχε καταλάβει τίποτα. Τώρα όμως που ήξερε αρκετά Γερμανικά θα μπορούσε ίσως να το δώσει να καταλάβει.

Κι' εκεί κάτω από το έδαφος, ενώ γύρω άντηχόσε μανιασμένα ο θόρυβος της μάχης, η Μαρκέλλα διηγήθηκε στον Ρενέ, όλη την ιστορία που της είχε αποκαλύψει η καλή Λίνα Κίφφερ λίγο πριν θάνει. Του είπε ότι από το Σεδάν έστέλλοντο τα χρήματα στη Λίνα κι' ότι εκεί ίσως νάταν η μητέρα της, του εγγήγνε τους φόβους της Λίνας για την πρώτη συνάντησή της με τη μητέρα της και τις συμβουλές που της έδωσε να είναι προσεκτική κι' επιφυλακτική στην άρχη γιατι «υπήρχαν άνθρωποι που τους μισούσαν ίσως...»

Εκείνος κατάλαβε και χάραξε κάθε λεπτομέρεια στη μνήμη του.

—Θα σε βοηθήσω να ξαναβρής τη μητέρα σου! της είπε με τρυφερότητα όταν τελείωσε.

Κι' εκείνη με τα μάτια γεμάτα έκσταση, άφησε από τα χείλη της να πέσει μια λέξη που είναι γλυκειά και τρυφερή σαν ένα χάδι:

—Μαμά!

Εμειναν εκεί ως τη νύχτα. Προς το βράδυ, καθώς το πυρ ελαττωνόταν και από τα δυο μέρη, ο Ρενέ νόμισε ότι η μάχη είχε τελειώσει.

—Μπορούμε να βγούμε, είπε.

Η Μαρκέλλα σηκώθηκε και σκαρφάλωσαν σιγά-σιγά προς τα επάνω. Μια παροδική ήρεμία βασίλευε γύρω. Εκτός από το Βιονβίλ και το Φλαβινύ που είχαν εγκαταλείψει, οι Γάλλοι διατηρούσαν τις θέσεις των.

Εξαφνα, η μάχη ξαναρχισε με περισσότερη μανία από πριν. Και απότομα, πριν προφθάσουν καλά-καλά να σκεφθούν, ένα ολόκληρο γερμανικό σύνταγμα ξεμπουκάρισε στον άηφορο και προχωρούσε σαν τυφών. Προηγούντο οι Ούσσάρροι με τις κόκκινες στολές, ακολουθούσαν οι Ουλάνοι και ύστερα οι λευκοί πυροβολητές.

Κι' όλο αυτό το άφην-ασμένο σύννεφο έρχόταν κατ' ε'θείαν επάνω τους: στον Ρενέ και στην Μαρκέλλα... Ο κίνδυνος ήταν τρομερός, αναπόφευκτος: —Ξαπλώσου κατά γής, Μαρκέλλα, Ξαπλώσου!

Πολύ συχνά τ' όλογα περνούν επάνω από τα ξεκαλωμένα σώματα χωρίς να τ' άγγιζούν.

Μα η Μαρκέλλα που ως τώρα ήταν τόσο γενναία ένοιωσε έναν τρελλό φόβο να την πλημμυρίσει. Κατάχλωμη, με τα μάτια ορθάνοιχτα από τη φρίκη, αντί να υπακούση στον Ρενέ, αρχίζει να τρέχει τρελλά, άπεγνωσμένα, πετώντας στο άνοιχτο πεδίο με την ταχύτητα ενός πουλιού.

Το σύνταγμα πλησίαζε. Ακούσαν ήδη οι άγριες κραυγές του: —Ουρρά! Ουρρά!

Κι' ανάμεσα σ' αυτές της φάνηκε πώς διέκρινε μια άπελπισμένη επίκληση: —Μαρκέλλα! Μαρκέλλα!

Εκείνη τρέχει πάντα. Εκεί-κάτω, είναι ένα δέντρο. Μια μεγάλη άχλαδιά, άπομονωμένη σαν φρουρός στη μέση της πεδιάδος. «Ω, αν μπορούσε να φθάσει το δέντρο!

«Ήδη αισθανόταν πίσω της την λαχανιασμένη άνάσα των αλόγων. Τα δόντια της χτυπούν. Με μια υπεράνθρωπη προσπάθεια περνά το δρόμο και βρίσκεται έξω από τη γραμμή των έπέρχομένων μ' άσσο κοντά που ένας κόκκινος ούσσάρρος, σκύβει προς το μέρος της και της στέλλει μια μεγάλη σπ'ητιά μ' ένα βάρβαρο γέλοιο, ένα ούρλιασμα άγριμιού.

Η Μαρκέλλα ένοιωσε τον άέρα του σπαθιού κοντά στο πρόσωπό της. Μα δεν την πέτυχε. Και σωριάστηκε σε λίγο λιπόθυμη στη ρίζα του δέντρου.

Το δράμα που έκτυλισσόταν γύρω της, μέσα στη νύχτα, βάσταξε ακόμη δυο ώρες, μα η Μαρκέλλα δεν έβλεπε και δεν άκουε πιά τίποτα.

Η δροσιά της νύχτας, κατά τις δύο, την έφερε στον έαυτό της. Άνασηκώνεται και κυττάζει γύρω της... Κανείς. Προσπαθεί να καταλάβει γιατί ο Μαρτέλ δεν βρίσκεται δίπλα της, γιατί είναι μόνη. Κι' έξαφνα της έρχονται στη μνήμη τα τρομερά γεγονότα της περασμένης νύχτας.

Μια κραυγή φρίκης άνεβαίνει στον λά- λωσαν σιγά-σιγά προς τα επάνω. Μια παροδική ήρεμία βασίλευε γύρω. Εκτός από το Βιονβίλ και το Φλαβινύ που είχαν εγκαταλείψει, οι Γάλλοι διατηρούσαν τις θέσεις των.

Εξαφνα, η μάχη ξαναρχισε με περισσότερη μανία από πριν. Και απότομα, πριν προφθάσουν καλά-καλά να σκεφθούν, ένα ολόκληρο γερμανικό σύνταγμα ξεμπουκάρισε στον άηφορο και προχωρούσε σαν τυφών. Προηγούντο οι Ούσσάρροι με τις κόκκινες στολές, ακολουθούσαν οι Ουλάνοι και ύστερα οι λευκοί πυροβολητές.

ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ ΑΝΤΙΟ!

ρυγγα της: «Έχασε τον σύντροφό της, τον φίλο της, τον προστάτη της!

Κρύβει το πρόσωπό της μέσα στα χέρια της κι' αρχίζει να κλαίει με λυγμούς. Γύρω της ήσυχια άπόλυτη... Κατάκοπες, οι δυο αντίπαλες στρατιές, κοιμούνται βαρειά.

Σε λίγο σηκώνεται άποφασιστικά. Πρέπει να ξαναβρή τον Μαρτέλ. Ζητεί να προσανατολισθ. Πρέπει να πάη στο μέρος που χωρίστηκαν. Τρέχει προς τα εκεί σαν τρελή. Ο δρόμος είναι σπαρμένος πτώματα.

Κατεβαίνει στο χαράκωμα γιατί σκέπτεται ότι μπορεί ο Ρενέ να κατέφυγε εκεί. Τρέχει μέσα στους διαδρόμους, στο βάθος, παντού. Φωνάζει άπελπισμένα:

—Ρενέ! Άγαπητέ μου Ρενέ, έλα πάλι κοντά μου...

Μονάχα η ήχώ άπαντά στις ίκεσις της και την κάνει ν' ανατριχιάσει. Ο Μαρτέλ δεν φαίνεται πουθενά.

Βγαίνει ξανά επάνω στον δρόμο. Φωνάζει για τελευταία φορά:

—Ρενέ! Ρενέ! Πού είσαι, Ρενέ!

Της φαίνεται πώς θα τρελλαθ. όσο σκέπτεται ότι όλο το σύνταγμα πέρασε από πάνω του και θα τον έκανε λυώμα. Κλαίει. Σκοντάφτει επάνω στα πτώματα, επάνω σ' άκρωτηριασμένα όλογα, στα εγκαταλελειμμένα όπλα...

Ο αιώνιος ύπνος πλανιέται μονάχα επάνω στο θλιβερό πεδίο.

Και δεν βρίσκει πουθενά τον χαμένο της φίλο!...

Χωρισμένοι! χωρισμένοι τελειωτικά!

ΣΤΗΝ ΓΚΛΟΡΙΕΤ

Αφοϋ διεπίστωσε τον θάνατο της Μαρκέλλας την όποια δεν κατάρθωσε να βρή πουθενά, ο κόμης Γκοντεφρουά, έστειλε άμέσως στον Ζερβαί Φλοριζέ, στην Γκλωριέτ, όπως γράψαμε ήδη, το κατωτέρω τηλεγράφημα:

«Όυτε λέξη στην κόμησσα Βέρθα για το ταξίδι μου. Θα της προενοούσαμε μια άνώφελη θλίψη, αφαιρώντας την τελευταία έλπίδα της. Συνέβη καταστροφή. Φθάνω μόνος.

Και έφυγε με το πρώτο τραίνο. Προβλέποντας όμως ότι οι σιδηρόδρομοι θα τ' αν γεμάτοι έξ αιτίας της κινητοποιήσεως του γερμανικού στρατού από τον όποιο και θα είχαν έπιταχύν, άπεφάσισε να κάνει έναν μεγάλο κύκλο από τα βόρεια της Γερμανίας, κι' ύστερα δια μέσου του Βελγίου να φθάσει στο Σεδάν.

Κάνοντας τον κύκλο αυτόν όμως, πά- λι κέρδιζε καιρό, γιατί με τους κατ' ευθείαν σιδηροδρόμους διεκινδύνευε μια σημαντική καθυστέρηση.

Όταν ο Ζερβαί πήρε το τηλεγράφημα αυτό, που έξ αιτίας των περιστάσεων έκανε μια ολόκληρη μέρα ώσότου να φθάσει σ' αυτόν, ο κόμης ταξίδευε ήδη πριν από δεκαπέντε-δεκαοχτώ ώρες.

Ο Ζερβαί το διάβασε δυο φορές. Δι-

μπορούσε ακόμη να πιστέψη ότι είχε επιτύχει τόσο ολοκληρωτικά και πρό πάντων τόσο εύκολα.

Μόνος, μέσα στο διαμέρισμά του, στο νηματοουργείο βυθίστηκε σε σκέψεις.

Τι είχε να φοβηθ. Ποιός μπορούσε ποτέ να τον υποπτευθ. Κανείς.

Ο Μπέκερ, ο συνένοχος που του είχε δώσει η τύχη, δεν θα μιλούσε. Ποιός ξέρει και αν θα τον ξανάβλεπε ποτέ! Ολα συνέτρεχαν για να ενοήσουν τα σχέδια του Ζερβαί και να συντελέσουν στην έπιτυχία των έγκληματικών του άποφάσεων! Ο πόλεμος! Το τρομερό αυτό άναστάτωμα θα επέτρεπε άραγε στον Μπέκερ να ξαναγυρίσει; Μήπως δεν υπήρχαν άπειρες πιθανότητες να μείνη για πάντα εκεί; Ναι, ναι, όλα πήγαιναν καλά.

Και ο καλός Ζερβαί, ολόμοναχος, αν και κανείς δεν ήταν εκεί για να τον δ. χαμογελούσε με το γλυκό του χαμόγελο.

Εκρυσσε προσεκτικά το τηλεγράφημα στο πορτοφόλι του σαν κάτι πολύτιμο. Το τηλεγράφημα αυτό ήταν ένας άνεκτί-

μητος θησαυρός για το μέλλον, για το μέλλον που ήταν πολύ προσεχές!!

Θα άπεκάλυπτε τα πάντα στην Βέρθα! Αυτό ήταν το σχέδιό του! Να πάη να βρή την κόμησσα και μπροστά της να κατηγορήσει τον κόμητα, αν όχι καθαρά και έάστερα, τουλάχιστον με πλάγιους ύπαινγμούς, με έπιδέξιες νύξεις! Θα έμπνοοσε έτσι τις ύποψίες της δυστυχισμένης γυναίκας! Θα την υποχρέωνε να του κάνει έρωτήσεις, που θα ξαναάγκαζαν αυτόν, τον Ζερβαί, να άκριβολογήσει και να δώσει άποδείξεις! Και θα ύποκρινόταν ότι έκβιαζόταν να φερθ. έτσι!

Και τότε, κρύβοντας τη σατανική χαρά του, θαχυνε το δηλητήριό του με τα δυο του χέρια! Ολέθριος σύμβουλος της άπελπισμένης αυτής μητέρας, θα της ύπεδείκνυε ότι είχε στη διάθεσή της την τιμωρία του ένόχου και ότι έφθανε μια λέξη της για να παραδώσει τον έγκληματία στα δικαστήρια.

Αποδείξεις; Μήπως δεν είχε εκείνος; Θα της τις έδειχνε!

Κι' έτσι θα της έδινε την ευκαιρία να κατηγορήσει! Να τιμωρήσει! Να έκδικηθ. Όλες οι λεπτομέρειες της πλεκτάνης είναι τόσο καλά προπαρασκευασμένες από τον Ζερβαί, που ο κόμης Γοντεφρουά είναι εκ των προτέρων χαμένος!

Διστάζει μόνο λίγο αν πρέπει να μιλήσει τώρα άμέσως ή να περιμένη ακόμη. Πότε όμως θα του προσφερθ. μια καλύτερη ευκαιρία απ' αυτήν για να μιλήσει στη Βέρθα; Και γιατί να περιμένη;

Γιατί, άπεναντίας, να μην έπωφεληθ. της άπουσίας του κόμητος; Τώρα που εκείνος έλειπε, η Βέρθα ήταν περισσότερο στη διάθεσή του. Ήταν κύριος της καταστάσεως. Μπορούσε με την ήσυχία του να την βασανίζει, να γεμίζει την καρδιά της μ' έναν τέτοιο πόθο έκδικήσεως, που όλες οι διαμαρτυρίες του κόμητος για την άθωότητά του δεν θα μπορούσαν να σβύσουν τον πόθο αυτό.

Ενα θριαμβευτικό χαμόγελο χάραξε τα χείλη του. Ήταν βέβαιος για την έπιτυχία του. Κάθε δισταγμός έσβ. ε.

Την επομένη, το πρωί, ο καλός Ζερβαί, παρουσιάστηκε στην Γκλωριέτ μ' αβέν μπόρεσε να δ. την κόμησσα. Η Βέρθα είχε κάποια νευρική κρίση και ήταν άδιάθετη.

Υποχρεώθηκε ν' αναβάλ. την έπίσκε-

«Ο Ζερβαί έμεινε παρασφάλλοντας ώρες ολόκληρες την άφιξη του κόμητος.

φή του για την άλλη μέρα. Την επομένη όμως, ακόμη και το ίδιο βράδυ, ο κόμης μπορούσε να είχε επιστρέψει.

Σκυμμένος σ' έναν δόγη, εξέταζε τα διάφορα δρομολόγια που θα μπορούσε να είχε ακολουθήσει ο Γκοντεφρουά.

—“Αν δεν έλθω απόψε στις δέκα, σκέφθηκε, δεν μπορεί να είναι στο Σεδάν πριν από το μεσημέρι αύριο... Εκτός αν έρθω με το τραίνο αυτό που βλέπω να περνά από το Βέλγιο και έρχεται στο Σεδάν στις εννιάμισι, οπότε πάλι ως πού ν' άνεβη στην Γκλориέτ θα είναι ένδεκα ή ώρα...”

Περίμενε με αγωνία να βραδυάσει... Περιφερόταν στα περικόρα της Γκλориέτ παραφυλάγοντας την άφιξη του κόμητος, ο οποίος αφού δεν είχε προειδοποιήσει θάπαιρνε ασφαλώς ένα άμαξι από το Σεδάν.

“Έγινε ή ώρα δέκα, ένδεκα ύστερα μεσάνυχτα. Κανείς δεν φάνηκε...”

—“Έχω τώρα δώδεκα ώρες καιρό, σκέφθηκε ο Ζερβαί.

Και γύρισε σπύτι του καθουχασμένος.

Μά δεν πλάγιασε καθόλου. Δεν αίσθανόταν καμιά διάθεση να κοιμηθί. “Όλη τη νύχτα την πέρασε συλλογίζόμενος το σχέδιο της κατηγορίας του, του οποίου θάλλαζε εν ανάγκη μερικές μικρολεπτομέρειες αναλόγως της αληθινότητας που δεν θα παρέλειπε να του κάνει ο κόμης, σχετικά με τη δολοφονία της Μαρκέλλας. “Οποιοσδήποτε όμως κι' αν ήταν οι τροποποιήσεις, ή κατηγορία θα ήταν έτοιμη.

Εκείνος, ο καλός Ζερβαί, δεν θα φαινόταν ότι είχε πάρει καθόλου μέρος.

Μόνη, ή Βέρθα, θα όρθωνόταν απέναντι του συζύγου της, με όλη τη φρίκη που θα της είχε έμπνεύσει το έγκλημα κατά του παιδιού της.

Κι' ή κοινή γνώμη, εξερεθισμένη από την αγανάκτηση, συμπεριζόμενη τη φρίκη της θα έρχόταν εις βοήθειάν της.

Έκνευρισμένος, μη μπορώντας πιά να σταθί σ' ένα μέρος, ο Ζερβαί βγήκε στην έξοχη με τα πρώτα χαράματα της αύγης. Κατέβηκε στην κοιλάδα και περπάτησε αρκετή ώρα στις όχθες του Μέζ.

Μακρυά, προς το Μπαζέιγ, οι πετεινοί άρχισαν να λαλούν. Το Μπαζέιγ κοιμόταν ήρεμα κάτω από τον ξάστερο ουρανό. Τίποτα δεν πρόδιδε ότι ένα μήνα άργότερα το ειρηνικό και ήμορφο αυτό χωριουδάκι θα βυθιζόταν δολόκληρο στο φριχτό αίματοκύλισμα του πολέμου.

Ο Ζερβαί ανέβηκε άργά προς την Γκλориετ, “Ο ήλιος είχε ύψωθί τώρα και έλος ο κόσμος ύπνωση...”

Αντικρύζοντας το μέγαρο, ο Ζερβαί στάθηκε άποτομα, έκπληκτος: “Η Βέρθα, παρ' όλο που ήταν τόσο πρωί ακόμα, βρισκόταν στο παράθυρό της.

“Όλη την προηγούμενη μέρα ήταν άρρωστη, άνησχη, έκνευρισμένη, πιο λυπημένη ακόμα από όσο ήταν συνήθως. Καθώς ήταν κουρασμένη, άρνήθηκε να देखί τον Ζερβαί.

Το βράδυ είχε πάρει αϊθέρα για να βρή λίγη ήσυχία. Και μέσα στ' όνειρό της, όπως πάντα, φάνηκε πάλι ή άγαπημένη όπτασία... Κατάλευκη, ιδεωδώς άραία, ντυμένη όλόλευκα, ή Μαρκέλλα άπλωνε τα χέρια της προς αυτήν, όπως βλέπομε την Παναγία στις εικόνες... “Η παιδούλα χαμογέλουσε. Και τα χείλη της κινήθηκαν για να άκουσθί ή γοητευτική φωνή του όνειρου

—Σ' άγαπώ, μαμά, σ' άγαπώ!

“Όταν ύπνησε το πρωί και πήγε να πάρη λίγο άέρα στο παράθυρο, ή Βέρθα ήταν εύτυχισμένη...”

□ □

“Ο Γκοντεφρουά γυρνούσε στη Γαλλία με μία άγωνία στην καρδιά.

“Όταν είχε πάρει το γράμμα της Λίνας Κίφφερ είχε πιστέψει ότι γρήγορα θα θριάμβευε. Και πραγματικά αν έφερνε πίσω στη δυστυχισμένη μητέρα, την κόρη που εκείνη νόμιζε πεθαμένη, ή νίκη του δεν ήταν εξασφαλισμένη; Δεν θα κατακτούσε μονομίας την καρδιά της γυναίκας του, ύστερα από την άπέραντη ύγνωμοσύνη που θα ένοιωθε ή μητέρα;

Κι' έξαφνα πλάκωσε ή συμφορά: Το παιδί είχε πεθάνει, όριστικά τη φορά αυτή!

Μέσα στο τραίνο που τον έφερνε στη Γαλλία άναρωτιόταν αν θα μπορούσε ποτέ να πηί στη Βέρθα την φοβερή είδηση.

Δεν θάταν προτιμότερο να την άφήσει στην άγνοία της, αντί να της ύπνηση καινούργιες λύπες, καινούργια δάκρυα;

Τα σκεφτόταν όλα αυτά και προσπαθούσε να βρή ποιο ήταν το καθήκον του. Κι' όταν τα τραίνα που είχε πάρει, από σύνορα σε σύνορα, τον ώδήγησαν ως το Σεδάν, είχε πάρει πιά την άπόφασή του.

Θάπαιρνε νάφθανε στο Σεδάν κατά τις όκτώμιση το βράδυ. “Ένα άτύχημα όμως που συνέβη στη μηχανή, προέξυνσε μία καθυστέρηση τριών ώρων. Και το τραίνο έφθασε στον σταθμό μόλις κατά τα μεσάνυχτα.

Στην Γκλориετ, ο Ζερβαί είχε περιμεινει αυτό το τραίνο, φοβούμενος μήπως ο κόμης έφθανε το ίδιο εκείνο βράδυ.

Κατά τα μεσάνυχτα, μη βλέποντας κανένα είχε καθουχάσει.

Κατεβαίνοντας από το τραίνο στο Σεδάν, ο κόμης θα μπορούσε νάπαιρνε ένα άμαξι για να διευθυνθί άμέσως στην Γκλориετ.

Μά δεν τόκανε. “Ήταν άνήσυχος. “Η ψυχή του ήταν βαρειά απ' την θλίψη. Γιατί είχε άποφασίσει να τα πηί όλα στη Βέρθα.

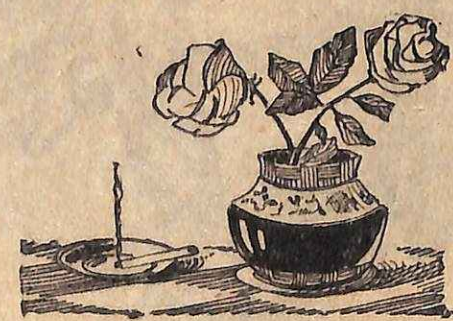
Θα έκλαιε, είναι αλήθεια, μά ύστερα από τα δάκρυά της, μπροστά στην ευγένεια των αίσθημάτων που έσπρωχναν τον σύζυγό της να ένεργήση έτσι, θα του άπλωνε βέβαιη τα χέρια της, λέγοντας:

—Θελήσατε να με κάνετε εύτυχισμένη... Κι' εγώ δεν σκεφτόμουν παρά να σας κάνω να ύποφέρετε... Συγχωρήστε με!

“Ω! Πώς θα την συγχωρούσε! Και μπορούσαν ακόμη να βρουν την εύτυχία...

Μά δεν θα της έλεγε μονάχα τον σκοπό του ταξιδιού του. Θ' άφηνε επί τέλους να ξεχειλίση όλος ο χείμαρρος του πάθους που φούσκωνε την καρδιά του.

“Η μητέρα δεν θα ξανάβρισκε το παιδί της... “Εστω! Θα καταλάβαινε όμως

τουλάχιστον πόσο βαθεία και πραγματική ήταν ή άγάπη που έίεπνε τον άνορα της. Θα καταλαβαίνε την άξιοπρεπεία του χαρακτήρος του, την άγνότητα του έρωτός του! Θα καταλάβαινε πόσο άξιος της αγάπης της ήταν ο Γκοντεφρουά! Και πόσο υπερήφανα θα μπορούσε να στηρίζεται στο μπράτσο του!

Ναί, είχε άποφασίσει να της τ' άποκαλύψη όλα...

Θα άρχιζε έτσι, γονατίζοντας μπροστά της:

—Συγχωρήστε με πού σας γέλασα. Σέ λίγο όμως, εσείς ή ιαία θα μου ζητήσετε συγγνώμη επειδή με κατηγορήσατε και με παραγνώρισατε...

Και πόση θριαμβευτική ήδονή θα ένοιώθε συνεχίζοντας την έξομολόγησή του...

“Όλα, θα τάλεγε όλα.

Θα της έλεγε πώς την γνώρισε στην κοιλάδα του Γρέζα, δεκαπέντε χρόνια πριν, και τον φλογερό έρωτα που τον κυριεύσε άμέσως. Θα έλεγε πώς παρηκολούθησε την Λίνα Κίφφερ στην Πολωνία. Πώς της έβαλε ένα παρήγορο γράμμα στο κοράσι της μία μέρα που ήταν λιπόθυμη. Πώς την συνήντησε ύστερα από τόσα χρόνια πάλι, κοιμισμένη στο ίδιο μέρος της κοιλάδας του Γρέζα και χάνει με τα χείλη του το μέτωπό της. Θα της έλεγε ότι το φίλ που είχε νοιώσει μέσα στ' όνειρό της ήταν εκείνος, ο Γκοντεφρουά, που της το είχε δώσει.

“Υστερα τον γάμο του και την άπελπισία που ένιωσσε όταν είδε ότι άμφέβαλλε για την ελικρινεία του έρωτός του. Και την φιλοδοξία που είχε να ταπεινώση τον έγωισμό της Βέρθας και να βρή τον δρόμο της καρδιάς της, με την άπειρη τρυφερότητα που θα της έδειχνε.

Και ότι θέλησε να την τιμωρήση επίσης, να την τιμωρήση που άμφέβαλλε για την άγάπη του.

“Όλες εκείνες οι τρελλές δαπάνες, οι άσυλλόγιστες σπατάλες, που έφερναν την καταστροφή της περιουσίας του γέρω-Τερλάν ήταν πραγματικές. Μά δεν έδινε καμιά σημασία σ' αυτό, γιατί εκείνος την ποθούσε την καταστροφή αυτή, την έπιδιόκε. Και με τη φορά που είχε πάρει, ήταν ζήτημα λίγων μηνών. “Εκείνος ποθούσε την καταστροφή αυτή γιατί την ήμ... ύσμενε πιά πεντάρα από την περιουσία που είχε μαζέψει ο νηματοουργός θα θριάμβευε ο Γκοντεφρουά.

Την ήμέρα εκείνη—το είχε σκεφθί πολλές φορές αυτό και είχε καταστρώσει δολόκληρο πρόγραμμα—θα πήγαινε στην Βέρθα και θα της έλεγε:

—“Αμφιβάλλατε για τον έρωτά μου... με κατηγορήσατε ότι σας παντρεύτηκα με τη σκέψη να έπωφελθώ του νεανικού σφάλματός σας για να ζήσω με τα πλούτη σας, εγώ που ήμουν φτωχός. “Ε λοιπόν, τα πλούτη σας αυτά, εγώ τα έόδεψα ως την τελευταία πεντάρα. “Η περιουσία σας δεν ύπάρχει πιά. Είς ανταπόδοσιν, σας προσφέρω την δική μου. “Όταν παντρευτήκαμε, άπήτησα να γίνει ο γάμος μας υπό το σύστημα της κοινοκτημοσύνης. Γι' αυτό νομίσσατε ότι είχα μεγάλο συμφέρον να γίνει με το σύστημα αυτό το προικοσύμφωνο αφού εγώ δεν είχα τίποτα. Σήμερα που έσείς δεν έχετε πιά τίποτα, θα σας βγάλω από την πλάνη σας. Στον γάμο μας, Βέρθα, έσείς ήσασταν ή φτωχή. Κι' εγώ ήμουν ο πλούσιος.

(“Η συνέχεια στο προσεχές)

Ποιός γέλασε τελευταίος

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΑΡΜΑΝ ΩΤΙΣ

Ο διευθυντής της κινηματογραφικής εταιρίας “Κόσμος - Έπικαιρότητες” κύτταξε τον νέο.

—“Α... έσείς είσθε Λαρός; “Έχω μία άλλη έμπιστευτική άποστολή να σας αναθέσω. “Ελαβα από το “Υπουργείο των “Εξωτερικών μία πληροφορία που μονάχα εγώ την ξέρω προς το παρόν. “Ο σούλτανος του Σουριάς πρόκειται να συναντηθί, με άπόλυτη μυστικότητα, με τον ύπουργό των “Αποικιών μας, στο Χ., κοντά στο Μακόν. Ξέρετε τί πολιτική σημασία άποδίδεται σ' αυτή την συνάντηση.

Μου χρειάζεται λοιπόν ή έπικαιρότης. “Η φίρμα μας πρέπει νάχη, αν όχι την άποκλειστικότητα της, τουλάχιστον την πρώτη προβολή της. “Επίσης, λάβετε ύπ’ όψει σας πώς ο συναγωνιστής μας “Αργος - Φίλμ” αν μωριστή τίποτα, δεν θα ύποχωρήση πρό ούδενός, δεδομένου ότι οι δυο έταιρίες βρίσκονται σε διαπραγματεύσεις με την έταιρία “Ουνιβέρ” για την διανομή των έπικαιροτήτων. “Ο Ποζάν, ο πρώτος όπερατέρ της αντιπάλου φίρμας, σάς είναι γνωστός. Φυλαχθήτε από αυτόν. Σας εξουσιοδοτώ, εν λευκώ. “Η συνάντηση των έπισήμων θα λάβη χώραν σε τρεις μέρες, δηλαδή την Πέμπτη, στις έντεκα. Πηγαίνετε.

□ □

Το πρωί της επομένης, μετέφεραν τα μηχανήματά τους στα περίε της βίλλας. “Εκαναν πώς στενοχωρήθηκαν πολύ βλέποντας τον Ποζάν κι' έναν βοηθό του που είχε ήδη εγκαταστήσει το μηχανήμα τους.

Στις έντεκα, δυο αυτοκίνητα φάνηκαν, έρχόμενα από αντίθετη διεύθυνση και με-

□ □

Την άλλη μέρα, από νωρίς, ο Λαρός μαζί με τον βοηθό του Ζακέ πήραν το τραίνο απ' τον σταθμό του Βορρά. Κατέβηκαν δυο - τρεις σταθμούς πριν απ' την “Αμιέν, για να άποφύγουν την παρακολούθηση του “Αργος - Φίλμ” και μπήκαν στο αυτοκίνητο της φίρμας τους, που τους περίμενε με τα μηχανήματα λήψης. Κι' έφυγαν όλοταχώς για το Μακόν. “Εκεί, έφθασαν την πέμπτη άπογευματινή και διευθύνθηκαν προς το χωριό που τους ένδιέφερε.

“Εκεί βρήκαν, κοντά σ' ένα σπίτι πολυτελούς έξωτερικού, που φαινόταν ήρημο, ένα φτωχό άγρόκτημα. “Ο ιδιοκτήτης, ένας ήλικιωμένος, τους νοίκιασε την αυλή του αντί μεγάλου ποσού, για να βάλουν το αυτοκίνητό τους.

Μάταια προσπάθησαν να πάρουν λόγια απ' τον ξεναγό τους. “Επέστρεψαν στο αυτοκίνητο που το φύλαγε ο σωφέρ και εξέτασαν τα μηχανήματά τους.

“Ενα χαμίνι έφτά - όχτώ χρονών παρακολουθούσε μ' ένδιαφέρον τις κινήσεις των.

—Ποτέ σου δεν είδες τέτοιες μηχανές; άστειεύτηκε ο Ζακέ.

—Είδα! είπε το παιδί. Δυο κύριοι ήρθαν το πρωί με τέτοιες μηχανές. Ξανάφυγαν για την πόλη με το κάρο του κύρ-Θωμά. “Εβαλαν το αυτοκίνητό τους στην δευτέρα αυλή, π'σω απ' την στάνη.

—Νάτα μας, είπε ο Λαρός, ο “Αργος” είναι ένήμερος. Τα μάτια μας τέσσερα.

—Το βράδυ, οι δυο νέοι δειπνησαν λιτά, μέσα στο αυτοκίνητό τους, με τον σωφέρ τους, που δεν άργησε να άποκοιμηθί, ένω αυτοί συζητούσαν.

—Λαρός, έχεις το πασπαρτού σου; ρώτησε ο Ζακέ.

“Ο άλλος τον κύτταξε άπορώντας.

—Κατά βάθος, είπε στο τέλος, αυτοί άρχίζουν τις έχθροπραξίες, αφού πρώτοι άνακατεύονται στις δουλειές μας...

Κι' έδωκε τα άντικειδία στον σύντροφό του.

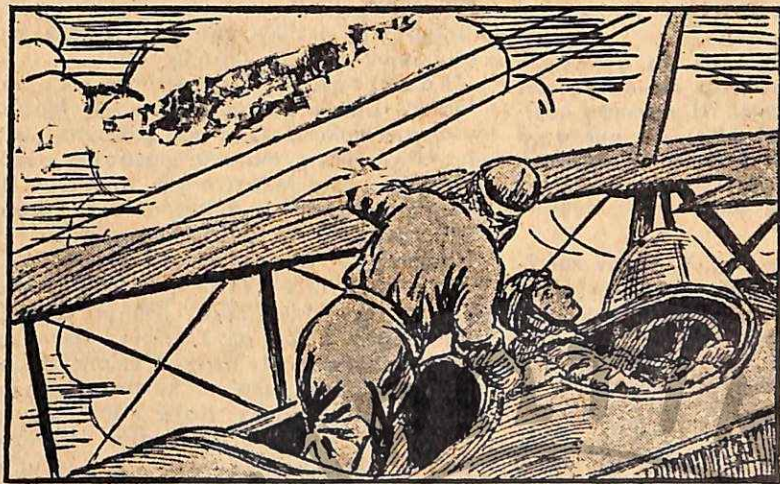
“Ο Ζακέ βγήκε άθόρυβα απ' το αυτοκίνητο. Σέ λίγο, επέστρεψε με γεμάτα χέρια.

Τότε, οι νέοι άρχισαν μία παράξενη εργασία. Και πάλι, σε λίγο ο Ζακέ έβγαίνε φορτωμένος κι' αυτή τη φορά ξανάγυρνούσε με άδειανά χέρια. “Ο σωφέρ που κοιμόταν δεν είχε άντιληφθί τίποτα.

□ □

Το πρωί της επομένης, μετέφεραν τα μηχανήματά τους στα περίε της βίλλας. “Εκαναν πώς στενοχωρήθηκαν πολύ βλέποντας τον Ποζάν κι' έναν βοηθό του που είχε ήδη εγκαταστήσει το μηχανήμα τους.

Στις έντεκα, δυο αυτοκίνητα φάνηκαν, έρχόμενα από αντίθετη διεύθυνση και με-

Σέ λίγο το άεροπλάνο προογειωνόταν πάλι.

ταφέροντας το ένα τον σούλτανο και το άλλο των “Υπουργό των “Αποικιών.

“Η συνάντηση έλαβε χώραν μπροστά στους δυο φακούς των αντιπάλων εταιριών.

Δεν έμεινε στους όπερατέρ παρά να έστρεψαν βιαστικά στο Μακόν. “Εκεί, οι τις πολυτιμες μομπίνες τους. Καινούργιο μάτς άρχιζε τώρα.

Τα αυτοκίνητα των αντιπάλων επέστρεψαν βιαστικά στο Μακόν. “Εκεί, ή Ποζάν μπήκε σ' ένα αυτοκίνητο κούρσας που ξεκίνησε όλοταχώς. Το άλλο αυτοκίνητο πήγε στο άεροδρόμιο όπου ένα άεροπλάνο περίμενε τον Λαρός. “Ο Ζακέ, που δεν είχε πιά δουλειά, θα επέστρεφε στο Παρίσι με το αυτοκίνητο της φωτοληψίας.

Στους αϊθέρας, ο Λαρός γελούσε μόνος του.

Και στο αυτοκίνητο - σπόρ, ο Ποζάν γελούσε έπισης.

Ποιός όμως θα γελούσε τελευταίος;

□ □

Ξαφνικά, στο Ντιζόν, ο πιλότος προσγειώθηκε. Κάποια βλάβη του μοτέρ, καθώς είπε. Χασομέρησαν είκοσι λεπτά.

Σέ λίγο, πάλι τον άεροπλάνο προσγειωνόταν σ' ένα ήρημικό μέρος. Αυτή

την φορά, ο Λαρός είχε καταλάβει:

—Είσαι πληρωμένος απ' τον “Αργος”, είπε. “Εγνοια σου όμως και θα τα ξανάποδμε άλλη φορά:

“Ο πιλότος κοκκίνησε βωρίς να πηί λέξη.

—Δυο δρες δρόμος πεζή όσπου να φθάσω στη Ντιζόν, είπε δυνατά ο Λαρός. “Ο Ποζάν θα φθάση πριν από μένα. “Εχασα το παιχνίδι.

Πήρε τις μομπίνες του κι' άπομακρύνθηκε.

□ □

Στις πέντε το άπόγευμα, ο Ποζάν έφθανε στο Ζυβιζύ, στο στούντιο της φίρμας:

—Νίκη! φώναξε. Νά τα φύλμ. Πί έγινε ο αντίπαλος;

—Προσγειώθηκε στα χωράφια. “Ο πιλότος τηλεγράφησε πώς ο Λαρός εγκατέλειψε την Ντιζόν ύστερα από τις τέσσερις με το αυτοκίνητο. Δόστε τα φύλμ

ΑΡΜΑΝ ΩΤΙΣ

ΣΕ ΕΠΤΑ ΓΡΑΜΜΕΣ

Σε μια τελευταία άνοχομική έκθεση στην Γερμανία, εξετέθη το πιο μικρό τριαντάφυλλο του κόσμου. Τό μέγεθός του, όταν είναι σε πλήρη άνθιση, δεν υπερβαίνει...ένα δεκάδραχμο. Το ρόδο έντοτους αυτό, έχει ένα έντονότατο άρωμα και τα φύλλα του είναι σαν βελούδινα.

Τα δόντια των καρχαριών είναι πράγματα πολυτιμότερα στους ιθαγενείς του Ειρηνικού. Άλλοι τα ακονίζουν και τα χρησιμοποιούν για μαχαίρια. Άλλοι τα μεταχειρίζονται ως νομίσματα. Οι Κινέζοι κατασκευάζουν μ' αυτά κοσμήματα χρυσοποίκιλτα και τα προσφέρουν στις γυναίκες τους.

Ο πρώτος βασιλεύς στον κόσμο που παρέβη το πρωτόκολλο και τόλμησε να ταξιδέψει με αεροπλάνο, υπήρξε ο μακαρίτης Αλβέρτος του Βελγίου. Πρώ του πολέμου είχαν είδη άνεθι πολλές φορές με τη βασίλισσα σε αεροστάτο. Από τότε χρησιμοποίησε πολύ το αεροπλάνο.

Μια παλιά πρόληψη λέγει ότι φέρνει ευτυχία μια καρφίτσα την οποία μαζεύει κανείς από καταγής. Η πρόληψη οφείλεται στον Βούδα που λέγει ότι μια φορά την ημέρα πρέπει κανείς να σκύβει ως το έδαφος εις ένδειξιν ταπεινώσεως. Όποιος εύρισκε μια καρφίτσα απέφυγε το σκύψιμο.

Ξέρετε γιατί οι άκτινες Χ, πήραν και έχουν όνομα και τώρα το όνομα αυτό; Τις βάπτισε ο σοφός Ράιντγκεν, που τις ανέκάλυψε έντελως τυχαίως χωρίς να ξέρει τί ήταν. Τώρα, ξέρουμε πια την σύστασή τους, έντοτους το όνομά τους έμεινε.

Η πρώτη άφισα (ρεκλάμα τοίχου) κολλήθηκε στη Ν. Υόρκη πριν 150 χρόνια. Έρεκλαμάρετο μια μάσκα πύρας και ο κόσμος κατάπληκτος έβλεπε για πρώτη φορά τους τοιχοκολλητάς επί το έργον. Ο έργοστασιάρχης έγραψε πια αποτελεσματικό τον τρόπο αυτό της διαφημίσεως.

Τα άνθη γονιμοποιούνται είτε με τον άνδρα που παίρνει τους σπόρους των μὲν και τους αφήνει στα δέ, είτε με τα έντομα που μεταφέρουν μετά πόδια τους την γύρη από το ένα άνθος στο άλλο. Πράγμα δε περίεργο, άνθη που γονιμοποιούνται με ήμερόβια έντομα κοιμούνται την νύχτα!

Η Ρώμη είναι βέβαια μια αρχαιότατη πόλις, και ήταν στην αρχή πρωτεύουσα της δυνάστεως αυτοκρατορίας. Ξέρετε όμως πότε έγινε πρωτεύουσα της σημερινής Ιταλίας, της «νεωτέρας Ρώμης» όπως της λέγει ο Μουσολίνι; Στις 20 Σεπτεμβρίου του 1870. Δηλαδή μόλις πρό 56 ετών.

Οι τόν περσικό κόλπο ένας άλιεος μαργαριταριών έβγαλε μέσα από ένα όστρακο, ένα μαργαριτάρι πρωτοφανούς μεγέθους. Πραγματικά το μαργαριτάρι αυτό είναι σαν ένα χοντρό φουντούκι, δεν έχει όμως τη λάμψη και το χρώμα των άλλων, συνήθως των μαργαριταριών.

Μισελίν Σειρέλ

Καταγωγή.— Η Μισελίν Σειρέλ γεννήθηκε στο Παρίσι, στις 12 Απριλίου 1917. Η διεύθυνσής της είναι: 33 Avenue Montaigne—Paris.

Συνήθως στέλλει την φωτογραφία της σε όποιον της την ζητήσει.

Ιδιαίτερα χαρακτηριστικά. Ύψος: 1.65 μ. Βάρος: 55 κιλά. Μάτια: καστανά πολύ σκούρα που φαίνονται μαύρα στην όθνη. Μαλλιά: καστανά σκούρα που έγιναν πλατινέ για το φιλμ «Ηρωική παρέλασις». Τώρα τα έχει ξανθά. Αγαπά πολύ τα σπόρ, πρό πάντων την ιππασία, το κολύμβημα, το πατινάζ. Έπαιξε πολύ τένις όταν ήταν παιδί, «στα νεύματα της», όπως λέει. Οδηγεί αυτοκίνητο πολύ επιδέξια. Σκοπεύει τώρα να μάθει αεροπλάνο! Κάνει επίσης άκροβατικά «υμνάσματα κι' έσπασε ένα χέρι κάνοντας Ισορροπία. Κατά λάθος, λέγει, γεννήθηκε κορίτσι! Είναι στον υπέρτατο βαθμό ειλικρινής, δεν λέγει ποτέ ψέματα κι' έχει το θάρρος της γνώμης της.

Ηρεμη, θεληματική, συγχρόνως όμως πολύ πεισματάρια και πολύ «πνεύμα αντιλογίας». Έχει μεγάλη πεποίθηση στην τύχη της, λατρεύει την έξοχη όπου έλπιζει να ζήσει μια μέρα μ' ένα σύζυγο που θ' αγαπά και με ώραία παιδάκια: η ζωή δεν θαχε καμιά αξία γι' αυτήν αν ήξερε ότι δεν θ' αποκτούσε ποτέ παιδιά. Έπειδή όμως αγαπά το έπαγγελματά της, σκοπεύει να μείνει δέκα χρόνια στον κινηματογράφο και όταν γίνει είκοσιοχτώ χρόνων θά παντρευτεί.

Η ζωή της.— Οι γονείς της όπως και οι περισσότεροι συγγενείς της ήταν ήθοιοι. Έζησε στο Παρίσι, στην Έλβετία, στο Βέλγιο. Ύστερα έγγράφεται οικότροφος σ' ένα παρθενγωγείο του Ωτέιγ, μένει τέσσερα χρόνια (περίπου) κόμα ήταν εκεί) και ύστερα ντεμπουτάρει στο θέατρο στο «Έγκλημα και Τιμωρία».

Τα φίλμ της.— Το πρώτο της φίλμ είναι η «Ντόρα Νέλσον» με την Έλβιρα Ποπέσκο. Ύστερα ο Φειντέρ την παίρνει στην «Ηρωική παρέλασις» όπου υποδύεται την κόρη του Άλερμ και της Φρανσουάζ Ροζάι. Κι' ύστερα το «Ταράς Μπουλμπά» με τον Χάρρυ Μπώρ.

Μάτια... που φέγγουν!

Κάποιος διαρρήκτης είχε μπή στην κρεβματοκάμαρα ενός πλουσίου Άγγλου ευπατρίδη όνομαζομένου Σήτον Μπάρτον, όπως όμως προχώρησε στο σκοτάδι είδε να τον κυττάζουν από το μέρος του κρεβατιού δυο φωτεινά μάτια. Ο κλέφτης πανικοβλήθηκε και με την διάση του να φύγει έρριξε κάτω μια καρτέλα.

Έπειτα από δυο λεπτά οι ύπηρετες του σπιτιού τον είχαν συλλάβει άλλ' όταν πήγαν ν' ανοίξουν την πόρτα της κρεβματοκάμαρας του κυρίου τους για να του αναφέρουν το ευχάριστο γεγονός, την βρήκαν κλειδωμένη.

Επί 15 ολόκληρα χρόνια ο Σήτον Μπάρτον δεν είχε επιτρέψει σε κανένα να μπή στην κρεβματοκάμαρά του από το σούρουπο ως τα ξημερώματα. Έτσι και τώρα: παρ' όλη τη φασαρία που προξένησε ο κλέφτης δεν έννοουσε να ξεκλειδώσει την πόρτα. Έδωσε τις οδηγίες του από την κλειδαρότρυπα και κατόπι πήγε κι' έπεσε πάλι στο κρεβάτι του.

Δεν μπόρεσε όμως να κλείσει μάτι. Η παράξενη πάθισή του του άπασχολούσε το μυαλό. Την μυστηριώδη αυτή άνωμαλία της οράσεώς του την ανέληψη για πρώτη φορά ένα βράδυ τον Ίούλιο, και την ώρα πουκαμε βόλτες στο πάρκο της επαύλειώς του. Είχε σταματήσει και κύτταζε τα ήρεμα νερά μιας λιμνούλας. Ξαφνικά είδε να τον κυττάζουν από το νερό δυο στρογγυλά φωτεινά μάτια. Τα μάτια του!

Χωρίς να πη τίποτε στη γυναίκα του έτρεξε να συμβουλευθεί τους μεγαλειτέρους οφθαλμολόγους του Λονδίνου. Όλοι των έμειναν κατάπληκτοι με το φαινόμενο αυτό των φωτεινών ματιών.

Στο μεταξύ ο Μπάρτον άλλαξε ζωή μόλις... σκοτεινίαζε. Απόφευγε τον κόσμο και χώρισε από τραπέζης και κοίτης με τη γυναίκα του. Δεν έβλεπε κανένα γιατί τα μάτια του μεταβαλλόταν την νύχτα σε προβολέα! Με τον καιρό ο άτυχος Μπάρτον προσεβλήθη από μανία, καταδιώχθηκε, κι' ένα πρωί βρήκαν το πτώμα του στην λίμνη όπου είχε πρωτοειδή τα φωτεινά μάτια του να τον κυττάζουν.

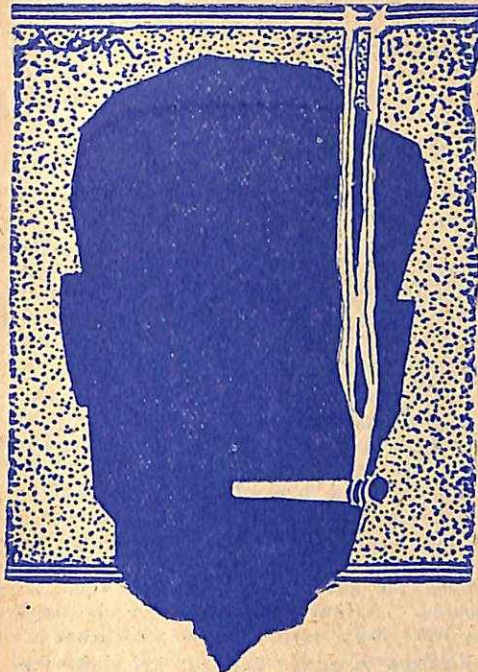
Είχε αυτοκτονήσει.

□ □

Παρόμοια περίπτωση σημειώθηκε κάποτε, στη Νέα Υόρκη: ένα κορίτσι που εργαζόταν ως τεχνίτης σ' ένα εργοστάσιο κατασκευής ωρολογίων, δάφοντας δείχνει ρολογιών με μια σύνθεση που περιείχε μια μικρή ποσότητα ραδίου, άρρώσθηκε ξαφνικά χωρίς να ξέρει τί έχει.

Ζήτησε άδεια κι' έπείστρεψε χωρίς στο σπίτι. Μόλις όμως βράδυνσε και πήγε να κυττάξει στον καθρέφτη με κατάπληξη της είδε ότι το σώμα της περιβαλλόταν από ένα φωτεινό κύκλο.

Τρομοκρατημένη η νέα όρμησε στο παρακείμενο ακουστικό του τηλεφώνου και κάλεσε τον γιατρό. Όταν δέ ο γιατρός έφθασε για λίγα λεπτά και την εξέτασε ανέκαλυψε με τρόμο ότι το σώμα της πελάτιδός του είχε απορροφήσει με τον καιρό ποσότητα ραδίου, που το κατέστησε φωτεινό.

«ΠΡΟΣΟΧΗ! ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΑ

ΕΥΘΡΑΥΣΤΑ!»

Ο μεθυσμένος κοντοστάθηκε έξω από το μαγαρίνο μέγαρο του λόρδου Μάκ Πλούμινγκτον και βλέποντας ένα πόλισμαν που πλησίαζε προς το μέρος του, έβγαλε ένα τσιγάρο και ταλαντευόμενος στη θέση του προσπαθούσε μάταια να το ανάψει.

Ο πόλισμαν πλησίασε και χαμογέλασε αντικρύζοντας τον περίεργο τύπο που από το μεθύσι του δεν μπορούσε να εξασφαλίστη την Ισορροπία του σώματός του. Ήταν ένας ψηλός εργατικός που ξεφυσώντας εξακόντιζε μακρινά τους άτμους του στομάχου του που ασφαλώς θα ήταν παραφουσκωμένος από κάθε είδους οινόπνευματώδη ποτά.

—Εί! φιλαράκο, λέει ο πόλισμαν πλησιάζοντας τον. Αν εξακολουθήσεις να ξεφυσάς έτσι, θ' αδειάσεις το κουτί με τα σπέρτα σου χωρίς να κατορθώσεις ν' ανάψεις το τσιγάρο σου.

—Νάπιανε εδώ κοντά καμιά πυρκαϊά!

—Γιατί;

—Για ν' ανάψω το τσιγάρο μου...

—Στάσου να στο ανάψω εγώ γιατί δεν θα τα καταφέρεις. Και κράτα καλά μη ξαπλώσεις καταμεσής του δρόμου γιατί θα χωνέψης το ούισκν σου στο τμήμα.

—Εγώ να πέσω; Εγώ να πέσω γιατί ήπια ένα ούισκάκι: Τό κουβέρνο μπορεί να πέση. Εγώ δεν πέφτω.

—Μή φωνάζεις γιατί θα σε πάω μέσα!

—Μέσα; Στο τμήμα; Θα πιά μέσα και τη γυναίκα μου;

—Τη γυναίκα σου;

—Δε θάβαι στο τμήμα ή γυναίκα μου;

Πήγανέ με μέσα!

—Εφ' όσον κρατιέσαι όρθος δεν μπορώ να σε πάω μέσα. Αν έπεφτες...

—Ορθός βέβαια! Εγώ να πέσω; Πούφ!

—Εμπρός! Τράβα τον δρόμο σου.

—Ψίτ!... Είσαι πόλισμαν ή δεν είσαι;

Έχεις καθήκον να υποστηρίξεις ένα κακόμοιρο πολίτη ή δεν έχεις; Πούφ! Πάμε να δείρουμε παρέα την γυναίκα μου... Γιατί φεύγεις; Δεν έρχεσαι κι';... Αν τολιάς έλα μαζί μου! Ξέρεις τί κομμάσι είναι η γυναίκα μου; Με μια γροθιά στο στομάχι σου δγάζει το ούισκν από τη μύτη!

Αδιαφορώντας πια για την τύχη του φλύαρου μεθυσμένου, ο πόλισμαν εξακολούθησε τον δρόμο του και σε λίγο δεν ακούγονταν πια τα βραβεία και άρχα βήματά του

Το φίλημα του θανάτου

ΤΟΥ ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

στο πλακόστρωτο.

Ο μεθυσμένος πέταξε τότε το σιγαρέτο από το στόμα του, γέλασε, έβγαλε μέσα από το στόμα του ένα βολάκι που μύριζε οινόπνευμα, το έβαλε στην τσέπη του και με ευκνησία αйлουροειδούς, πήδησε τα σιδερένια κάγκελλα του μεγάρου του λόρδου Μάκ Πλούμινγκτον.

Παραβιάζοντας ένα παραθυράκι πήδησε στο υπόγειο και βγάζοντας το κλεφτοφάναρό του περιέφερε γύρω του μια χλωμή αχτίδα.

Βρισκόταν σε διαμέρισμα του υπογείου μέσα στο οποίο δεν έβλεπε άλλο από τέσσερις τοίχους και ένα πορτάκι. Άνοιξε αθόρυβα το πορτάκι. Το διαμέρισμα μέσα στο οποίο μπήκε διέφερε πολύ από το πρώτο. Είχε κι' μέσα διάφορα κιβώτια και βαλίτσες. Έκεινο ώστόσο που τον έκανε να άπορήση ήταν ένας ηλεκτρικός γλόμπος έκατο τουλάχιστον κεριών που κρεμόταν στη μέση. Για ποιά λόγο ο λόρδος είχε τόσο ισχυρό γλόμπο στο υπόγειό του; Ένα γλαμπάκι δεκαπέντε το πολύ κεριών θα ήταν υπεραρκείο. Και κάτι άλλο τον έκανε να άπορήση. Οι τοίχοι του διαμερίσματος αυτού ήταν ζωγραφισμένοι! Τα χρώματά των δε ήταν νοτιά ακόμη: η άτμόσφαιρα όλη μύριζε μωγιές. Τα μάτια του κατόπι πέσανε σε μια μεγάλη πέτσινη βαλίτσα από εκείνης που χρησιμοποιούνται για μακρινά ταξίδια. Πάνω στην βαλίτσα δέκρινε μια μικρή χάρτινη λουριδίτσα με την έπιγραφή: «Προσοχή, δαλικά και πορσελάνες». Ένα μεγάλο ωραίο κιβώτιο έφερε και αυτό μια λουριδά με την έπιγραφή: «Προσοχή, αντικείμενα εύθραυστα»!

Ο διαρρήκτης έτριψε τα χέρια από την Ικανοποίησή του. Ο λόρδος Μάκ Πλούμινγκτον θα είχε μέσα στην βαλίτσα και στο κιβώτιο τις καλλίτερες συλλογές του! Για τις συλλογές αυτές ο διαρρήκτης είχε κανει την διάρηξή του. Ο λόρδος Μάκ Πλούμινγκτον θα νυμφειόταν σε τρεις μέρες και θα πήγαινε στις Ίνδies να περάσει τον μήνα του μέλιτος. Θα έπαιρνε λοιπόν μαζί του και τις πιο πολύτιμες συλλογές του. Οι δυο χάρτινες λουριδες ήταν νοτιές ακόμη από την κόλλα. Θα είχαν κολληθή μόλις εκείνο το βράδυ.

Μ' αυτή την εύνοια της τύχης, ο «Αποποδής-Φάντασμα», γιατί όπως θα μάντεψε ο αναγνώστης, αϊτός ήταν ο διαρρήκτης, δεν είχε κανένα λόγο να επισκεφθή το πάνω πατώματα. Οι συλλογές που γύρευε από το μέγαρο βρίσκονταν εκεί, στην διάθεσή του! Δεν είχε παρά να διαρρήξει τις κλειδαριές της βαλίτσας και του κιβωτίου. Ασταίο πράγμα!

Χαμογέλασε με την σκέψη ότι αν δεν άφηνε φεύγοντας το περίφημο επισκεπτήριο του με τους γνωστούς μας όρους, ο λόρδος

Μάκ Πλούμινγκτον θα καταλάβαινε στις Ίνδies ότι είχε πέσει θύμα διαρρήξεως και κλοπής!

Κι' αποφασιστικά έβγαλε τα διαρρηκτικά του εργαλεία και άρχισε από την κλειδαριά του κιβωτίου.

ΚΑΤΙ ΠΟΥ ΜΥΡΙΖΕΙ ΣΚΟΤΕΙΝΟ
ΜΥΣΤΗΡΙΟ

Ζωηρή συγκίνηση κυρίεψε τον διαρρήκτη μας μόλις άνοιξε το βαρύ κιβώτιο. Αντί όμως νομισματικών και καλλιτεχνικών θησαυρών που περίμενε να βρή, βρήκε χρώματα και πέτρες.

Τί σημαίνει αυτό;

Τα ίδια βρήκε και στην πέτσινη βαλίτσα. Έχωσε το χέρι του όσο μπόρεσε πιά δοθεία στα χρώματα χωρίς να βγάλει το παραμικρό αντικείμενο.

Αυτά λοιπόν ήταν τα γυαλικά, οι πορσελάνες και τα εύθραυστα αντικείμενα; Χώματα και πέτρες θάπαιρνε μαζί του ο λόρδος Μάκ Πλούμινγκτον; Μάζεψε τα χρώματα από κατάνηξ, σκοτίσε δλόγυρα στο κιβώτιο και στην βαλίτσα, ξανακλείδωσε τις δυο κλειδαριές, κάθισε σ' ένα κιβώτιο και σταυρώνοντας τα χέρια του στο στήθος του, βυθίστηκε σε σκέψεις.

Διαμέρισμα υπογείου γεμάτο βαλίτσες και κάθε είδους κιβώτια φρεσκοδαμμένα! Ηλεκτρικός γλόμπος έκαστο κεριών ενώ ένα μικρό γλομπάκι θα ήταν υπεραρκείο! Χώματα και πέτρες μέσα σε βαρύτιμες βαλίτσες και κιβώτια και πινακίδες με τις έπιγραφές «Γυαλικά και πορσελάνες» και «Εύθραυστα αντικείμενα!».

Τί λοιπόν σημαίνει όλα αυτά; Ξαφνικά, όπως κύτταζε μπροστά του σαν άφηρημένος, άέκρινε καταγής ένα άποσιγάρο με χρυσό επιστόμιο. Σηκώθηκε, το πήρε, το κύτταξε λίγες στιγμές και το έκρυψε στην τσέπη του τυλιγόντάς το με ένα χαρτάκι.

Ετοιμάζονταν να εγκαταλείψη το μέγαρο χωρίς να επισκεφθή και τα πάνω πατώματα επειδή πλησίαζε η χαραυγή, όταν υπόκωφα βήματα άντηχσαν στο υπόγειο.

Με δυο σάλτους βρέθηκε ήταν πύσω από δυο μεγάλα κιβώτια που βρίσκονταν σε μια γωνιά, έγινε όσο μπόρεσε μικρότερος, έσβυσε το κλεφτοφάναρό του και κρατώντας στο χέρι ένα μικρό πιστόλι εξακοντίσεως κεραινοβόλου ναρκοτικού, περίμενε, κρατώντας και αυτή την αναπνοή του.

Σε λίγο άκουσε την πόρτα του διαμερίσματος ν' ανοίγει χωρίς προφυλάξεις, ύστερα βήματα ανθρώπων και σχεδόν άμέσως τον ξεπρόκροτο του ηλεκτρικού διακόπτη.

Τό διαμέρισμα πλημμύρισε στο πώς. Τα δυο κιβώτια πίσω από τα οποία είχε κρυφτεί, άπαιξαν τό ένα από το άλλο μόλις δυο έκαστοστά του μέτρου. Κραυγμένος πίσω από αυτά, μπορούσε να παρακολουθήσει από την χαραμάδα που σχηματίζονταν ότι θα γινόταν από το μυστηριώδες διαμέρισμα. Φόβος να τον ανακαλύψουν δεν υπήρχε εκτός αν προσμερίζαν για ένα όποιονδήποτε λόγο ένα από τα μεγάλα κιβώτια που τον έκρυβαν.

Τσείς άντρες είχαν μπή μέσα στο διαμέρισμα, εκ των οποίων ο ένας φορούσε πυτζάμα.

Ο άλλος με την πυτζάμα ήταν ο ίδιος ο Μάκ Πλούμινγκτον. Τον αναγνώρισε στη

Εξαιρετικός ενδιαφέρουσα

αυτοτελής περιπέτεια του

MARTEN NTAL

στιγμή όπως αναγνώρισε και τους δυο άλλους. Ο ένας ήταν ο σωφέρ του λόρδου και ο άλλος, πολύ πιο ηλικιωμένος, ήταν ο θαλαμηπόλος του ο οποίος τον υπηρετούσε δώδεκα χρόνια τώρα.

Κατάληπτος είδε τότε ο διαρρήκτης μας τον λόρδο ν' ανοίγει μια άλλη μεγάλη βαλίτσα πολυτελείας και τον σωφέρ ν' αδειάζει μ' ένα ζεμπίλι μέσα σ' αυτήν, χρώματα και πέτρες. Η βαλίτσα γέμισε σε λίγο και ο θαλαμηπόλος πλησίασε και σ' αυτήν μια χάρτινη λουρίδα. Με μια δεύτερη βαλίτσα έγινε το ίδιο.

Από πού ωστόσο ο σωφέρ κουβαλούσε τα χρώματα και τις πέτρες; Όχι βέβαια από μακριά γιατί όταν ο σωφέρ άπομακρυνόταν με άδειο το ζεμπίλι, δεν άργούσε να το ξαναφέρει γεμάτο. Ο διαρρήκτης μας άκουγε τον θόρυβο του φιαριού αλλά δεν μπορούσε να καταλάβει. Από τη θέση που βρισκόταν δεν μπορούσε να δει.

Τέλος, όταν γέμισε και η τελευταία αυτή βαλίτσα και της κόλλησαν την χάρτινη λουρίδα, οι τρεις άντρες έσβυσαν το φως και βγήκαν από το διαμέρισμα.

Ο «Λωποδότης-Φάντασμα» περίμενε λίγες στιγμές, και κατόπι άναψε το κλεφτοφανάρο του και βγήκε από την κρύπτη του. Σε λίγο, έγκαιλάει το μέγαρο του λόρδου για να επανέλθει σε μια ώρα διαφορετικά μεταμφιεσμένος και να θρονιασθεί σ' ένα γετονικό γαλακτοπωλείο κρατώντας όλα τα πρωίνα φύλλα στο χέρι του.

ΥΠΟΠΤΕΣ ΜΑΝΟΥΒΡΕΣ

Τρεις φορές είδε ο «Λωποδότης-Φάντασμα» εκείνη την ημέρα, να φορτώνουν στο αυτοκίνητο του λόρδου Μάκ Πλούμινγκτον ο σωφέρ και ο θαλαμηπόλος του βαλίτσες και κιβώτια με την απαραίτητη χάρτινη λουρίδα.

Δεν ήθελε περισσότερα να δει ο «Λωποδότης-Φάντασμα» για να καταλάβει ότι χρώμα και πέτρες μετεφέρονταν μυστικά μέσα από το μέγαρο.

Γιατί μυστικά; Άνασκαφές γίνονταν στο υπόγειο του μεγάρου και ο λόρδος Μάκ Πλούμινγκτον είχε λόγους να μη θέλει να πληροφορηθούν οι αρχές;

Τις ίδιες μανούβρες παρατήρησε και την άλλη μέρα. Βαλίτσες πέτινες και κιβώτια έφευγαν γεμάτα και επέστρεφαν άστερα από ώρες άδειανά!

Την δεύτερη ώστόσο μέρα παρατήρησε και κάτι άλλο πολύ πιο ύποπτο.

Κατά τις έπτά το βράδυ, είδε το αυτοκίνητο να βγαίνει χωρίς κιβώτιο ή βαλίτσα και να επιστρέφει ύστερα από μισή ώρα φορτωμένο μ' ένα κοινό κιβώτιο έμπορίου από άσπρόξυλο σε σχήμα μακιουλό.

Τι να είχε μέσα το κιβώτιο εκείνο που φαινόταν εξαιρετικά βαρύ;

Γιατί ο ίδιος ο λόρδος Μάκ Πλούμινγκτον βγήκε στην πόρτα μόλις έφθασε το αυτοκίνητο και επέστράφησε συγκινημένος στην μεταφορά του;

Και αυτές οι μανούβρες γίνονταν πότε; Λίγες ώρες πριν από την τελετή των γάμων του!

Γιατί εκείνο το ίδιο βράδυ, κατά τις δέκα, ο λόρδος Μάκ Πλούμινγκτον νυμφεύεται την κόρη ενός ναυάρχου και στους γάμους του είχε καλέσει όλους τους γαλαξοαίματους και όλους τους πλουτοκράτες της βρετανικής πρωτευούσας. Άδυνατώντας να λύση το μυστήριο, ο διαρρήκτης μας, σηκώθηκε και βγήκε από το γαλακτοπωλείο σκεπτικός. Ήταν και αυτός από τους καλεσμένους στους γάμους του λόρδου.

Πώς ξέρει; Ίσως να κατόρθωσε κατά την τελετή να

έξιχνιάσει το μυστήριο που τον άνασχο-λούσε.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΠΕΡΙΠΛΕΚΕΤΑΙ

Ό,τι το «οίκ» ό,τι το έλκετο είχε να επιδείξει ή βρετανική πρωτεύουσα, είχε συγκεντρωθεί κείνο το βράδυ στο «Γκρόσβενορ Χάους» όπου θα γίνονταν οι γάμοι του λόρδου Μάκ Πλούμινγκτον με την μοναχοκόρη ενός ναυάρχου που είχε δοξαστή κατά τον μεγάλο πόλεμο. Κατά τις δέκα παρά τέταρτο έφθασε ή νύφη με τον πατέρα της και με την απαραίτητη συνοδεία συγγενών και φίλων.

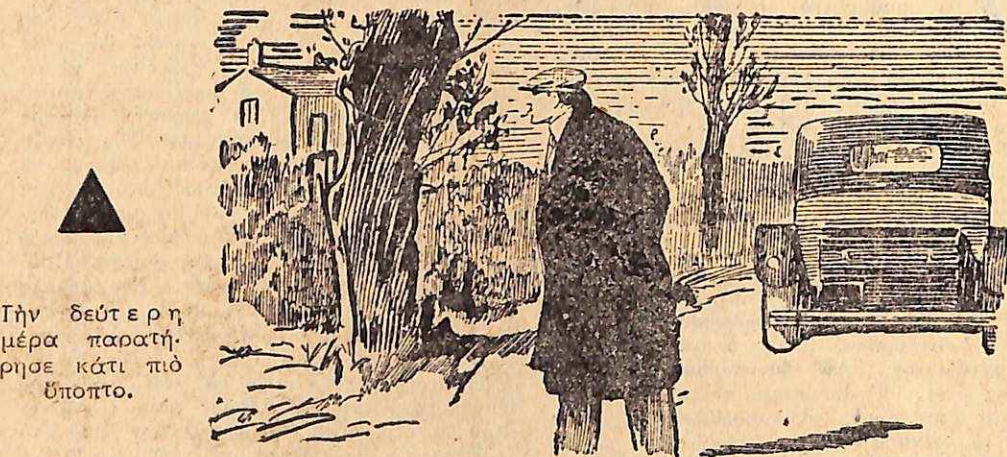
Ένας άντρας άκαθόριστης ηλικίας, παχύσαρκος, και ροδοκόκκινος, πέρασε κείνη τη στιγμή το χέρι του στο μπράτσο ενός ψηλού και εξαιρετικά κομψού και συμπαθητικού νέου:

—Καλησπέρα Μάρτεν!
—Ω! Ο φίλτατος Σούμερ! Έδώ και σ';

—Λέπει ο Μάρτης από την Σαρκοστή; Πώς σου φαίνεται ή νύφη;

—Νεράιδα παραμυθιού. Ποιος σου είπε να γίνης άστυνομικός; Άν γινόσουνά λόρδος θάπαιρνες και σ' μια τέτοια γυναικούλα.

—Πολλές φορές το σκέφτηκα και εγώ αλλά τώρα πιά είναι πολύ άργα. Πρόσεξε

Την δευτέρα μέρα παρατήρησε κάτι πιο ύποπτο.

το κολλίε που φοράει:

—Έμένα μου λές; Άν ήταν εδώ μεταξύ των καλεσμένων και ο «Λωποδότης-Φάντασμα» το κολλίε αυτό και τα σκουλαρίκια της θα τον βάζανε σε πειρασμό... και έσένα σε τρεχάματα!

—Πού ξέρεις; Κάτι μπορεί να γίνη άσπου να τελειώσει ή τελετή.

Άστόσο, ή ώρα πλησίαζε έντεκα και ο λόρδος Μάκ Πλούμινγκτον δεν φαινόταν.

Μιά άνυπομονησία είχαν αρχίσει να κυριεύει όλους. Η τελετή είχεν ορισθεί για τις δέκα και από τις δέκα παρά πέντε είχε φθάσει ο πάστορ.

Ξαφνικά, κατά τις έντεκα και πέντε, ένα τηλεφώνημα από το μέγαρο του λόρδου Μάκ Πλούμινγκτον, άνασπάτωσε όλο τον κόσμο.

Ο λόρδος, ένθ έτοιμαζόταν για την τελετή των γάμων του, έπεσε άναίσθητος μέσα στο δωμάτιό του και μόλις εκείνη την στιγμή άντελήφθη ο θαλαμηπόλος του το άτόχημά του.

Ο θαλαμηπόλος ζητούσε βοήθεια!

Ο ναύαρχος και οι άλλοι συγγενείς της νύφης πήραν ένα αυτοκίνητο και άκόλουθούμενοι από δυο γιατρούς έτρεξαν στο μέγαρο του λόρδου.

Την στιγμή ωστόσο που κατέβαιναν τις σκάλες του ξενοδοχείου, ο Μάρτεν Ντάλ

έπιασε τον Σούμερ από το μπράτσο:

—Θά πάς;
—Νομίζω ότι πρέπει.
—Καλά, αλλά νομίζω ότι πρέπει νά'θω κι' εγώ μαζί σου.
—Άν επιμένεις...

ΕΝΑΣ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΘΑΝΑΤΟΣ

Ο λόρδος Μάκ Πλούμινγκτον δεν είχε πέσει άναίσθητος. Είχε πέσει κεραυνόπληκτος! Τον βρήκαν ξαπλωμένο στο κρεβάτι του, όπως τον είχε βάλει το προσωπικό του μεγάρου, όταν τον βρήκε πεσμένο μπρούμυτα καταγής.

Ο Μάρτεν Ντάλ πλησίασε στο πτώμα μαζί με τους γιατρούς οι όποιοι από την πρώτη στιγμή διέγνωσαν κεραυνόβολο συμφορήση.

Ξαφνικά, ένθ σχολιαζόταν άκόμη ή διάγνωση των γιατρών, ο Μάρτεν Ντάλ έσκυψε και άφου παρατήρησε το πρόσωπο του πεθαμένου, έφερε τον δείκτη του στο κρύο μέτωπο του και τέντωσε έλαφρά την επιδερμίδα. Το ίδιο έκανε και στον άριστο και στον δεξιό κρόταφο του πτώματος.

Κατόπιν στράφηκε άπώτομα προς τον θαλαμηπόλο ο όποιος παρακολουθούσε κάτω χροσ τις κινήσεις του:

—Δείξε μας άμέσως το μεγάλο κιβώτιο

που λάβατε άπόψε.

—Πώς είπατε;

—Δεν άκουσε ή δεν κατάλαβε; Ύποθέτω ότι και άκουσε και κατάλαβε! Δείξε μας το μακροβόλο κιβώτιο έμπορίου που έλαβε άπόψε ο λόρδος και δείξε μας την άνασκαφή του μεγάρου.

—Άνασκαφή;

—Άκόμη δεν κατάλαβε; Νά σε βοηθήσω. Έννοώ κάτι χρώματα πουδγαίνουν από το μέγαρο μέσα σε βαρύτιμες πέτινες βαλίτσες και σε κιβώτια ταξιδιού με τις επιγραφές «Πορσελάνες, γυαλικά, εύθυσστα άντικείμενα».

Και πιάνοντάς τον από τον καρπό του δεξιού του χεριού, διάταξε έπιτακτικά:
—Έμπρός! Τά έξω όλα!

Ο θαλαμηπόλος κατέβασε το κεφάλι και προχώρησε με βήματα άργά άκολουθούμενος από όλους.

Σε λίγο, τους ώδηγούσε στο μυστηριώδες υπόγειο όπου, πίεσε ένα μυστικό ήλεκτρικό κουμπι που βρισκόταν καμουφλαρισμένο στην ταπεταρία.

Ένα άνοιγμα σχηματίσθηκε άμέσως στον τοίχο.

Ήταν μια κρύπτη μέσα στην όποία διέκριναν με φρίκη ένα πολυτελέστατο φέρετρο.

Τραβώντας ένα μοχλό, όλόκληρο το φέ-

ρετρο με τη βάση του κινήθηκε και βγήκε έξω άπ' την κρύπτη.

Στο μέρος του προσώπου ύπήρχε μικρό τετράγωνο κρύσταλλο. Ο Μάρτεν Ντάλ έσκυψε και είδε το άνωχρο πρόσωπο μιας πεθωμένης.

ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ ΖΗΛΟΥΤΥΠΟΣ

Ο ναύαρχος έκανε κι' αυτός να σκύψη στο κρύσταλλο αλλά ο Μάρτεν Ντάλ τον συγκράτησε.

—Μιά στιγμή παρακαλώ...Μου φαίνεται ότι είναι πολύ επικίνδυνο το να κυττάξη κανείς από πολύ κοντά το πρόσωπό της πεθαμένης.

Και παίρνοντας ένα ξύλο, έπίεσε έλαφρά το κρύσταλλο προς τα κάτω.

Ένας άσθενής μεταλλικός κρότος άκούστηκε και άμέσως ξεπετάχτηκαν τρεις μακρούλες άσάλινες βελόνες που τρύπησαν το ξύλο και ξαναγύρισαν στη θέση των όταν ο Μάρτεν Ντάλ έπαψε να πιέζει προς τα κάτω το κρύσταλλο.

Νά κύριοι που όφειλεται ο θάνατος του λόρδου Μάκ Πλούμινγκτον, λέει συγκινημένος ο Μάρτεν Ντάλ. Οι τρεις άσάλινες αυτές βελόνες είναι θαμμένες με κεραυνόβόλο δηλητήριο. Φαίνεται ότι ο λόρδος που έλαβε αυτό το μακρόβιο δώρο λίγες ώρες πριν από τους γάμους του, έσκυψε να φιλήσει το κρύσταλλο και έτσι δολοφονήθηκε από μια πεθαμένη! Στόν πιστό θαλαμηπόλο του λόρδου έναπρόκειται τώρα να μάς πη ποιά είναι ή πεθαμένη και για ποιο λόγο και πεθαμένη, δολοφόνησε έναν άνθρωπο.

Γιατί ύποθέτω κύριοι ότι ο θαλαμηπόλος αυτός είναι τίμιος άνθρωπος και ότι αθελά του συνέβησε στην δολοφονία του κυρίου του. Κάποιο σκετεινό δράμα θα έξιχνιάσουμε κύριοι. Κάποιο δράμα έρωτικής αντίζηλίας ίσως. Ο θαλαμηπόλος δεν μπορεί κατά την γνώμη μου παρ να είναι και αυτός πρωταγωνιστής και συνάμα θύμα του δράματος που μάς άνασχολεί.

Και στρεφόμενος προς τον θαλαμηπόλο:
—Μίλησε φίλε μου άφοβα. Πές μας τί ξέρεις. Το ότι ξέρεις πολλά είναι άναμφισβήτητο.

Ο θαλαμηπόλος κάθισε σ' ένα κιβώτιο μη μπορώντας από την συγκίνηση να σταθή όρθός. και άρχισε με φωνή τρεμάμενη από την συγκίνηση:

—Ήταν γυναίκα του και τον άγαπούσε τρελά. Είχε προσβλήξή όσώτος από φθίση και ο λόρδος άφου την έλειψε σ' ένα σανατόριο της Έλβετίας, ζήτησε το διαζύγιο του και το πήρε. Έκείνη ήταν πλουσιωτάτη. Είχε πολλά έκατομμύρια. Πριν πεθάνη έγραψε τη διαθήκη της με την όποian άφησε την κολοσσιαία περιουσία της στον λόρδο αλλά υπό ένα άπαράβατο όρο. Άν ο λόρδος νυμφευόταν για δεύτερα φορά ώφειλε από την ημέρα των γάμων του να παραλάβη το φέρετρό με το πτώμα της πεθαμένης πρώην συζύγου του στο σπίτι του! Διαφορετικά, ή περιουσία της θα περιήρχετο σε φιλανθρωπικά ιδρύματα. Έτσι και έγινε Άνοιξα μυστικά αυτήν την κρύπτη για να μη πάρη είδηση ή νέα σύζυγός του και φέραμε εδώ και λίγες ώρες το φέρετρό. Για να μη μάς πάρουν είδηση και οι γείτονες, μεταφέραμε τα χρώματα σε βαρύτιμες βαλίτσες. Καταλαβαίνετε τώρα πως δολοφονήθηκε ο κύριός μου. Βλέποντας πεθαμένη την πρώτη γυναίκα του, συγκινηθηκε και έσκυψε να φιλήσει το κρύσταλλο. Την ίδια την στιγμή ξεπετάχτηκαν οι τρεις δηλητηριασμένες βελόνες και τον τρύπησαν. Έκδικητική! Ζηλότυπος και πεθαμένη άκόμη, ή φθισική πρώτη κυρία που σκότωσε τον άνδρα που άγαπούσε για να μη τον πάρη άλλη.

ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

ΤΗΛΕΠΑΘΕΙΑ ΠΟΙΚΙΛΕΣ... ΚΑΙ ΥΠΕΡΒΡΑΧΕΑ... ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΗΝ ΕΠΑΘΕ ΜΕ ΤΗ ΣΕΙΡΑ ΤΟΥ

Ο γυρολόγος έφθασε στο σπίτι άργα με τα μούτρα κατσουφιασμένα.

—Τι σου συμβαίνει; ρώτησε ή γυναίκα του.

—Υπάρχουν χιλίων ειδών άπατεώνες σ' αυτό τον κόσμο, της είπε. Έχασα μια όλόκληρη βδομάδα μογυατιζώντας αυτόν τον σπουργήτη ώστε να φαίνεται πως είναι καναρίνι και εκείνος στον όποιο τον πούλησα, μούδωσε ένα έκατοστάρικο κάλπικο!

□ □

Ο ΦΟΒΟΣ ΤΟΥ ΕΤΟΙΜΟΘΑΝΑΤΟΥ

Κάποιος, ο όποιος σε όλη τη συζυγική του ζωή δεν είχε ζήσει και τόσο άρμονικά με τη γυναίκα του, ήταν έτοιμοθάνατος στο κρεβάτι με τα μάτια κλειστά.

Η γυναίκα του στεκόταν στο προσέκυφό του, και το επανελάμβανε κάθε τόσο με δάκρυα στα μάτια.

—Γιώργο, γιατί φεύγεις;

Ο έτοιμοθάνατος δεν έδινε σημασία στα λόγια της. Όταν όμως, της είπε:

Γιώργο, φεύγεις, αλλά, ξέρω το, ότι θάρθω κι' εγώ γρήγορα να σ' ανταμώσω... άνασκηώθηκε στο κρεβάτι άνοιξε τα μάτια του και της είπε:

—Δεν χρειάζεται... Μπορείς να μείνεις εδώ όσο θέλεις περισσότερο.

□ □

ΕΜΕΝΕ ΤΩΡΑ ΝΑ ΠΑΡΑΒΗ ΚΑΙ ΤΟΝ ΑΛΛΟ

Κάποτε μια άμαξοστοιχία σταμάτησε ξαφνικά σ' έναν μικρό σιδηροδρομικό σταθμό της διαδρομής, και ο σταθμάρχης που στεκόταν στη πλατφόρμα παρετήρησε να βγαίνει καπνός από το παράθυρο ενός βαγονιού στο όποιο ύπήρχε άνηρτημένη ή πινακίδα: «Άπαγορεύεται το κάπνισμα». Άνοιξε την πόρτα κι' άφου κύτταξε βλοσυρά τα ένοχα πρόσωπα των έπιβατών, τους είπε:

—Κύριοι, υπάρχουν δυο άπαγορευτικοί κανονισμοί σ' αυτή τη γραμμή οι όποιοι παραβιάζονται έπανηλημένως. Πρώτον, άπαγορεύεται το κάπνισμα και δεύτερον, άπαγορεύεται όπως οι έπιβάτες δίδουν πομπουρά στους υπαλλήλους. Έσείς έχετε ήδη παραβή έναν από τους δυο αυτούς κανονισμούς...

□ □

Η ΗΧΩ ΤΟΥ ΒΟΥΝΟΥ

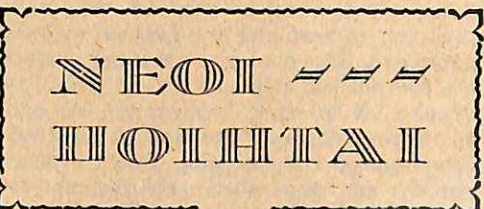
Ένας όμιλος περιηγητών είχε άναρριχηθεί στην κορυφή ενός βουνού περίφημου για την ήχώ του. Εκεί είδαν έναν γεροντάκο να κάθεται σ' ένα βράχο και να κυττάξη μ' ένα τηλεσκόπιο που κρατάγε. Συχνώντας τον άκούσαν κάθε τόσο να μπηγν κάτι φωνές.

Οι περιηγητές παρηκολούθησαν το πέριεργο θέαμα επί άρκετη ώρα, ώσπου ξινας από αυτούς πλησίασε και τον ρώτησε:

—Τι βλέπεις μ' αυτό το τηλεσκόπιο και φωνάζεις έτσι σαν τρελλός;

Ο γεροντάκος τότε του άπάντησε άνυπόμονα:

—Μην μου μιλάς γιατί μου άποσπάς την προσοχή μου και θα νάσω τη δουλειά μου. Είμαι ή... ήχώ του βουνού.

“ΝΕΑΝΙΚΟΣ ΕΠΗΡΕΑΣΜΟΣ”...

Ένα κορμί πεσμένο χάμο.

Κόκκινη λάσπη γύρω ή άμμο

και μια άνοιγμένη έπιστολή:

Αυτό κανέναν δε θα θάψη.

Μιά συμφορά μόνο θα πάψη

μπρός στο Μηδέν που με καλεί...

□ □

Ένα πιστόλι έχω στο χέρι,

μικρό, κομψό, σαν περισσότερι

μοιάζει στη χούφτα τη χλωμή

Μέσα στη θήκη του μικρούλες

κάποιες νικέλινες σφαίρουλες

στέκουν με νάζι στη γραμμή!...

□ □

Μόλις το δάκτυλο διατάξει

θα πεταχτούν μιά-μιά με τάξη

θριάμβου άφήνοντας κραυγή!...

Τ' αβί γλυκά θα μου φιλήσουν

κι' εκεί σά ρόδο θα μου αφήσουν

μιά κατακόκκινη πληγή...

□ □

Ω! κι' αν δεν έχω μιά μητέρα

κι' έναν πικρότατον πατέρα

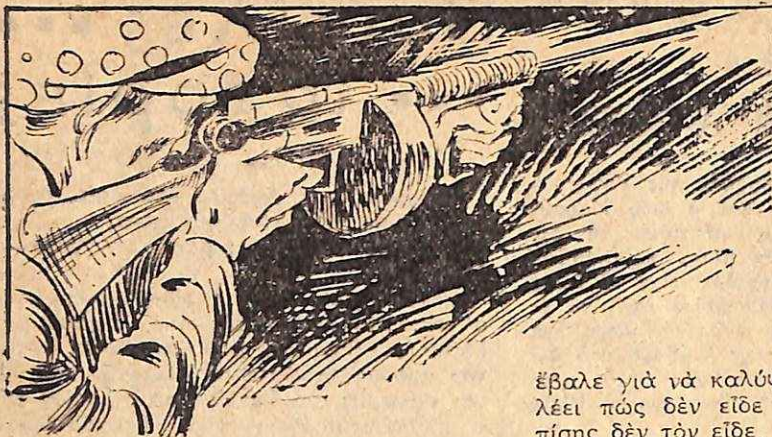
να με κρατούν στη ζήση αυτή,

σάν το πσομένο έκείνο πτώμα,

ίσως κι' εγώ θε νάχα άκόμα

μικρό ένα ρόδο πλάι σ' ατί...

ΝΟΤΗΣ Κ. ΡΥΣΣΙΑΝΟΣ

ΝΑ Ο ΔΟ

Τὰ πράγματα, μ' ὅλες τὶς προσπάθειες τῶν ἀστυνομικῶν, ἐξακολουθοῦν πάντα νὰ μένουν πολὺ μυστηριώδη, γύρω ἀπὸ τοὺς τέσσερις φόνους τοῦ "Ηστυπλῦθ".

Δυὸ ρεύματα διαγράφονται τώρα: τὸ ἓνα, τοῦ τύπου, λέγει ὅτι ὁ δολοφόνος θὰ εἶναι κανέναν ἀναρχικὸς ποὺ δάληψε νὰ ἐξαλοθίσῃ ὅλη τὴν ἀριστοκρατία τοῦ "Ηστυπλῦθ" καὶ τὸ ἄλλο, ποὺ ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ τὸν ντέκτιβ Τζόπ, εἶναι μᾶλλον ὑπὲρ τῆς ἐνοχῆς τοῦ καθηγητοῦ Σκίννερ.

"Υστερὸν ἀπ' αὐτὰ, γεννάται ζήτημα Μπλέηκ. Ὁ Ἀρντεν υποστηρίζει ὅτι δὲν μπορεῖ πιά νὰ κρατῆται στὴν φυλακὴ, ἐφόσον δὲν προέκυψε τίποτε ἐναντίον του καὶ ἐφόσον, σύμφωνα μὲ τὸν ἀγγλικὸ νόμο, δὲν ὡδηγήθηκε ἀκόμη μπροστὰ στὸ δικαστή.

11. (Ἡ συνέχεια)

Ἐκὼ ἀρκετὲς ἀποδείξεις γιὰ νὰ στηρίξω κατηγορία ἐναντίον του γιὰ τὸν φόνο τῆς μὲς Σκίννερ, εἶπε, κατόπιν ὁμῶς ἀπ' τὰ τελευταῖα περιστατικὰ, διατάξω νὰ τὸ κάνω.

Δὲν ἀπέκλειε τὴν πιθανότητα νὰ ὑπῆρχαν δυὸ δολοφόνοι. Ὁ Τζόπ ὁμῶς μοῦ εἶπε πῶς, ἂν τὰ παίρναμε ἔτσι τὰ πράγματα... μπορεῖ νὰ ὑπῆρχαν τέσσερις δολοφόνοι! Πάντως, εἶχε τὴν πεποίθησιν πῶς ἕνας ἦταν ὁ δολοφόνος.

Κι' ἀπομακρύνθηκε. Στὶς ἔξι τὸ βράδυ, ὁ Τζόπ, ἐπιστρέφοντας, μὲ βρῆκε νὰ γράφω τὴν ἀφήγησίν μου γιὰ τὰ γεγονότα. Τὸν ρώτησα ποῦ πῆγε καὶ μοῦ ἀποκρίθηκε ἄοριστα:

—Σὲ πολλὰ μέρη.

Μοῦ εἶπε πῶς ὁ ἱσπéκτορ εἶχε κάνει ἔρευνα, δυνάμει ἐντάλματος, στοῦ καθηγητοῦ Σκίννερ κι' ἀνακάλυψε μιά καρμπίνα διαμετρήματος 22 ποῦ δὲν βρισκόταν στὰ πιστοποιητικὰ τοῦ καθηγητοῦ! Ὁ Σκίννερ εἶχε γίνει ἔξω φρενῶν μὲ τὸν ἱσπéκτορ καὶ δὲν τοῦ τὸ ἔκρυψε.

—Ὁ ἱσπéκτορ εἶναι εὐχαριστήμενος μὲ τὸν ἑαυτοῦ του, συνέχισε ὁ Τζόπ, πάντως ὁμῶς ἀπέχει πολὺ ἀπ' τὴν πραγματικότητα. Ὁ καθηγητὴς δὲν ἔχει ἀποδεδειγμένο «ἄλλοθεν» γιὰ τὴν στιγμή ποῦ σκοτώθηκε ὁ Λέηκ. Ἰσχυρίζεται πῶς ἦρθε ἐδῶ, τὸ πρωῒ, γιὰ νὰ δῇ τὸ πτώμα τῆς κόρης του καὶ νὰ μιλήσῃ μαζί σας. Ταραγμένος καθὼς ἦταν προτίμησε νὰρθῇ πεζῇ γιὰ νὰ ξεκουράσῃ τὰ νῆδρα του. Πῆγε στὸ σπίτι του στὶς ἔντεκα καὶ σαρανταπέντε, ὁ Κάρσταϊνς τὸν πληροφοροῦσε ἀμέσως γιὰ τὸν φόνο καὶ χωρὶς νὰ βγάλῃ κανὲν τὸ κατέλλο του, ὁ καθηγητὴς πῆρε ἀμέσως τὸν δρόμο τοῦ «Πύργου» σας. Ὁ Τζήμς λέει πῶς ἔφθασε στὶς δώδεκα καὶ τριανταεπνὴ στὴν εἴσοδόν σας. Στὰ τρία τέταρτα τῆς ὥρας ποῦ

ἔβαλε γιὰ νὰ καλύψῃ τὰ δυόμισι μίλλια, λέει πῶς δὲν εἶδε κανέναν. Κανένας ἐπίσης δὲν τὸν εἶδε. Ὁ ἱσπéκτορ βεβαιώνει πῶς μπόρεσε νὰ λοξοδρομήσῃ καὶ νὰ περάσῃ ἀπ' τοὺς «Ἀμμοῦς». Ὁ ἱσπéκτορ ἀνεκάλυψε στὸν φράχτη μιά τρύπα ἀπ' ὅπου φαίνονται τὰ παράθυρα τοῦ γραφείου τοῦ Λέηκ, στὸ πρεσβυτέριο. Ἀνεκάλυψε ἐπίσης πῶς τὸ χορτάρι εἶχε πατηθῇ τὴν ἴδια μέρα, στὸ μέρος ἐκεῖνο. Βράδυνασε κι' αὐτὸ τὸν ἔκανε νὰ διακόψῃ τὶς ἔρευνές του. "Ἐβαλε φρουρὸ ἕναν πόλισμαν κι' ἐλπίζει αὔριο νὰ βρῇ πῶς πειστικὰ ἔχνη.

Ρώτησα: —Ὁ ἱσπéκτορ διαπίστωσε ποῦ, πότε καὶ πῶς, ὁ Σκίννερ πῆρε τὴν καρμπίνα τοῦ ὕστερα ἀπ' τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Κάρσταϊνς καὶ ποῦ, πότε καὶ πῶς ἀπῆλλαν γι' αὐτὴ ἀφ' οὗ διεπράξε τὸ ἐγκλημα καὶ προτοῦ φθάσῃ τόσο νωρὶς στὸ σπίτι μου;

—Ὅχι. Τὸ καλλίτερο συμπέρασμά του ὁμῶς εἶναι πῶς, ὕστερα ἀπ' τὸν φόνο τῆς νέας, ὁ πατέρας τῆς ἔκρυψε τὸ ὅπλο μέσα στὸ πάρκο σας, σὲ καμμιὰ κουφάλα δέντρου σὲ μέρος ὅπου θὰ τοῦ ἦταν εὐκόλο νὰ τὸ πάρῃ γιὰ νὰ πῇ νὰ σκοτώσῃ τὸν αἰδελειώματό καὶ νὰ τὸ ἀναψίῃ προτοῦ ἔρθῃ σὲ σὰς. Τὸ γεγονός εἶναι ὅτι οἱ ἐφημερίδες κατηγοροῦν τὸν ἱσπéκτορ ἐπὶ ἀδρανεῖα καὶ ὅτι πάει καλά καὶ σῶναι νὰ παρουσιάσῃ ἕναν δολοφόνο, γιὰ νὰ διατηρήσῃ τὸ γόητρό του. Ἡ κοινὴ γνώμη εἶναι ὅλη ἐναντίον του. Ἐγὼ πολὺ φοβοῦμαι ἕνα πράγμα: ὅτι ἡ Σκότλαντ-Γουάρδ κυττάξῃ ν' ἀναθεῖ σὲ μένα τὴν ὑπόθεσιν. Πολλὰς φορὲς ἔχουν ἀναθεῖς ὑποθέσεις σὲ μένα καὶ ἔχρουν ὅτι βρίσκομαι ἐδῶ ἀπ' τὴν ἀρχή.

—Καὶ σὰς τρομάζει αὐτό;

—Ναί, γιατί δὲν φαντάζομαι πῶς μπορῶ νὰ βρῶ ἱκανοποιητικὴ λύση. Ἀποδείξεις δὲν ἔχω σχεδὸν καθόλου.

—Καὶ ἐννοεῖτε ἱκανοποιητικὴ λύση, μιά καταδική;

—Μιά καταδική σὲ θάνατον.

Τὰ μάτια του ἔλαμψαν ἄγρια καὶ κατὰλαβὰ πῶς ἀγαποῦσε μὲ πάθος τὸ ἐπάγγελμά του.

—Ξέρετε τὸν ἐνοχο; ρώτησα.

Δὲν ἀποκρίθηκε ὁμῶς. Σὲ λίγο ἔφυγε καὶ συνέχισα τὸ γράψιμο.

Ὁλην μέρα, ὁ Τζόπ μὲ τὸν ἱσπéκτορ γύρουναν στὸ πρεσβυτέριο τὶς ἀποδείξεις ποῦ δὲν ἔβρισκαν.

Τὸ βράδυ, ὁ Τζόπ μοῦ διηγήθηκε τὰ καθέκαστα γιὰ νὰ συνεχίσω τὴν γραπτὴ ἀφήγησίν μου. Μαζὶ μὲ τὸν ἱσπéκτορ εἶχε ὁργανώσει ἀστυνομικὲς περιπόλους καὶ τοποθετῆσει φρουροὺς γύρω ἀπ' τὸ χωριὸ. Ὁ καθηγητὴς Σκίννερ ἦταν ὑπὸ ἐπιτήρησιν.

—Ἐργάστηκε στὰ ἐργαστήρια ὅλο τὸ ἀπόγευμα, εἶπε ὁ Τζόπ, Ὁ Μπλέηκ ζή-

τησε νὰ τὸν δῇ κι' ὁ καθηγητὴς θὰ τὸν ἐπισκεφθῇ στὸ τμήμα τὸ βράδυ. Ὁ νέος εἶναι πιδ ἡσυχος τώρα ποῦ προβλέπει ὅτι ἐπικεῖται ἡ λύσις, Συγχώρησε τὸ. Ἰσχυρίζεται πῶς ὁ ἱσπéκτορ δὲν μποροῦσε νὰ κάνει ἀλλοιῶς. Ἰσχυρίζεται πῶς ὁ κλονισμὸς μὲ τὸν θάνατο τῆς Ἀννίτας Σκίννερ τὸν ἔκανε σὰν τρελλὸ καὶ πρὸ πατὸς ἡ κατηγορία ὅτι αὐτὸς τὴν εἶχε σκοτώσει. Ὁ ἱσπéκτορ θὰ τὸν ἀφίσῃ σύντομα ἐλεύθερο γιατί δὲν μπόρεσε νὰ συγκεντρώσῃ ἀποδείξεις. Ἐξ ἄλλου, ὁ τέταρτος φόνος διεπράχθη, ὅταν αὐτὸς βρισκόταν φυλακῇ, σ' αὐτὸ δὲν χωρεῖ συζήτηση.

—Γιὰ ποῖο λόγο ὁ Μπλέηκ θέλει νὰ δῇ τὸν καθηγητὴ; ρώτησα.

—Δὲν μοῦ τὸ εἶπε, κανεὶς ὁμῶς δὲν μπορεῖ νὰ ἐμποδίσῃ αὐτὴ τὴν συζήτηση, ποῦ ἐξ ἄλλου μπερεῖ νὰ μᾶς εἶναι χρησιμῇ.

Μείναμε γιὰ μιά στιγμὴ σιωπηλοί: —Ὁ Σκίννερ κι' ἐγώ, εἶπα μελαγχολικά, εἴμαστε οἱ μόνοι ἐπιζῶντες ἀπ' τὰ ἔξι ἄτομα ποῦ δειπνοῦσαν σ' αὐτὸ τὸ τραπέζι τὴν νύχτα τῆς δεκάτης.

—Κι' οἱ δυὸ σας εἶδαν προφυλαγμένοι. Ὁ ἱσπéκτορ εἶναι ἀποφασισμένος νὰ μὴ σὰς ἀφήσῃ νὰ διατρέξετε κανέναν κίνδυνον. Γι' αὐτὸ ξανάβαλε φρουροὺς καὶ σχημάτισε περιπόλους.

Τὴν στιγμὴ ποῦ ἄφηγε στὸ τραπέζι τὸ ἀδειανὸ ποτήρι του, ὁ Τζόπ ρώτησε:

—Υποθέτω πῶς θὰ φυλάξατε τὰ θρύψαλα τοῦ ποτηριοῦ ποῦ ἔσπασε ἡ σφαῖρα τὴν βραδυὰ ποῦ πυροβόλησαν ἕναν τῶν σας;

Γύρισε πρὸς τὸν Τζήμς ἐπαναλαμβάνοντας τὴν ἐρώτησιν.

—Πολὺ φοβοῦμαι, κύριε, ὅτι τὰ πέταξα.

—Κρίμα! ψιθύρισε ὁ Τζόπ. Πόσα ἦσαν; —Δυὸ, κύριε —Μόνον δυὸ;

—Τὸ κοίλωμα καὶ τὸ πόδι. Ἡ βάση δὲν εἶχε ἀποσπασθῇ ἀπ' τὸ πόδι, κύριε, —Ἡ σφαῖρα, εἶπα, εἶχε ἀγγίξει τὸ πόδι λίγο κάτω ἀπ' τὰ δάχτυλά μου.

—Τὸ κρασί ἔκανε μεγάλες ζημιές δταν ἀφήσατε τὸ ποτήρι;

—Δὲν εἶχε κρασί μέσα. Μόλις τὸ εἶχα ἀδειάσει.

—Ὁ κ. Ἀρντεν, ἐπενέβη ὁ Τζήμς περήφανα, διατήρησε τὴν ψυχραιμία του. Ἐξακολούθησε νὰ κρατᾷ τὸ κοίλωμα ἀκόμα κι' ὅταν τὸ πόδι ἔπεσε πάνω στὴν πετσέτα.

Ὁ Τζόπ σάπασε, σκεπτικὸς. Τὴν ὥρα ποῦ θὰ πῆγαινε νὰ κοιμηθῇ, μοῦ εἶπε:

—Ὁ ἱσπéκτορ ἱσχυρίζεται πῶς ἔνα μικρόφωνο μέσα στὸ κελλί τοῦ Μπλέηκ νὰ νὰ ἀκούσουμε τὴν συνομιλία τους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 13ον

Ἀμέσως μετὰ τὸ πρόγευμα, ὁ ἱσπéκτορ ἔφθασε μὲ μιά βαλίτσα κι' ἕνα τηλεγράφημα. Ἡ βαλίτσα περιεῖχε τὸ μι-

ΛΟΦΟΝΟΣ

ΤΟ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟΤΕΡΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΥΠὸ ΣΕΛ. ΤΖΕΠΣΟΝ

κρόφωνο καὶ τὸ τηλεγράφημα ἐπιβεβαιώνει ἐκεῖνο ποῦ εἶχε λάβει ὁ Τζόπ μισὴ ὥρα πρὶν.

—ἱσπéκτορ, εἶπε, ὅτι κι' ἂν ἀνακαλύψω σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσιν, σὰς ὑπόσχομαι νὰ τὰ καρποθεύω μαζί. Ὅπως καὶ θὰ συνεργασθοῦμε.

Ὁ ἱσπéκτορ εὐχαρίστησε μ' εὐγνωμοσύνη τὸν Τζόπ, γιατί δὲν ζητοῦσε νὰ τὸν ἐπισκιάσῃ.

—Τώρα, ἀκοῦστε τὴν συνομιλία μεταξὺ Μπλέηκ καὶ Σκίννερ, εἶπε ὁ ἱσπéκτορ ἀγάζοντας τὸ μικρόφωνο. Τὰ συμπεράσματά τους εἶναι γελοῖα. Ἀφ' οὗ ἀντιμεπιζοῦν καὶ τὴν ἐκδοχὴ τῆς ἐνοχῆς τοῦ Ἀρντεν! Ὁ νεαρὸς Μπλέηκ, κ. Ἀρντεν, λέει πῶς ἂν σὰς εὕρισκε ἕναν συνέχο, θὰ σὰς θεωροῦσε ὡς τὸν δολοφόνον! Ἐσκάσα στὰ γέλοια κι' ὁ ἱσπéκτορ αλε τὸν δίσκο. Νὰ τι ἀκούσαμε:

Μπλέηκ.— Τώρα ποῦ σκοτώθηκε ὁ αἰδελειώματός δὲν μποροῦν νὰ ποῦν πῶς ἐγώ εἰμαι ὁ δολοφόνος. Ὁ ἱσπéκτορ ἀγάζοντας τὸ μικρόφωνο, καὶ ὀφείλει νὰ μ' ἀφήσῃ ἐλεύθερο.

Σκίννερ.— Ὡστε ἔτσι, δὲν δολοφονήσατε ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους;

Μπλέηκ.— Ὅχι, κύριε, σὰς βεβαίω. Ἀγαποῦσα ἕνα ἀπὸ τὰ ἔθματα. Σκίννερ.— Τὴν Ἀννίτα...

Μπλέηκ.— Σκέφθηκα πολὺ σήμερα κι' ἀποφάσισα νὰ ξεδιαλύνω τὰ πράγματα, κατὰ τὸν πῶς ἀμερόληπτο τρόπο. Δὲν θὰ ἡσυχάσω ἂν δὲν θανατωθῇ ὁ δολοφόνος τῆς Ἀννίτας. Ποῖος μοῦ ἐγγυάται ὅτι δὲν θὰ εἶμαι τὸ προσεχὲς θύμα; Προσέξατε ὅτι μόλις ἡ ἀστυνομία ἀρχίζει νὰ ὑποπτεύεται ἕνα ἄτομο, τοῦ ἐρχόταν ἐπὶ συστάσει μιά σφαῖρα στὸ κεφάλι; Εἶναι καταπληκτικὸ. Ἄν εἶχα παρευρεθῇ στὸ δείπνον θὰ πίστευα ὅτι εἶμαι τὸ ὑποψήφιο θύμα μόλις βγῶ ἀπ' τὴν φυλακὴ.

Σκίννερ.— Κάτι τὸ τρελλό, τὸ παράλογο εἶναι σ' αὐτὴ τὴν φοβερὴ ὑπόθεσιν. Γιατὶ νὰ δολοφονοῦνται ὅλα αὐτὰ τὰ ἄτομα μόνο καὶ μόνο γιατί παρευρέθησαν στὸ ἴδιο δείπνον; Τὶ τὸ ἰδιαιτέρου εἶχε αὐτὴ ἡ συγκέντρωση, ἐκτὸς ἀπ' τὴν σφαῖρα ποῦ ἦρθε ἀπόξω καὶ σχεδὸν ἀγγίξει τὸν Ἀρντεν;

Μπλέηκ.— Δὲν παρευρισκόμουν στὸ δείπνον, γι' αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ ξεχωρίσω τί τὸ ἀσυνήθιστο εἶχε. Σεῖς ὁμῶς ἦσασταν, κύριε, καὶ γι' αὐτὸ θέλησα νὰ σὰς συναντήσω.

Σκίννερ.— Κι' ἐγὼ πίστευα πῶς εἶχατε ἀποφασίσει νὰ ὁμολογήσετε πῶς σκοτώσατε τὴν Ἀννίτα, γιὰ τὴν συμπεριφορὰ τῆς ἀπέναντί σας, Δὲν ξέρω τί ἄδικο εἶχε μαζί σας, εἶμαι ὁμῶς πεπεισμένος πῶς δὲν σὰς φέρθηκε καλά. Τώρα θέλετε νὰ μάθετε τί τὸ ἐξαιρετικὸ εἶχε τὸ δείπνον στὸν πύργο τοῦ κ. Ἀρντεν; Δὲν πρόσεξα τίποτα. Ἦταν ἕνα συνηθισμένο δείπνον.

Μπλέηκ.— Δὲν εἶναι παράξενο ἀπ' τὰ πέντε ἄτομα ποῦ εἶχε καλέσει ὁ Ἀρντεν, τὰ τέσσερα νὰ ἔχουν ἡδονὴ δολοφονηθῇ;

Σκίννερ.— Δυὸ χρόνια τώρα, ὁ Ἀρντεν, δίνει τέτοια δείπνα, ἀλλάζοντας κάπου - κάπου τὰ πρόσωπα.

Μπλέηκ.— Λαμπρά. Ἀς πάρουμε τὴν σφαῖρα. Εἶσθε βέβαιος πῶς μπῆκε ἀπ' τὸ παράθυρο;

Σκίννερ.— Φυσικά. Ἀπὸ ποῦ θέλατε νὰ μπῇ;

Μπλέηκ.— Ὁ Ἀρντεν δὲν μποροῦσε νὰ πυροβολήσῃ μόνος του μ' ἕνα πιστόλι ἐφωδιασμένο μὲ «σιλανάι»;

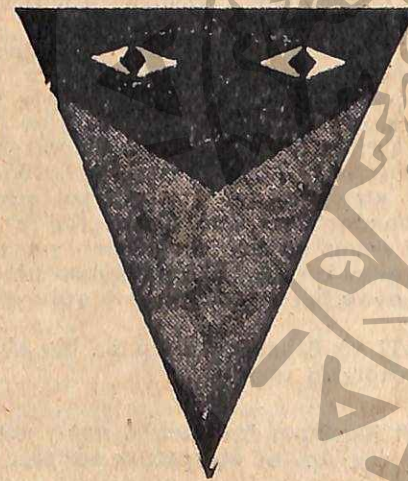
Σκίννερ.— Ἀπολύτως ἀδύνατον! Ὅταν ρίχτηκε ἡ σφαῖρα, εἶχε τὰ δυὸ χέρια του πάνω στὸ τραπέζι καὶ κρατοῦσε μὲ τὸ ἓνα τὸ ποτήρι του. Δὲν ξέρω ποῦ θέλετε νὰ καταλήξετε, εἶναι ὁμῶς γελοῖο ἂν θέλετε νὰ ἰσχυρισθῆτε πῶς ὁ Ἀρντεν εἶναι ὁ δολοφόνος.

Μπλέηκ.— Ἀς τοῦ βρίσκαμε ἕναν συνέχο γιὰ ἐκεῖνη τὴν μέρα καὶ νὰ δῆτε πῶς θὰ τὸ υποστηρίξω αὐτό.

Σκίννερ.— Εἶσθε προκατειλημμένος γιατί δὲν μπορεῖτε νὰ ξεχάσετε πῶς τὸν ἀγαποῦσε ἡ Ἀννίτα. Πάντως, δὲν σκοτώνει κανεὶς μιά γυναῖκα γιατί τὸν ἀγαπάει αὐτή. Μπορῶ νὰ πιστέψω πῶς κάποιος παράφρων, ἐχθρὸς τῆς κοινωνίας, παρακολούθησε ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρο τὴν συγκέντρωσιν κι' ἀποφάσισε νὰ σκοτώσῃ ὅλους τοὺς συνδαιτυμόνες γιὰ νὰ τιμωρήσῃ ἐν τῷ προσώπῳ τους τὴν κοινωνία.

Μπλέηκ.— Ὁ χορὸς ὁμῶς εἶχε ἀρχίσει πρὶν. Τὴν προηγούμενην μέρα, ὁ Χάμις Πέητς ἦταν θύμα ἀποπειράς.

Σκίννερ.— Υποθέστε πῶς ὁ τρελλὸς εἶναι ἄνθρωπος ποῦ ἄλλοτε ἀδίκησε ὁ Πέητς. Ὁ Ἀρντεν μοῦ εἶπε πῶς μέσα σ' ἕνα χρόνο, οἱ χρηματιστηριακές του ὑποθέσεις ὡδήγησαν τουλάχιστον τέσσερα ἄτομα στὴν αὐτοκτονία. Ἀφ' οὗ ὁ τρελλὸς σκότωσε τὸν Πέητς, μπορεῖ νὰ μὴν ἔχη κορε-

θῇ τὸ μῖσος του καὶ νὰ θέλῃ νὰ κααστρέψῃ ὅλους τοὺς φίλους τοῦ ἐκαθμυριοῦ.

Μπλέηκ.— Ὁ δολοφόνος δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι τρελλός. Διαπράττει τὰ ἀγκλήματά του μὲ ἐξαιρετικὴ πνευματικὴ διαύγεια.

Σκίννερ.— Πῆγα νὰ βρῶ τὸν ἐκηγόρο μου γιὰ νὰ ἀσχοληθῇ μὲ τὴν κληρονομία τοῦ Πέητς. Τὸ ὑπουργεῖο τῶν Στρατιωτικῶν δὲν μοῦ ἀνοίγει πιστώσεις καὶ γιὰ τὸ τελευταῖόν μου καὶ νόνι...

Μπλέηκ.— Φύγετε ἀπὸ δῶ! Ἀφήστε με ὁλομόναχο! Μοῦ προξενεῖτε ἀηδία, χρόνια τώρα! Ἄν δὲν ἦταν ἡ Ἀννίτα, ἀπὸ καιρὸ θὰ εἶχα φύγει. Ἀφιερῶσατε τὶς ἀνώτερες γνώσεις σας στὴν καταστροφὴ τῶν ὁμοίων σας. Ἄν δὲν εἶχα περάσει τὴν νύχτα μέσα στὸν κήπο τοῦ πύργου γιὰ νὰ βεβαιωθῶ πῶς κανεὶς δὲν θὰ πῆγαινε νὰ σκοτώσῃ τὴν Ἀννίτα, θάλεγα πῶς τὴν δολοφονήσατε γιὰ νὰ ἀποκτήσετε τὰ χρήματα τοῦ Πέητς! Δὲν ἦρθατε ὁμῶς τὸ ξέρω. Παρακολούθησα τὸ σπίτι, κρυμμένος πίσω ἀπὸ ἕνα δέντρο. Φυσικά, ἡ Ἀννίτα εἶχε πεθάνει πρὶν πάω. Ἦταν δολοφονημένη, ἐνῶ παραφύλαγα κι' ὁ πόλισμαν ἐπιτηροῦσε τὸν κήπο.

Σκεπτικὸς, ὁ Τζόπ κύτταξε τὸν ἡλιόλουστο κήπο. Χτύπησε τὸ κουδοῖνι τοῦ τηλεφώνου. Πῆρα τὸ ἀκουστικό. Ἦταν ὁ καθηγητὴς Σκίννερ.

—Δόσε μου τὸν Τζόπ, εἶπε χωρὶς νὰ ρωτήσῃ ποῖος τοῦ μίλοσε.

Κατόπιν διαταγῆς, κάλεσα τὸν ντέκτιβ.

Ἐγκατέλειψα τὸ δωμάτιό κι' ἔσπευσα πρὸς τὸ ἄλλο ἀκουστικό ποῦ ἦταν τοποθετημένο στὸ διάδρομο. Ἀπὸ ἐκεῖ ἀκούσα τι ἔλεγε ὁ καθηγητὴς στὸν Τζόπ:

—Θάθεω ἀμέσως, παρακολουθούμενος ἀσφαλῶς, ἐξ ἀποστάσεως, ἀπὸ τοὺς σπιούνους τοῦ ἱσπéκτορ. Ἐπιθυμῶ νὰ σὰς συναντήσω μόνον. Κάτι μὲ πέρασε ἀπ' τὸν νοῦ, ὅπως σὰς εἶπα:

—Σὰς περιμένω, εἶπε ὁ Τζόπ.

Ξαναγύρισα στὸ δωμάτιό μου, ἦταν ὁ Τζόπ. Δὲν μοῦ εἶπε λέξη γιὰ τὴν ἐπίσκεψίν τοῦ καθηγητοῦ.

—Ἀρκετὰ ἔγραψα ὡς τώρα, εἶπα. Πάω στὸ ἐργαστήριό μου νὰ περάσω τὴν ὥρα μου μὲ τὸν μηχανισμό τοῦ ρολοιοῦ ποῦ εἶδατε χθές.

—Καλὴ ἰδέα, εἶπε ὁ Τζόπ.

Μισὴ ὥρα πιδ ὕστερα, ὁ καθηγητὴς Σκίννερ, ἀκολουθούμενος σὲ σεβαστὴ ἀπόφασιν ἀπὸ τοὺς σπιούνους διέτρεξε μὲ βιαστικὸ βῆμα τὸν δρόμο. Μόλις ἔφθασε σὲ ἀπόστασιν τριάντα γυαρῶν ἀπ' τὴν πόρτα τῆς εἰσόδου, σταμάτησε ἀπὸτομα καὶ σωριάστηκε χάμω, χωρὶς λέει.

(Τὸ τέλος τοῦ προοιμίου)

"Ελλη Ξανθάκη

Δυομυαί— προπέρου νομίζω— μιά παράσταση στο θέατρο Παγκρατίου. Παιζόταν ή κωμωδία του Δημ. Ίωαννοπούλου «ή Πορτα και το Παράθυρο» από τον λαμπρό θίασο που είχε καταρτίσει εκεί ο Γιάννης Αποστολίδης.

Κάποιος συνάδελφος μου είχε συστήσει «να μην χάσω το έργο» που είχε πρωτανεβάσει ο Βασίλης Αργυρόπουλος κι' άξιζε πολλά τόσον από άρχιτεκτονικής απόψεως (πορτα και παράθυρο) τό λέει ο τίτλος) όσο κι' από γοργότητα διαλόγου, κτλ. Και για να υπενθυμίσω τους τελευταίους διαταγμούς μου, ο συνάδελφος είχε προσθέσει:

—Θά δής και την Ξανθάκη!
Ομολογώ πως πρώτη φορά άκουγα αυτό το όνομα. Και τό ίδιο βράδυ, μόυκανε μεγάλη έντύπωση τό ταλέντο της νεοφωτίστου, ανιδιότροπο άρμονικά με μιά κομψότητα εμφάνισης και μιά φυσική γλύκα πού έχουν οι τύποι κρεολών: έπιδερμίδα σοκολατιά, μάτια καστανά, μαλλιά κατάμαυρα, σιλουέτα ψηλή—έμφάνιση πού δημιουργούσε ευθύς έξ άρχής μιά συμπαθητική άτμόσφαιρα γύρω άπ' την ήθοποιό. Άρ-θρωση άρίστη, λεπτή ψυχολογία, αυθόρμητες κινήσεις, τελεία σκηνική άγωγή. Τό κοινόν παρακολουθούσε γοητευμένο την Ξανθάκη. Κι' ύστερα άπ' την παράσταση, την είδα να βγαίνει άπ' την είσοδο των ήθοποιών, συνοδευόμενη από μιά κυρία—την μητέρα της, προφανώς—σάν μιά μαθητριά που φεύγει άπ' τό σχολείο για να νύ-ρση στο σπίτι της...

■ ■

Ο θάνατος του πατέρα της—μιά μεγάλη συμφορά για την οικογένεια— έγινε άφορμή να βγύη ή "Ελλη στο θέατρο. Ο μακαρίτης Ξανθόπουλος, φωτογράφος τό επάγγελμα, από τους πιό καλούς, ποτέ δεν θά ανεχόταν να δή την κόρη του άπάνω στο σανίδια της σκηνής. Παλινός πεπειθήσεις ήσαν ριζωμένες βαθειά μέσα του—πού θέλουν τό κορίτσι καλή νοικοκυρά, καλή σύζυγο, καλή μητέρα. Μά ή μικρούλα "Ελλη είχε τό καλλιτεχνικό δαιμόνιο πού την δαιμόνιζε κάθε τόσο, άν τύχαινε να παρακολουθήσει καμιά παράσταση κινηματογράφου ή θεάτρου. Οί σκηνές καθώς και τό παίξιμο των ήθοποιών της έντυπωνόνταν βαθειά κι' έπιστρέφοντας στο σπίτι της, σταματούσε ώρες όλόκληρες μπροστά στον καθρέφτη, μόνο και μόνο για να επαναλάβη ό,τι είχε δει, από μνήμης, θαυμάζοντας... τον έαυτό της!

Ο Σπύρος Μελάς, πού την γνώριζε, ξεχωρίζοντας τό ταλέντο της της υπέδειξε να τό καλλιιεργήση έγγραφόμενη στην "Επαγγελματική Σχολή Θεάτρου».

—Φυλάξου μόνο μήν... άριστεύσης! της είχε πη.
Και σήμερα, όταν θελήσετε καλές συστάσεις για την Ξανθάκη, σάς τις δίνει μόνη της:

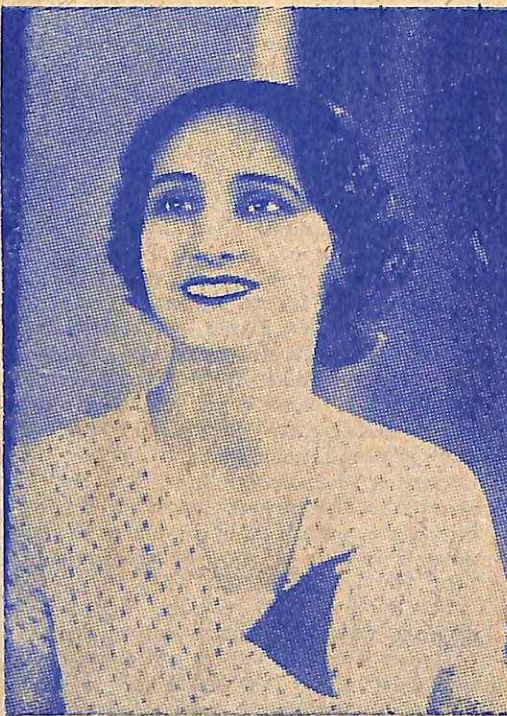
—Τελειόφοιτος της Δραματικής Σχολής...

λής... όχι άριστοϋχος, τονίστε το...

Και τά μάτια της γελούν τσακπινικά...

■ ■

Η "Ελλη ήταν άνεκαθεν έρωτευμένη με την τόσο γλυκεία... θιασαρχία της, την Άλίκη! Κι' είναι ευτυχία για την "Ελλη να παίξει στο πλευρό της. Απόδειξη ότι κοντά της... άπαρνήθηκε τον έαυτό της! Καλλιτέχνης του δράματος, ή Ξανθάκη παίζει, διαρκώς σχεδόν, σε κωμωδίες, πού άποτελούν τό ρεπερτόριο του θιάσου Άλίκης. Είναι αλήθεια πως δεν χάνει τά νερά της

Έλλη Ξανθάκη.

σε όποιον ρόλο κι' άν την βάλης να εμφανιστή. Πολλοί μάλιστα την λένε από παρεξήγηση... κωμική! Την συνήθισαν, βλέπετε!

Σ' αυτό, ή μόνη ρεβάνς πού πήρε... αναδρομικώς ή Ξανθάκη, ήταν τό τουρνέ πού έκανε στην Μακεδονία με τον θίασο Νέζερ. Ήταν... δεν ήταν «έξαμηνιαία ήθοποιός» κι' ο θίασος είχε φθάσει στην Δράμα. Εκεί, ή Ξανθάκη είχε καταπληκτική έπιτυχία και κατα-ναν ρεπόρτερ πού άπορούσε για τον θρίαμβό της, ή "Ελλη έξήγησε με τό προαναφερθέν τσακπινικό χαμόγελό της:

—Τι τά θέλετε; Δράμα... δεν είναι τό στοιχείο μου;

■ ■

Η Ξανθάκη έχει μυαλό πού... κόβει και της άρέσει έξαιρετικά να τό... α-

κονίζει με φιλολογικές συζητήσεις. Λο-γου χάριν, μπορεί να κάθεται με τους συναδέλφους της και να συζητή θέμα-τα αισθηματικά, προβλήματα της καρ-διάς των όποιών ζητείται... ή λύση.

Η Ξανθάκη είναι... σπάνιο φαινόμε-άνθρωπο! Μην σάς φανή καθόλου παράξενο αυτό πού γράφω, σκεφθήτε μόνο πως είναι δυό φορές ευτυχής. Και στην ιδιωτική της ζωή—είναι σύζυγος διαπρεπούς πολιτευτού και άνωτέρου στρατιωτικού—και στο θέατρο! Και σε μιά εποχή, μάλιστα, πού όλος ο κό-σμος, γκρινιάζει, μαλώνει, δεν ευχαρι-στεείται με τίποτα... Την βλέπω συχνά με τον σύζυγό της στα νυκτερινά κέν-τρα, να δειπνούν. Κι' όλο κυττάζονται στα μάτια... λές κι' είναι δυό έρωτευ-μένα φοιτητούδια! Αυτό δεν έχει ση-μασία, γιατί—όπως ύποστηρίζει ή "Ελ-λη—ό έρωτας δεν γνωρίζει ήλικία. Πι-στεύει στην θεωρία της «άδελφής ψυ-χής» πού είναι βέβαιη πως βρήκε εν-τώ προσώπου του συζύγου της! Αυτή είναι ή μιά ευτυχία της. Η δεύτερη εί-ναι—να τά ξαναλέμε;—ότι παίζει στο θέατρο. Ποιά άπ' τις δυό ευτυχίες εί-ναι μεγαλύτερη;

Ίσως θά ήταν άδιακρισία να θέσα-ήν έρώτηση...

■ ■

Όταν άρχισε τό τουρνέ Νέζερ, μην νομίζετε ότι ή Ξανθάκη έπαίξε ρό-λους... πρωταγωνιστριάς! Κάθε άλλο: κάτι μικρορολάρια έπαίξε, καμαριέ-ρες, «ζητούν τον κύριο στο τηλέφω-νο», «ή κυρία δεν είναι εδώ», κτλ. Ο Νέζερ την έβγαλε πρωταγωνίστρια...έξ ανάγκης! Η πρωταγωνίστριά του Άννα Σταυρίδου τον παράτησε σύζυ-λο—μή ρωτάς γιατί, προκειμένου για πρωταγωνίστριες—και μέσ' στο τραίνο πού ταξίδευε για την Κομοτινή, ή Ξαν-θάκη, μελετούσε τροχάδην όλόκληρο τρίπρακτο έργο στο όποιο θάπαιζε για πρώτη φορά τον πρωτεύοντα ρόλο τό ίδιο βράδυ! Φθάνει τό τραίνο στην Κο-μοτινή, οι ήθοποιοί στεγάζονται σ' έ-να ξενοδοχείο πού δεν είχε τζάμια—«την πάθαμε σάν άτζαμήδες», καλαμπουρίζει ο Νέζερ. Χειμώνας, πα-γωνιά, θέρμανση δεν υπάρχει. Κι' ένω οι συνάδελφοί της κυττάζουν πως να βολευτούν στα δωμάτια τους, ή "Ελλη, βυθισμένη στο διάβασμα του έργου, δεν νοιώθει ούτε κρύο, ούτε πείνα... Ζή σ' ένα όνειρο... Έχει τράκ, μιά δυσ-πιστία στον έαυτό της: «Μπορώ, άρα-γε, να κάνω κάτι στο θέατρο;» άνα-ρωτιέται.

Τό βράδυ... Θρίαμβος! Κανείς δεν άντελήθη πώς είχε αλλάξει ή πρω-ταγωνίστρια! Κάποιος μάλιστα από τους παρισταμένους πολυπληθείς θεα-τάς, δεδομένου ότι διάβαζε στο πρό-γραμμα τό όνομα της Σταυρίδου, ά-πόρησε:

—Μά... δεν είναι λοιπόν Ξανθή ή Σταυρίδου;

■ ■

Κόρη φωτογράφου, ή Ξανθάκη ένα πράγμα δεν έχει μονάχα: φωτογρα-φίες! Κι' αυτήν ακόμα πού δημοσιεύει ή «Έβδομάς» ένας Θεός έφέρει πως την άνεκάλυψε! Κι' όταν έκανα την πα-ρατήρηση στην "Ελλη, άποκρίθηκε:

—Ζητάτε φωτογραφία από κόρη φω-τογράφου! Μά... άκούστηκε ποτέ ρά-φτης... πού να ντύνεται καλά;

Και μού σέρβιρε για τρίτη φορά τό τσακπινικό χαμόγελό της...

ΘΕΑΤΡΙΚΟΣ

Η ΤΖΙΝ ΧΑΡΛΟΥ ΔΙΔΑΣΚΕΙ...

Πώς να κατακτάτε τους άνδρας

Ο ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΚΟΚΕΤΤΑΡΙΑΣ

ΜΑΘΗΜΑ ΠΕΜΠΤΟ

ή διάσημη στάρ Τζιν Χάρλου, πού ημιζείται ότι έχει τις περισσότε-ρες «κατακτήσεις» του κόσμου, έ-δωσε δέκα σύντομα μαθήματα κο-κετταρίας για να βοηθήσει την μοντέρνα γυναίκα στην κατάκτηση του άνδρος. Με τά σύντομα αυτά μαθήματα ή Τζιν κα-τέπληξε όλο τό Χόλλυγουντ, άποδεικνύ-οντας ότι δεν είναι ο «ξανθός κίνδυνος» όπως την ονομάζουν, αλλά μιά φρόνιμη κι' έξυπνη γυναίκοϋλα.

Παραθέτουμε κατωτέρω τις οδηγίες της Τζιν και ευχόμεθα στις άναγνώστριες μας: «καλή έπιτυχία!»

ΜΑΘΗΜΑ ΠΡΩΤΟ

Έρώτησις: Όταν ένας άνδρας συ-ναντά ένα κορίτσι για πρώτη φορά ή όταν τό προκαλεί για να βγοϋν έξω, τι παρηρηί πρώτα-πρώτα;

Απάντησις: Τόν τρόπο με τον ο-ποίο ντύνεται λέγει ή Τζιν. Αυτό δεν σημαίνει ότι πρέπει να φορή καμιά σπουδαία τουαλέττα τελευταίας μόδας. Έννεήντα έννέα φορές στις έκατό ο άν-δρας δεν είναι εις θέσιν να κρίνη άν ένα φόρεμα είτε περισυνό ή έφειτεινό. Καταλα-βαίνει όμως άν είναι κομψό και καθαρό. Επίσης μεγάλη σημασία δίνει στην φυ-σική καθαριότητα και γενικά στην περι-ποίηση του σώματος, των μαλλιών και των νυχιών.

ΜΑΘΗΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟ

Έρώτησις: Πιστεύετε ότι οι άν-δρες αντιπαθούν άληθινά τις μακιγιαρι-σμένες γυναίκες;

Απάντησις: Μόνον όταν τό βάψι-μο είναι υπερβολικό. Τό μακιγιαζ χρειά-ζεται για να διορθώνη και ν' αναδεικνύη την καλλονή σας, όχι για να σάς δΐη ένα καιούργιο πρόσωπο. Οί άνδρες άν-τιπαθούν τά πολύ βαμμένα πρόσωπα (μά-γουλα πολύ κόκκινα, μάτια πολύ μαύρα από τό κραγιόνι κ.τ.λ.)

ΜΑΘΗΜΑ ΤΡΙΤΟ

Έρώτησις: Μιά γυναίκα πρέπει ν' άπαρνηθή τό έντονο βάψιμο των νυχιών όταν αυτό δεν άρέσει στον έκλεκτό της;

Απάντησις: Αυτό είναι ζήτημα προσωπικό. Άλλά κατά κανόνα είναι προτιμότερο να μην αντιτίθεται στην άν-δρική θέληση, άν σκεφθή μάλιστα ότι ένα ανοικτόχρωμο βερνίκι είναι πιό φυσι-κό και δεν έννευρίζει τους άνδρας

ΜΑΘΗΜΑ ΤΕΤΑΡΤΟ

Έρώτησις: Όταν μιά γυναίκα πρόκειται να έκλέξη ένα φόρεμα, θά προτιμήση ένα χρώμα πού της πάει ή ένα χρώμα πού άρέσει γενικά;

Απάντησις: Διαλέξετε χωρίς δι-σταγμό τό χρώμα πού σας ταιριάζει πε-ρισσότερο, δηλ. εκείνο πού έναρμονίζε-ται με τό χρώμα των μαλλιών σας, του δέρματός σας, των ματιών σας.

τακτική της άδιαφορίας είναι παιδίαστ-κη και πρό πάντων ντεμοντέ
ΜΑΘΗΜΑ ΟΓΔΩΟ

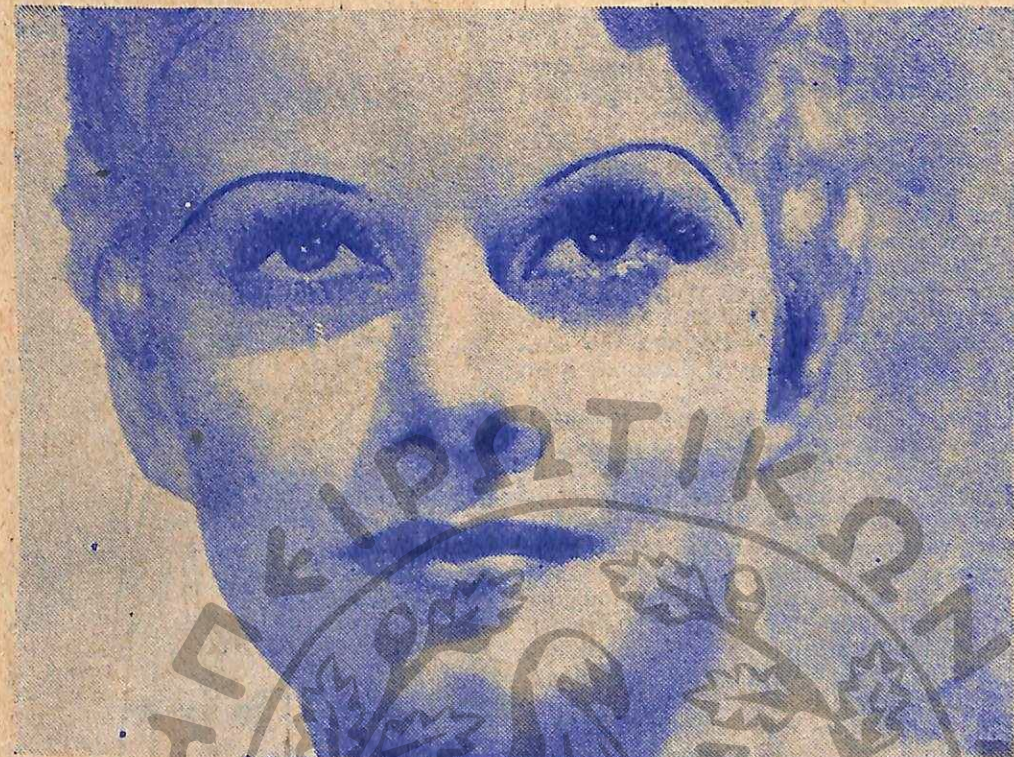
Έρώτησις: Μπορεί μιά γυναίκα να τηλεφωνή πρώτη σ' έναν άνδρα ή πρέπει να περιμένη να την καλέση εκείνος;

Απάντησις: Έξαρτάται από τη φύση του τηλεφωνήματος καθώς και από τό άν ο άνδρας στον όποιον τηλεφωνείτε είναι σχεδόν άγνωστός σας. Κατά κανό-να όταν τηλεφωνείτε σ' έναν άνδρα να εισθε σύντομες και να ζέρετε καλά τον σκοπό για τον όποιο τηλεφωνείτε.

ΜΑΘΗΜΑ ΕΝΝΑΤΟ

Έρώτησις: Ποιό είναι τό μεγαλεί-τερο σφάλμα των γυναικών στις σχέσεις των με τό ίσχυρόν φύλον;

Απάντησις: Τό να τραγικοποιούν όλα τά πράγματα. Άν κάθε γυναίκα προτού κάνει μιά «σκητή» γύριζε την γλώσσα της έπτά φορές μέσα στο στόμα της θ' αντιλαμβανόταν ότι τό φανταστικό της «δράμα» δεν άξίζει καν τον κόπο μιάς μικρής συζητήσεως.

Τζιν Χάρλου ή γοητευτικότερη στάρ του Χόλλυγουντ.

ΜΑΘΗΜΑ ΔΕΚΑΤΟ

Έρώτησις: Άν ένας άνδρας έχει μιά συνήθεια ή ένα ελάττωμα πού δεν σάς άρέσει πρέπει να του τό πητε ή να περιορισήτε να ύποφέρετε σιωπηλά;

Απάντησις: Άν ο άνδρας αυτός σάς είναι καθαρά αντιπαθητικός, κόψετε κάθε σχέση με' αυτόν. Άν όμως θέλετε τη φίλια του, τότε πρέπει να παραβλέπε-τε ό,τι δεν σάς άρέσει σ' αυτόν. Κι' ύστε-ρα, μήπως και σεις δεν έχετε τό παρα-μικρό ελάττωμα πού ν' απαιτη την επι-είκεια του άνθρώπου πού αγαπάτε; Πραγ-ματικά, δεν σκοπεύω να σάς κάνω την ήθικολόγο, μά κατά την γνώμη μου, οι άπαραίτητες άρετές μιάς γυναίκας για να έπιτύχη στον έρωτα είναι ή σεμνότης και ή ταπεινοφροσύνη.

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

ΣΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Περνοδσα χθές τυχαία από μια μακρυνή εκκλησοῦλα τῆς Ἀθῆνας. Ἀπὸ μακρυνὰ ἀκούσαν οἱ κατασκευαστικὲς μελωδίες τῆς παρακλήσεως τῆς Θεοτόκου. Μπήκα μέσα κι' ἐγὼ ν' ἀνάψω τὸ κερὶ μου.

Κι' ἐνοιῶσα μιὰ εὐχαρίστηση ὅταν εἶδα ὅτι ἡ ἐκκλησία ἦταν γεμάτη σχεδόν. Ἦταν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον γυναῖκες. Καὶ ὅλες, γρηῃς, νέες, παιδοῦλες, εἶχαν ἀποτυπωμένη στὸ πρόσωπό τους τὴν φωτεινὴ ἐλπίδα πὺ χάριζι ἡ πίστη.

Γιατὶ ὅσο κι' ἂν ἀδιαφοροῦμε πολλές φορές στὰ θρησκευτικὰ μας καθήκοντα, εἴτε ἀπὸ ἀμέλεια τὸ κάνομε αὐτὸ, εἴτε ἀπὸ ἀπλή ἀδιαφορία, εἴτε ἀκόμη καὶ γιὰ νὰ δείξωμε ὅτι εἴμαστε «μοντέρνες καὶ μορφωμένες» καὶ δὲν πιστεύομε στὶς «προλήψεις» τοῦ παλαιοῦ καιροῦ καὶ τῶν γιαιγιᾶδων μας, ποτὲ δὲν θὰ μπορούμε νὰ ποῦμε ὅτι μέσα στὰ κατὰβρα τῆς καρδιάς μας δὲν μένει πάντα ριζωμένη ἡ πίστις.

Καὶ τὴν πρώτη στιγμὴ πὺ αἰσθανόμεθα τὸ ἔδαφος νὰ κλονίζεται κάτω ἀπὸ τὰ πόδια μας, τὴν πρώτη στιγμὴ πὺ μᾶς ἀπειλεῖ ενας κίνδυνος—εἴτε δυστυχία, εἴτε ἀρρώστεια, εἴτε θάνατος—τότε ἀμέσως, ἀσυναίσθητως σχεδόν, γονατίζομε μπροστὰ στὸ εἰκονοστάσι καὶ ζητοῦμε ἀπὸ τὴ Χάρη Της, νὰ μᾶς συγχωρήσῃ καὶ νὰ μᾶς βοηθήσῃ, ἀπαράλλακτα ὅπως ἔκαναν καὶ οἱ γιαιγιᾶδες μας. Γιατὶ στὶς δύσκολες στιγμὲς—καὶ εἶναι τόσο συχνὲς σήμερα οἱ στιγμὲς αὗτὲς—αἰσθάνεται κανεὶς ἀκατανίκητη τὴν ἀνάγκη ἑνὸς στηρίγματος. Καὶ τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς ἀνακουφίσῃ περισσότερο τὴν πονεμένη ψυχὴ μας, ἀπὸ τὴν πίστη πὺ πλημμυρίζει τὴν καρδιά μας, ἀπὸ τὴν ἐλπίδα πὺ μᾶς προσφέρει τὸ θεῖο χαμόγελο τῆς Μεγαλόχαρης, ἀπὸ τὸ θάρρος πὺ μᾶς χαρίζει ἡ ἀκτινοβόλα μορφή Ἐκεῖνου πὺ θυσίασε τὴ ζωὴ Του γιὰ μᾶς.

ΛΟΡΑ

Η ΜΟΔΑ

ΤΑ ΝΕΑ ΚΤΕΝΙΣΜΑΤΑ

Τὸ κτένισμα παίζει ὁλοένα καὶ μεγαλύτερο ρόλο στὴ σύγχρονη κομψότητα. Γιατὶ δημιουργεῖ μιὰ προσωπικότητα περισσότερο κι' ἀπὸ μιὰ τουαλέττα. Τὸ βράδυ πρὸ πάντων τὸ κτένισμα πρέπει νὰ ἐναρμονίζεται τεχνικὰ μὲ τὸ φόρεμα καὶ τὰ κοσμήματα.

Γιὰ πρακτικώτατη καὶ κομψὴ ρόμπα ἀπὸ φεβ. φανταίξ.

ΓΥΝΑΙΜΕΙΕΣ

Ἡ ἐφετείνῃ Μόδα παρουσιάζει μεγάλη ποικιλία κτενισμάτων. Τὸ σπουδαιότερο ὅμως εἶναι νὰ ἐξεργη μιὰ γυναῖκα νὰ ἐκλέξῃ τὸ κτένισμα πὺ ταιριάζει στὴ φυσιογνωμία της. Τὸ γυναικεῖο αὐτὸ πρόβλημα παίρνει ἀκόμη μεγαλύτερη σημασία στὴν ἐποχὴ αὐτὴ τῶν καλοκαιρινῶν διακοπῶν.

Ἡ περμανάντ, ἐπιτρέπει, ἀσφαλῶς σὲ κείνες πὺ τοὺς ἀρέσουν οἱ μπούκλες, νὰ τὴς διατηροῦν παρ' ὅλο τὸν ἄερα καὶ μάλιστα μετὰ τὰ θαλασσινὰ μπάνια.

Γιὰ τὸ σπόρ, ὑπάρχουν δύο τάσεις: Ἡ

πρῶτη συμβουλεύει τὰ «φλού» μαλλιά. Στὴν περίπτωση αὐτὴ κτενίζονται πρὸς τὰ πίσω κι' ἀφήνουν ἐλεύθερο τὸ μέτωπο. Ἄν ὅμως τὸ εἶδος αὐτὸ τοῦ κτενίσματος «σκληραίνει» τὰ χαρακτηριστικὰ σας, τότε μπορεῖτε νὰ λεπτύνετε, κάνοντας μιὰ μικρὴ χωρίστρα εἴτε στὸ πλάι εἴτε στὴ μέση, πράγμα πὺ δὲν θὰ σᾶς ἐμποδίσῃ καθόλου νὰ φέρετε τὶς μπούκλες σας ἐντελῶς πρὸς τὰ πίσω. Θὰ τὶς συγκρατήσετε μ' ἕνα μπαντὸ τοποθετημένο ἀρκετὰ μακρυνὰ ἀπ' τὸ πρόσωπο.

Ἡ δεύτερη ἀποψὶς συνιστᾷ νὰ κόβωνται, τὸ καλοκαίρι, τὰ μαλλιά πολὺ κοντὰ πρὸς τὸν λαιμὸ. Τὰ πλάγια μαλλιά μένουν ἀρκετὰ μακρυνὰ ὥστε νὰ σχηματίσουν τρεῖς ἢ τέσσερις μπούκλες πλατεῖες πὺ λεπτύνουν τὸ προφίλ. Φορώντας ἕνα φιλέ ἐπάνω ἀπὸ τὸ κτένισμα αὐτὸ μπορεῖτε ν' ἀντιμετωπύσετε ὅποια δὴποτε θύλλα. Τὸ πρῶτὸ θὰ σᾶς εἶναι εὐκολο νὰ τὰ φρεσκάρετε βρέχοντας ἐλαφρὰ κάθε μπούκλα καὶ στερεώνοντάς τὴν μὲ φουρκέτες μιὰ ὥρα.

Ἐχετε πολὺ θάρρος καὶ τόλμη. Τότε ἐπιχειρήσετε τὴν τελευταία νουβωτὲ τοῦ κτενίσματος, πὺ συνίσταται στὸ ἐξῆς: ἀφήνεται τὰ μαλλιά τοῦ πίσω μέρους τῆς κεφαλῆς νὰ μακρύνουν ἀρκετὰ ὥστε νὰ μποροῦν ν' ἀνεβοῦν ὅσο ψηλότερα εἶναι δυνατόν, ὥσπου ἀποκαλυφθοῦν οἱ ρίζες τοῦ λαιμοῦ, καὶ θὰ καταλήγουν σὲ μπούκλες πὺ θὰ βρίσκονται σχεδόν ἐπάνω στὴν κορυφὴ τῆς κεφαλῆς.

Μόνο πὺ χρειάζεται καιρὸς καὶ ὑπομονὴ γιὰ νὰ συνθίσουν τὰ μαλλιά σας σ' ἕνα τέτοιο σχέδιο πὺ δὲν θὰ τὸ γνώριζαν ὡς τώρα. Εἶναι ἕνα κτένισμα πὺ θυμίζει λίγο τὸ προπολεμικὸ σινιόν.

Γιὰ τὴν τάση αὐτὴ τοῦ κτενίσματος, τὰ μπροστινὰ μαλλιά κτενίζονται ἐπίσης πρὸς τὰ ἐπάνω καὶ τυλίγονται σὲ χοντρές μπούκλες, στρογγυλὲς καὶ μπριγιαντιναρισμένες. Ὑπάρχει ἐπίσης μιὰ μικρὴ χωρίστρα στὸ πλάι. Τὸ πὺ χοντρὸ τσουλοῦφι τοῦ μεγάλου μέρους τῆς χωρίστρας σχηματίζει μιὰ μακρυνὰ καὶ χοντρή μπούκλα, σὰν αὐτὴ ἀκριβῶς πὺ βλέπομε στὰ κεφάλια τῶν... μπεμπέδων! Τὸ κτένισμα αὐτὸ μὲ τὶς μπούκλες πρὸς τὰ ἐπάνω ταιριάζει κυρίως στὰ στρογγυλὰ πρόσωπα.

Ὀλίγο τροποποιημένο γιὰ τὸ βράδυ, τὸ ἴδιο κτένισμα μὲ πλατεῖες μπούκλες φαίνεται ἐμπνευσμένο ἀπὸ τὴν ἀρχαιοτέτα.

Ἄλλωστε, κατὰ κανόνα, ἡ ἐφετείνῃ Μόδα ἐπιβάλλει νὰ μένουν ἐλεύθερα τὸ μέτωπο, τ' αὐτιά ὅπως καὶ ὅλος ὁ λαιμὸς. Καθησυχᾶστε ὅμως: τὸ κτένισμα «ἄ-λ-ἄνζ»—τοῦ ἀγγέλου—μένει πάντα πολὺ τῆς μόδας. Ἀποκαλύπτει τὶς ρίζες στὰ πλάγια τοῦ προσώπου, τὸ ὅποιο μολαταῦτα δὲν παύει νὰ γαρνίρεται μ' ἕνα φωτοστέφανο ἀπὸ μπούκλες φλού, ἐνῶ ὁ σβέρκος εἶναι ἐπίσης σκεπασμένος μὲ μπούκλες.

Μάθατε τὴ μεγάλη εἰδηση; Ὅτι γίνε-

σελίδες

ται πολὺς λόγος γιὰ τὴν ἐπάνοδο τῶν μακρυνῶν μαλλιῶν: Ἄν τὰ ἔχετε υἱοθετήσῃ ἥδη, θὰ εἰσθε ἐντελῶς τῆς μόδας ἂν κόψτε μόνο τὶς διπλὰς; τῶφες τῶν μαλλιῶν σας γιὰ νὰ ἔχετε τὶς μπούκλες σας. Ὑστερα θὰ γαρνίρετε τὰ ὑπόλοιπα μαλλιά σας σὲ δύο ἴσες μάζες: θὰ τὶς σταυρώσετε καὶ θὰ κάνετε χοντρά «μακαρόν» στὸ κάτω μέρος τοῦ ἱμοῦ.

Εἶναι ἐπίσης πολὺ τῆς μόδας νὰ κάνετε δύο πλεξίδες πὺ θὰ σχεδιάσουν μιὰ κορόνα ἐπάνω ἀπὸ τὶς μπούκλες σας.

Ἐκείνες πὺ ἔχουν κοντὰ μαλλιά μποροῦν νὰ προμηθευθοῦν μιὰ ψεύτικη πλεξίδα ἀπὸ τὸν κομμωτὴ τους. Μερικὲς μάλιστα ἰδιότητες παριζιάνες ἐσπρωξαν τὴν πρωτοτυπία σὲ βαθμὸ νὰ φορέσουν γύρω ἀπὸ τὸ κεφάλι τους μιὰ τορσάντα μαλλιῶν σὲ ἀπόχρωση διαφορετικὴ ἀπὸ τὸ σύνολο τῶν μαλλιῶν τους!

Γιὰ τὸ βράδυ, ὅταν τὰ μαλλιά χωρίζονται μπροστὰ, τοποθετοῦν στὸ μέτωπο ἕνα κόσμημα, ὅπως στὴν ἐποχὴ τῆς Ἀναγεννήσεως.

Διακρίνει κανεὶς ἀνάμεσα στὶς μπούκλες ἕνα ἀστραφτερό λουλούδι, μιὰ μακαρόν, ἢ ἀκόμη ἀπλούστερα λουλούδια τεχνητά. Πρέπει ὅμως νὰ εἶναι τοποθετημένα κατὰ ἕναν τρόπο ἀπρόοπτο. Παραδείγματος χάριν, νὰ ὑπάρχει μιὰ τοῦφα λουλουδιῶν στὸ μέτωπο ἢ ὅποια νὰ ἐπαναλαμβάνεται στὸ κορσάζ. Κάποτε τὸ σινιόν ἀντικαθίσταται ἀπὸ ἕναν καταρράκτη λουλουδιῶν.

Πρέπει ὅμως, μὲ μεγάλη τέχνη νὰ ἐναρμονίζεται τὸ χρῶμα τῶν λουλουδιῶν μὲ τὴ λάμψη τῶν ματιῶν.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

ΤΟ ΣΤΗΘΟΣ

Στὰ περισσότερα γράμματα πὺ παίρνει μὲ τὴ συνεργατίδα μου Δώρα ἀπὸ τὶς ἀναγνώστριάς μας, μοῦ ζητοῦν συμβουλὲς γιὰ τὶς διαφορὲς ἀτέλειες τοῦ στήθους. Κάθε γυναῖκα ἀγωνίζεται νὰ διατηρήσῃ τὰ φυσικὰ της χαρίσματα καὶ γιὰ τοῦτο στὸ καθένα ἀπ' αὐτὰ τὰ γράμματα θέλει κανεὶς τὸν πόνο καὶ τὴν ἀπελπισία. Γιατὶ ἄλλες μὲ τὸ ἐλάττωμα τοῦ στήθους πὺ ἔχουν δὲν μποροῦν νὰ ντυθοῦν ὅπως θέλουν, ἄλλες ἀποφεύγουν νὰ παντρευτοῦν, ἐνῶ ἄλλες γίνονται σιγά-σιγά τὴν ἐπιρροή τους ἐπὶ τὸν σύντροφό τους.

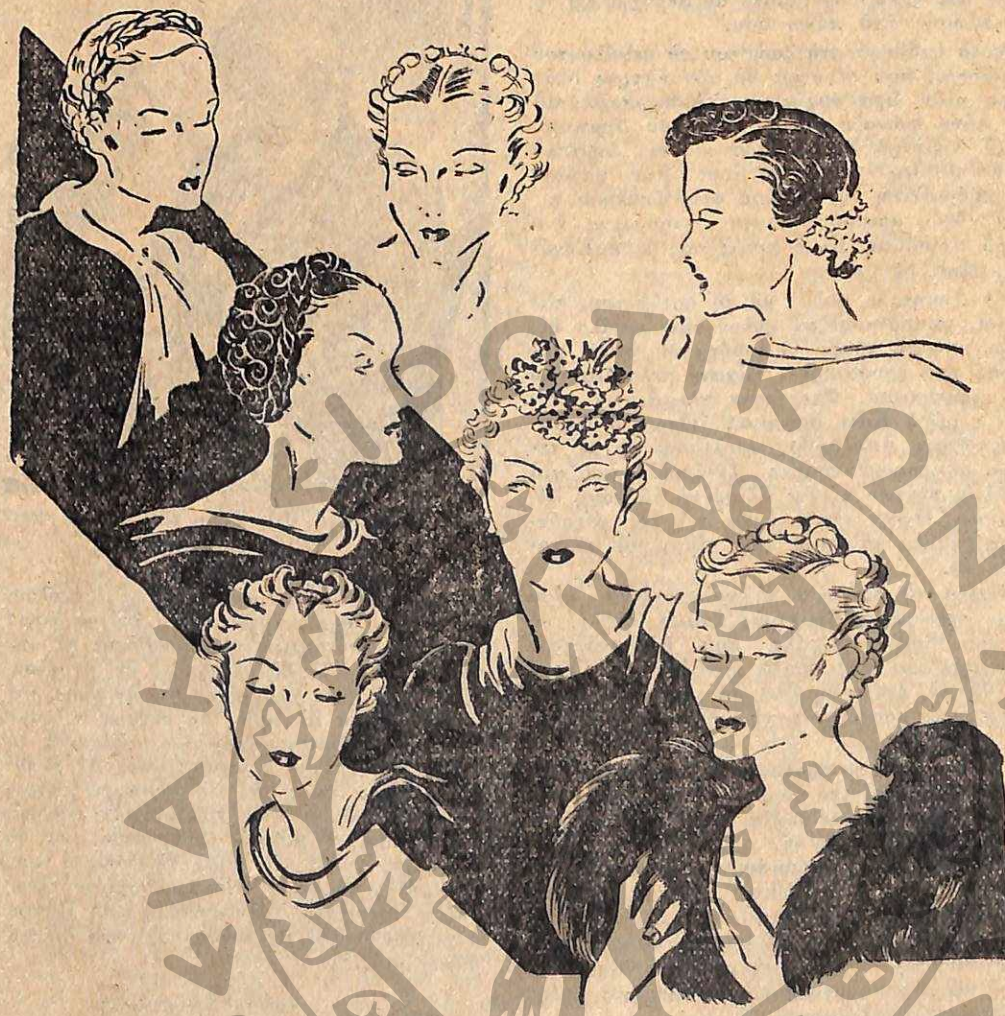
Καὶ ἐπάνω στὴν ἀπελπισία τους οἱ περισσότερες μὴ ἔχροντας κατὰ βάθος τοὺς λόγους τοῦ ἐλαττώματός τους χρησιμοποιοῦν ἐπικίνδυνα, καὶ χωρὶς κανένα ἀποτέλεσμα μέσα ἐνῶ ἄλλες ὑποβάλλονται σὲ διαίτες κ.λ.π. πράγμα πὺ συντελεῖ πολὺ στὴν καταστροφὴ ἑνὸς σφριγηλοῦ στήθους.

Γι' αὐτὸ καὶ γιὰ νὰ ικανοποιήσω τὴν ἐπιθυμία τῶν ἀναγνοστριῶν μας, ἀπεφάσισα νὰ σᾶς ἐκθέσω σὲ μερικὰ ἀρθρα τὴν ἀληθινὴ ἐπιστημονικὴ ἀποψὴ τοῦ ζητήματος τοῦτου, ἐλπίζοντας νὰ συντελέσω εἰς κατὰ πολὺ στὴν λήψη τῶν ἀναγκαίων μέτρων γιὰ τὴν

πρόληψη ἢ τὴν θεραπεία κάθε ἐλαττώματος τοῦ στήθους.

Κάθε γυναῖκα πρέπει νὰ προσπαθῇ γιὰ τὴ καλὴ λειτουργία καὶ τὸν καλὸ σχηματισμὸ τοῦ στήθους της, καὶ μάλιστα ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας, ὅποτε κι' ἡ ἐπιτυχία θάναί ἐκ τῶν προτέρων ἐξασφαλισμένη.

Ἡ τακτικὴ ὅμως αὐτὴ καὶ ἡ προσεκτικὴ περιποίησις τοῦ στήθους εἶναι ἐπιβεβλημένη ὄχι μόνον ἀπὸ αἰσθητικῆς ἀπόψεως, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ὑγιεινῆς ἰδίως γιὰ τὴν ὑγεία τοῦ στήθους ἢ ἡ μὴ καλὴ κατάστασις καὶ λειτουργία τοῦτου παίζουν μεγάλο ρόλο στὴν γενικὴ κυκλοφορία. Τὰ γεννητικὰ ὄργανα τῆς γυναῖκος κι' ἡ καλὴ κυκλοφορία τους εἶναι ἀδιασπαστὸς συνδεδεμένα μὲ τὴν κατάσταση τοῦ στήθους, ὅπως καὶ τῶν δὲ

Ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ: Τὰ μαλλιά εἶναι ἀνεπαίσθητα ὀντοκαρισμένα καὶ σχηματίζουν ἐπάνω στὸ κεφάλι μιὰ χοντρή πλεξίδα σὰν φωτοστέφανο.—Ἐνὰ ἄλλο κτένισμα μὲ πλεξίδα, μὲ τὴν διαφορὰ ὅτι τὰ μαλλιά εἶναι μπονταρισμένα.—Μιὰ χωρίστρα χωρίζει τὰ μαλλιά στὴ μέση· τὸ πίσω μέρος τοῦ κεφαλοῦ εἶναι ὅλο μπούκλες πὺ ἀνεβαίνουν ὡς τὴν κορυφὴ τοῦ κεφαλοῦ.—Ὁρατότατο βραδινὸ κτένισμα μὲ λουλούδια τοποθετημένα σὰν πινιόν.—Χτένισμα «τοῦ ἀγγέλου» μὲ τὰ μαλλιά σὰν φωτοστέφανο γύρω ἀπὸ τὸ κεφάλι. Γιὰ τὸ βράδυ, προστίθεται ἕνα τριγωνικὸν κόσμημα ἀπὸ στράς.—Χτένισμα μὲ μπούκλες σ' ὅλο τὸ πίσω μέρος καὶ στὴν κορυφὴ.

ἀποδεικνύεται καὶ τὸ ὅτι ἐκτὸς ἀπὸ τὰς περιόδους τῆς γαλουχίας, ἡ γυναῖκα καὶ κατὰ τὴν ἐμμηνον περίοδον αἰσθάνεται ἄλλοτε ἐλαφροῦς καὶ ἄλλοτε τὶς πὺ πολλές φορές δυνατοῦς πόνους στὰ στήθη, ἐξ αἰτίας τῆς συρροῆς αἵματος στοὺς ὀδόντας τῶν.

Ἐκτὸς αὐτοῦ μετὰ τὴν ὀριστικὴν κατάπαυσις τῶν καταμηνίων, ἐπέρχεται καὶ ὀριστικὴ ἀτροφία καὶ μαρasmus τοῦ στήθους, πράγμα πὺ μὲ κανένα μέσο δὲν μπορεῖ ν' ἱποφευθῇ, λόγῳ τῆς μεγάλης σχέσεως τῆς λειτουργίας τῶν γεννητικῶν ὀργάνων μὲ τὴν λειτουργίαν τῶν μαστῶν.

Ἐστὶ ἐξηγεῖται καλὰ, πὺς καὶ νεαρὰ ἀκόμη κορίτσια πὺ πάσχουν εἴτε ἀπὸ τελεῖα ἐλλειψὴ ἐμμηνοῦ (ἀμηνόρροια) εἴτε ἀπὸ ἀταξία ἔχουν τελείως ἀτροφικὸ ἢ μόλις σχηματιζόμενον στήθος (ὑποτυπώδες).

Ὅντε κάθε πάθησις ἢ κάθε ἀκανόνιστη λειτουργία τῶν ὀδοντῶν ἔχει ἄμεσο ἀντανάκλασις στὸ στήθος καὶ κάθε τόνωσις καὶ μὲ τὴν ὁρμονοθεραπευτικὴν θεραπείαν ἐπαναφορὰ τῆς κανονικῆς λειτουργίας τους ἔχει καὶ ἄμεσο καὶ εὐνοικὴ ἐπίδρασις στοὺς μαστούς.

Γιὰ νὰ καταλάβετε καλλίτερα τὴν σχέσιν τῶν γεννητικῶν ὀργάνων μὲ τὸ στήθος, θὰ σᾶς γράψω στὸ πορσεχὲς γιὰ τὸν μηχανικὸν σχηματισμὸ τῶν μαστῶν.

Λεωματολόγος Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

Ο ΕΥΓΕΝΙΟΣ

ΤΟΥ Κ. ΑΛΚΗ ΑΓΓΕΛΟΓΛΟΥ

Τὸν Δημητρὸ τὸν Μαραφέτη δὲν τότε λέγανε Εὐγένιο. Αὐτὸς δὲν εἶχε εὐγένεια μήτε ἴσκι· ἔνα σταροκούκου-τσο. Ὁ νουνὸς του εἶναι χρόνια τώρα πὺν τὸν ἔδωκε Δημητρὸ. Δημητρὸς Μα-ραφέτης. Οὐτε σπολῖδια, οὐτε μπαχλμπῖδια, οὐτε τίποτα. Σκέτα πράματα, θεόσκετα. Κόν-τενε τὸ λοιπὸν νὰ φτάσῃ τὰ πενήντα, κι' ὅλη τὴν τρικυμισμένη ζωὴ μὲ τὸνομά του τὴν πέρασε. Μ' αὐτὸ δοῦλεψε σὰ σκόλος, μ' αὐτὸ ἀπόκτησε λεφτὰ κι' ἀμπελοχώραφα. Κοτσάνες καὶ περβόλια. Μὲ τοῦτο ἀγαντάρη-σε κόντρα στοὺς δυνατοὺς καὶ γίνθηκε ἀν-θροπος ὑπολογισμός. Ἄμ πως;

Καὶ τώρα τραβοῦσε ἡσυχά-ῃσχα γιὰ τὸ βασίλειμα χωρὶς κανένα σύννεφο, ὥσπου ἔ-να χρυσὸ καλοκαιρι καὶ κατὰ τὸ σούρουπο, θρίσκειται ἕνας ξευζέλης, μιὰ παλάβα, ὁ Βασίλης ὁ Κρυλάκης καὶ τοῦ κόλλησε τὴν ρεταϊνιά. «Εὐγένιος».

Σμίξε τώρα τὴ Νεροτροβιά καὶ τὸ μεγάλο Ρέμα καὶ πάλι δώ εἴμαστε ἀν πετύχης νὰ τὸ ξεκολλήσῃς ἀπὸ πάνω σου.

Αὐτὸ στάθηκε στὴ ζωὴ του τὸ μεγάλο του παράπονο, πὺν σίγουρα θὰ τὸν ἔφερνε στὸν τάφο μιὰν ὥρα ἀρχήτερα. Ἄνθρωπος πὰ δὲν τότε φώναζε στὸν τόπο του Δημητρὸ. Καλὲ Δημητρὸ τότε λέγανε κείνον. Δημητρὸ τότε βάφτισε ὁ νουνὸς του, μιὰ καθαρὴ γυνωποριάτικη νύχτα μέσα στὴν ἐκκλησιά, κι' ἕνα γύρω σπιθοβολούσανε χαροῦμενα ἕνα σωρὸ φασάκια. Καλὲ πούδς σὰς εἶπε Εὐγέ-νιο; Μπα!!!

Ὁ Δημητρὸς μαζὶ μὲ τὸ παιδί του, τὸν Μάνη, κουμαντάριζαν ρολοὶ τὸν μεγάλο δί-πατο καφενὲ τους. Ὁ γυῖος του ἦτανε κα-θαρὸς καὶ χρυσοχέρης. Εἶχανε πελατεία ὅλη τὴν ἀφρόκριμα. Φοιᾶχανε γλυκά, ὡχ μαν-νοῦλα μου! Κάτι σορόπια! Ὅμως ὁ Δημη-τρὸς ἦτανε στὸ βάθος μοιλοσιμένους μὲ τέ-τοια ἀσκημοκεπασμένη ξευζελιά καὶ γιὰ ψύλλου πλῆγμα εἶτανε ἄξιος νὰ τὰ κἀνθ θά-λασσα. Ἦτανε εὐκίης ἔργο πὺν τοῦ στεκόν-τανε σὲ ὅλα τὸ παιδί του, τίμιον καὶ συστα-ζοῦμενο.

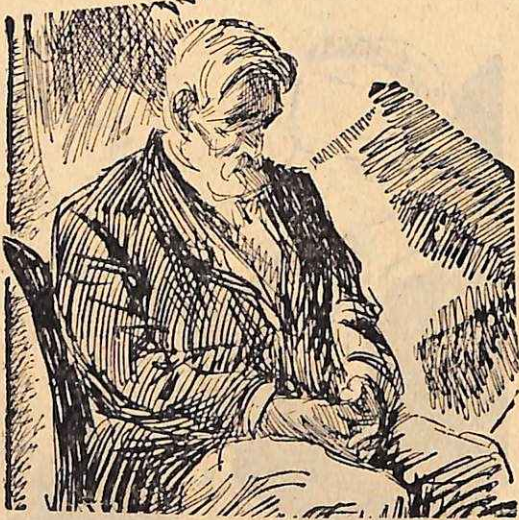
Κεῖνο τὸ ἀπόγεμα τὸ καλοκαιρινὸ μέσα στὸν καφενὲ ὁ Δημητρὸς ἔπαιζε τάβλι, ὁ Μάνης ἔδραζε τὸ γάλα πὺν θὰ γινόντανε νιαούρι καὶ μιὰ παρὰ κουβέντιαζε. Ἐχε βαλθῇ νὰ ξετινάξῃ ὅλα τὰ σπουδαία ζητή-ματα πὺν μαστίζουμεν τὴ γῆς τὴν οἰκουμέ-νη...

Ἐνας παλαιομερολογίτης ξεκουκίζει τὸ χοντρὸ ἀγορεῖτικο κομπολόι του—οὐλα αὐ-τὰ σ' μάδια εἶναι λέω. Κακὰ χρόνια. Θάμπου-σι κι' οἱ νήλιους ψέ. Εἶναι τρανὸ αὐτό. Πρέπ' νὰ τοῦ λουγαριάσουμι αὐτό. Μπουλ-σουδίκτοι εἴμαστε, ἄθλιο εἴμαστε, νὰ λὲν κι' οὐ θὸς ἄς βάλου μιὰ μαρὲ σκέτ' ἀπὸ πρου-στὰ στοῦν ἡλίου νὰ ἰδῇ οὐλὸς αὐτὸς οὐ πα-λιντονηῆς τὴν οὐργὴ μου τὴ δῖνα ποὶ μοῦ κατεβῇ καὶ τοὺς κἀμου καμιά μέρα Σόδομα καὶ Γόμορα.

Ὁ Μάνης ἀνακατάνει τὸ γάλα μὲ μιὰ ξύ-λινη κουτάλα κι' οἱ κινήσεις του εἶναι ἀγ-γὲς καὶ μετρημένες. Ἀνακατάνει καὶ κυττά-ζει ἀφηρημένα τὴν ἄσπρη ἐπιφάνεια πὺν κάνει μικρὲς-μικρὲς ἀσυναλίες. Ὅμως ὁ νουνὸς του εἶναι ἄλλοῦ. Πετᾶει φαρδοφτερό-νους πάνω ἀπὸ στερεῖς κι' ἀπὸ γαλάζιες θά-λασσες. Στὴν Ἀθήνα. Ἐχε ἀκουστά γιὰ ὅλα τὰ σπουδαία καὶ τὰ θαυμαστά πὺν εἶχε

ἡ μεγαλούπολη. Εἶναι ἕνας φαρδὺς κι' ὀλῶ-σιος δρόμος κι' ἕνα τιποτένιο νούμερο 39. Προχτὲ πὺν μοίραζε ὁ διανομέας τὰ γραμ-ματα τότελεψε ἡ ματιά του τοῦτο τὸ νου-μερο. Γνώρισε καὶ τὸ χαραχτήρα. Χτυπάει ἕνα κουμπὶ κι' ἀπὸ μέσα ἀκούγεται ἕνα χα-ροῦμενο κουδουνιό. Ἀνοίγει ἡ πόρτα καὶ μπαίνει μέσα.

Ἡ Κατίνα, ἡ Κατινούλα ἡ χρυσόμαλλη, στὸ κεφαλόκαλο ἦτανε σίγουρος γιὰ τοῦ-το. Φοράει μιὰ κόκκινη ρομπίτσα τοῦ σπι-τιοῦ. Τὰ μάτια της ἔχουν ἀκόμα τὸ χρῶμα τ' οὐρανοῦ. Τὸ λαχταριστὸ λαϊμάκι της εἶ-ναι ἄσπρον καὶ τριανταφυλλί. Ρίχνεται στὴν ἀγκαλιά της μεθυσιμένος. Ἡ καρδιά του δουλεῖει γρήγορα καὶ χωρὶς ρυθμό. «Μὰ γιατί. Καλὴ μου, τὸ ἔκανες αὐτό» τὴς λέει. «Γιατί; Γιατί πῆγες νὰ παντρευτῇς; Τί θὰ γίνω ἐγὼ μονάχος μου» καὶ κλαίει. πάντα

Αὐτὸ στάθηκε στὴ ζωὴ του τὸ μεγάλο του παράπονο.

τὸ γάλα σιγοβράζει... Ὁ Μάνης ἐξακολου-θεῖ νάνα ἀφροσιμένους στ' ὄνειροπόλημα καὶ στὴ φανταστικὴ του κουβέντια μὲ τὴν καλὴ του: Τί θὰ γίνῃς σὺ ἐν' ἀγρολὺ-λουνδο πούδουνα μαθημένη στ' ἀγιάζακι τοῦ δουνου, μέσα σὲ τοῦτη τὴ μεγάλη πολιτεία πῶχει λογιῆς-λογιῆς ἀνθρώπους; Ἐξάσες τὰ φιλιὰ μου καὶ τοὺς ὄρκους σου; Δὲ θυμᾶ-σαι πὰ τις καλὲς μας τίς χαροῦμενες μέρες στὴν ἀσρογιαλιά τοῦ Ἡραίου; Τίς βασιά-δες μας μὲ τὴ γλυκεῖα μπουνάτσα καὶ τὸ φρεγγαρόφωτο; Τὸ γάλα τὴ δουλεῖται του. Κι' αὐτὸς τὸ ἴδιο: «Ποῦναι αὐτὸς, λέω, πὺν σ' ἄραξε ἀπ' τὴν ἀγκαλιά μου; Ποῦναι ὁ παλῆνθρωπος νὰ τὸν ἀρπάξω καὶ νὰ τοῦ δώσω μιὰ...».

■ ■

—Πέντε τρία.

—Πέντε δυό! ἐπιμένει ὁ ἄλλος κι' ἀνα-κατάνει νευρικὰ μέσα στὴ φούχτα του τὰ ζάρια.

—Βρὲ, σοῦ λέω, πέντε τρία, παίρνεις ἀ-πὸ λῶτα.

—Εἶς! ἕνας στραβός, λέω. Εἶς! ἕνας μύ-ωπας, κάνει ὁ Δημητρὸς καὶ χειρονομᾷ.

—Γὼ στραβός, βρὲ παλιντομαρο; Τὸ δί-κιο λέω: πέντε τρία ἦτανε.

Κατεβάζουνε Χριστοὺς καὶ Παναγίες. Ἦ-τανε ν' ἀπορέσῃς πὺν ἀναψε καὶ κόρησε ὁ καυγᾶς γιὰ ἕνα πόντο.

■ ■

«Ποῦναι ὁ ἄτιμος πὺν σ' ἄραξε καλὴ μου μέσ' ἀπ' τὰ χεράκια μου καὶ σὲ κουβάλησε μιλιούνια τόπο ἀλάργα; Ποῦναι νὰ τοῦ δώ-σω μιὰ...».

Τὸνε συνεπαίρνει ἡ ἄμετρη ἀγάπη του καὶ τὸ μῖσος γιὰ τὸν ἄνθρωπο πὺν στάθηκε ἔ-νας κακὸς δαίμονας γιὰ τὴν Εὐτυχία του. Στ' αὐτιά του βουίζει τὸ ὄρεοῦλὸ τῶν τα-βλαδόρων. Τὸ χέρι πὺν ἀνακατάνει εἶναι νευρικό. Οἱ ἀρτηρίες του φουσκώνουν.

Χτυπάει δυνατὰ μὲ τὴν κουτάλα τὸ κα-ζάνι. Ἀναποδογυρίζεται καὶ τὸ γάλα χύ-νεται πάνω στὰ σανίδια. Ἀπὸ κεῖ τὸ μεγά-λο κακὸ.

—Πέντε δυό, ἐπιμένει ἀκόμα ὁ Δημητρὸς. Βλέπει ὅμως τὸ γάλα καὶ πετιέται ἀλαφια-σμένος. Τεντώνει τ' ἀδύνατο σκαρὶ του καὶ χειρονομᾷ σὰ φρενιασμένος.

—Τυφλάσα... γκαρίζει.

Πηδαίει μέσα στὸν καφενὲ σὰν νὰ τὸν κέν-τησαν χίλιοι σκορπιοὶ στὰ καπούλια. Οἱ λέξεις μπερδεύονται στὸ στόμα του καὶ λέει ἄλλα τῶν ἄλλων. Σκουίζει σὰν τὸ στοι-χειὰ μέσα στὴν καρδιά τοῦ χειμῶνα. Τὸ κίτρινο μούτρο του παίρνει ἕνα χρῶμα κό-κκινον σὰν τὸ παντζάρι.

Βλέπεις πὰ φῶς φανερὸ πὺν εἶχες νὰ κάμῃς μ' ἕνα ζουρλό.

Ἀπάνω σὲ τοῦτα τὰ χερία νᾶσου τ' Ἀν-τωνάκι. Εἶναι ἕνας πρόσφυγας Ταταυλια-νός, ἔξυπνος σὰν ἀλεπού, ὅμως μπαγαπόν-της πρώτης. Ἐχει στὸ στόμα ἕνα πολιτικὸ σκοπὸ ὅλο νοσταλγία, ντέρτι καὶ μεράκι τρικουδερτο. Μπαίνει στὸ καφενέιο βλέπει ὅλη κείνη τὴν ἀνακατοσύρα καὶ πάει καὶ στέκεται μπρὸς τὸν Δημητρὸ.

—Τί γίνεται ὁ κ. Δημητρὸς, λέει μὲ μιὰ φιλοῦταικη εἰρωνεία σὰ δελόνι.

—Τὸν κακὸ σου τὸν καιρὸ γίνουμαι... Ὁ-χὼ ὀκιάδες γάλα εἶναι αὐτό.

—Ὅμως τ' Ἀντωνάκι δὲν τοῦ καίγεται καρφί. Προχωράει στὸν μπουφὲ παίρνει τὴν τράμπουλα καὶ μιὰ πλάκα. Βουτάει ἕνα σφυγγάρι στὸ νερό καὶ τὴν καθαρίζει. Πὺν νὰ φανταστῇ πὺν ἔσβυσε τὰ θερεσέδια! Γί-νθηκε χωρὶς νὰ τὸ πάρη μυροῦνιά ἕνας και-νούργιος Λυκοῦργος. Ὅμως ὁ Δημητρὸς τὰ καπατσεύεται.

—Τὰ θερεσέδια βρέεε!... Ἄτιμε!... Το-μάρι!

Εἶναι πὰ νὰ λιγόνεσαι στὰ γέλοια. Ὁ Δημητρὸς θγάζει ἀπ' τὸ στόμα του ἀφροῦς πέφτει χάμου καὶ χτυπιέται σὰν τὸ μελα-νιερὸ πὺν τώρα δὲ ἐπιδέξιο ἀγκίστρι τὸ-βγαλε ἀπ' τὴ θάλασσα. Ὅλος ὁ κόσμος γε-λάει μὲ τὴν ψυχὴ του.

Ὁ παλαιομερολογίτης σταυροκοπιέται κρυ-φά-κρυφά «οὐλα αὐτὰ σ' μάδια εἶναι λέω» καὶ σιγομουρμουρίζει ρητὰ ἀπ' τὸ Βαγγέλιο. ἀπ' τὴν ἐσθάνοιχτὴ πόρτα φαίνεται κείνο τὸ νανάγιο. Ὁ Βασίλης ὁ Κρυλάκης εἶναι ξε-καρδιομένος στὰ γέλοια κι' ἀπολαεῖ τὸν κε-ραυνὸ καλοκαιριάτικα.

—Φανταστεῖτε, λέει, τὸ Δημητρὸ τὸ Μα-ραφέτη πὺν κυλιέται τώρα δὲ σὰ γαῖδαρος χάμου καὶ δὲν ἔχει ἐπάνου του εὐγένεια μή-τε ἴσκι· ἕνα κουκὶ στᾶρι νὰ τὸνε λέγανε Εὐγένιο.

Αὐτὸ ἦταν. Τοῦ κόλλησε σὰν πεταλῖδα. Δὲν ἦταν πὰ ὁ Δημητρὸς ὁ Μαραφέτης. Ἦ-ταν ὁ Εὐγένιος, πὺν προχωροῦσε ἀγὰ πρὸς στὸ Βασίλειμα, μ' ἕνα ὄνομα ξένο καὶ ἀπαί-ριαστο, σὰν νᾶντεσαν τὸν παπα-Μελέτιο φουστάντες.

Τὸνε βάφτισαν γιὰ δέσση φορά μέσα στὸν ἴδιον του τὸν καφενὲ ἕνα δεσπῶτο δει-λινὸ καὶ γρόφου... δὲν ἀσπιθοβόλουνε κἄν οἱ κιλιάδες σ' ἀγοιέρια.

ΑΛΚΗΣ ΑΓΓΕΛΟΓΛΟΥ

Νεοελληνική Λογοτεχνία

ΕΣΥ' ΣΑΙ

Νεραῖδες ξωτικές στὴ σγαλιά τοῦ ὁμορφου δειλινοῦ παιζογελοῦνε κι' ἄρματα τοιγγάνικα διελιά σὲ γέλοια καὶ σὲ κλάμματα ξεσποῦνε.

Χορεύουν οἱ ξωθιὲς καὶ τραγουδοῦν γλυκόλογα τραγούδια μαγεμένα κι' ὀλόγλυκα τριαντάφυλλα μαδοῦν ὀλόλευκα τριαντάφυλλα θλιμμένα...

Ἀσπλαχνες οἱ ξωθιὲς: κάτω στὴ γῆ τὰ μυρωμένα εἰχονον πέταλά τους καὶ τὰ πατούν ἀνοίγοντας πληγὴ καὶ τὸ γλυκὸ σκορπίζεται ἄρωμά τους.

Μ' ἀκόμα πὺν σκληρὴ κι' ἀπ' τίς ξωθιὲς πὺν τὰ λευκὰ τριαντάφυλλα μαδοῦνε ἐσὺ 'σαι πὺν φριχτὲς πληγὲς θαθεῖς ἀνοίγεις στίς καρδιὲς πὺν σ' ἀγαποῦνε.

ΒΑΣ. ΑΜΠΑΖΟΠΟΥΛΟΣ

■ ■

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΗ

Βαρέθηκα τὸ δαχτυλίδι σου... Τὸν χρυσὸ αὐτὸν κρίκο πὺν περιτριγυρίζει καιρὸ τώρα τὸ δαχτυλὸ μου, πόσο θάθελα νὰ τὸν σπᾶσω καὶ μαζὶ τοῦ ὅλο τὸ σκλάβωμα τῆς ψυχῆς μου! Πόσο θάθελα νᾶχα τὴ δύναμη νὰ τὸν πετάξω ἀπ' τὸ δαχτυλὸ μου χωρὶς πόνο... χωρὶς δάκρυα!!

Μὲ εἶχε τόσο ξεπλανέψει! Τὴν ὥρα πὺν μοῦ τὸν φρόσες γύρισα καὶ τὸν κύτταξα ἀργά-ἀργά... ἀτέλειωτα σὰν νὰ κλεινόταν ὅλη ἡ ζωὴ μου, ὅλο τὸ εἶναι μου στίς χρο-σὲς ἀνταυγίες του καὶ τὸ βράδυ ὅταν βρέ-θηκα μόνη στὴν κάμαρά μου κόλλησα μὲ δί-φα τὰ χεῖλιά μου τὰ φλογισμένα ἀκόμα ἀπ' τὰ φιλιὰ σου πάνω στὴν κρύα ἐπιφάνειά του. Κι' ἐνοίωσα μιὰν ἀνεξήγητη τρεμούλα στὴ ψυχῇ... ἕνα ἐλαφρὸ ρίγος σ' ὅλο μου τὸ κορμί. Κι' ἄλλες... κι' ἄλλες μέρες κα-θόμουν ὄρες ὀλόκληρες θαυμάζοντάς τον νὰ λαμπυρίζῃ παράξενα κάτω ἀπ' τίς φλογερὲς ἀχτίδες τοῦ ἡλίου.

Ἐνοίωθα ὅτι ὁ χρυσὸς αὐτὸς κρίκος μ' ἔδενε ἀδιάσπαστα μὲ σένα. Ὅσες φορές θέ-λησα νὰ γελᾶσω... νὰ παίξω, μιὰ ἀπότομη λάμψη του μοῦ ἔφερε στὸ νοῦ τὸ καθή-κον... τὸ καθήκον πὺν εἶχα φορώντας το. Ὅσες φορές μιὰ ἀναλαμπὴ λευτεριάς φού-σκωνε τὴν ψυχὴ μου σὰ νὰ μοῦ ἐσφίγγε συνθηματικὰ τὸ δαχτυλὸ, θυμίζοντάς μου ὅτι ἀνήκω σὲ σένα καὶ μόνο σὲ σένα. Τώρα βαρέθηκα πὰ. Ἐνα βάρος τρομερὸ μοῦ σφίγγει τὴν καρδιά καὶ μοῦ παίρνει κάθε γαστρά... κάθε εὐτυχία. Θὰ σοῦ τὸν γυρίσω πίσω... Μὴ θυμώσῃς! Δέθηκα μαζὶ σου τὸ-σο ἀσπυλῶγιστα καὶ ἡ λευτεριά τώρα μοῦ ἀγκαλιάζει μὲ τὰ χαροῦμενα φτερά της ὅλο τὸ εἶναι μου. Θὰ μείνῃ ὅμως— γιὰ λίγον καιρὸ βέβαια—τὸ σημάδι ἀπ' τὸν χρυσὸν αὐτὸν κρίκο τὸ δαχτυλὸ μου. Κι' ὕστερα... ὕστερα πὰ τίποτα... τίποτα!!

ΜΠΙΑΝΚΑ ΔΡΟΣΟΥ

ΛΥΤΡΩΜΟΣ

Πλανεύτρα νύχτα σὰν ρίχνεις στὴ γῆ τὸ μαῦρο σου σκοτάδι, πέρασε καὶ πάρε μαζὶ σου τίς τρομερὲς σκέψεις πὺν μὲ τυρρα-νοῦν, καὶ μὲ κρατοῦνε ἀγρυπνὸν ὄρες ὀλόκλη-ρες στὸ σκοτεινὸ μου δωμάτιο.

Γλυκὸ ἀεράκι τῆς αὐγῆς, δυνάμωσε λι-γάκι, ἀνοίξε τὸ κλειστὸ μου παράθυρο κι' ἔλα νὰ δώσης λίγη δύναμη στὰ σκεδραμένα μέλη μου, ἴσως προφθάσω νὰ δώ γιὰ τε-λευταία φορὰ τὰ φουντομένα ρόδα τῆς αὐ-λῆς μου.

...Καὶ σὺ καρδιά μου μὴν ἀργήσῃς νὰ πά-ψῃς τοὺς χτύπους σου, γιατί δὲν ἀντέχω πὰ στὸ φριχτὸ μαρτύριο τῆς ἀερώστειας καὶ τῆς μοναξιάς μου.

ΓΙΩΡΓΟΣ Γ. ΠΑΠΑΔΑΚΗΣ

■ ■

ΑΝ ΗΜΟΥΝΑ ΔΕΚΑΞΗ ΧΡΟΝΩΝ...

Ἄν ἦμουνα δεκάξῃ χρόνων... ἂν ἦμουνα μιὰ παιδούλα στὸ πρῶτο ξάνοιγμα τῆς νεό-της της... ἂν ἦμουνα μιὰ ἀνθρώπινη πετα-λιδίτσα στὸ πρῶτο λαχταριστὸ πέταγμα τῆς ζωῆς... ἂν ἦμουνα μιὰ ἀνίδεη παιδούλα δεκάξῃ χρόνων... θάπαιρνε τὴν ἀγνὴ, τὴν τρυφερὴ κι' εὐπλαστὴ καρδιά μου πὺν θὰ οἰγοῦσε ἀπ' τὰ πρῶτα τῆς σκιερήματα, θὰ τὴν κύλωνες μὲ τὴν φλόγα τῆς ἀγάπης σου, καὶ μὲ τὴν ἀνδριὰ σου, πείρα, καὶ θὰ μ' ἔκανες νὰ σ' ἀγαπήσω θαθεῖα, ἀπέραντα, ἀποκλειστικά, μὲ τὴν δύναμη τῆς πρώτης ἀγάπης πὺν δὲν σβέννεται ποτέ... Καὶ τότε... τότε θὰ πίστευες τὸ κάθε μου «σ' ἀγαπᾶ» τότε θὰ πίστευες στὸν ἔρωτά μου...

Ἐτσι μοῦ ἔλεγες χθὲς τὸ βράδυ... Μοῦ φάνηκαν ἀστεῖα τὰ λόγια μου, κι' ὥστόσο ὅμως χύθηκε ἡ πίκρα στὴν ψυχὴ μου.

Ἀγαπημένο μου! Ἐξέρω πὺν ἀμφιβάλλεις γιὰ τὴν ἀγάπη μου. Πολλὲς φορές τὸ πρό-σωπό σου παίρνει μιὰ σκληρὴ ἐκφραση ἀμ-φιβολίας πὺν μὲ πληγώνει, καὶ φέρνει δά-κρυα στὰ μάτια μου... Καὶ ἔξω—ἀλλοίμο-νον!—ἔξω, πὺν δὲν μπορῶ νὰ σὲ πείσω γιατί εἶμαι γυναικα πὰ... Ἐπειὶ ὅλες οἱ γυναῖκες πὺν νοιώθουν τὴ ζωὴ νοιώθουν νὰ λέν καὶ ψέμματα... Ἐτσι μοῦπες ἀκό-μα...

Ὁ! Δὲν μπορῶ νὰ ξαναγίνω δεκάξῃ χρό-νων!... Ὅμως! Πόσο θάθελα, σὰν ἔρθῃ ἕ-νας καιρὸς, ἕνας καιρὸς πὺν δὲν θάνα ἔ-ναι μᾶς, παρὰ ὁ θλιβερός καὶ παγερός χειμῶ-νας τῆς ζωῆς μας, καὶ πὺν δὲν θὰ ζητοῦμε παρὰ μὲ θυμωρὲς παλῆς, ἀγαπημένες, νὰ ξεσταίνουμε τὴν κρύα μοναξιά μας, ὅ! Πόσο θάθελα ἂν σὲ πάρη τώρα ἡ Μοῖρα ἀπὸ κον-τά μου, νὰ σὲ ξαναφῆρῃ τότε, γιὰ λίγον γιὰ μιὰ στιγμὴ μόνο... γιὰ νὰ σοῦ πῶ μὲ τὰ μαρμαμένα χεῖλιά μου... καὶ μὲ τὸ σβυ-σμένο πὰ βλέμμα μου θαλωμένο... νὰ σοῦ πῶ: «Σ' ἀγαποῦσα τότε... σ' ἀγαποῦσα...».

Πόσο θάθελα νὰ γίνῃ αὐτὸ μιὰ μέρα, μιὰ μέρα ἀπ' τίς στερεὲς μας, γιατί ἔξω, πὺν θὰ μὲ πίστευες τότε... θὰ μὲ πίστευες, ὅ-πως ἂν ἦμουνα δεκάξῃ χρόνων...

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΡΑΓΚΟΥΣΗ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΑΥΤΗΣ

Εἴν' ἡ αὐγὴ τόσο γλυκεῖα, τόσο γλυκεῖα... μὲ τὴν δροσιὰ περπατητῆς καὶ νὰ πηγαίνω... Γίνθηκε μέσα μου ἡ καρδιά τόσο θαρεῖα, τό-σο θαρεῖα

θαρεῖς κι' ἀρχίζω νὰ πεθαίνω.

Μὲ τὴν αὐγὴ κάποιος παλμός, πόνος κρυφὸς μοῦ συνεπαίρνει τὰ τρελλὰ συλλοικὰ μου. Νοιώθω μὲ ρίγος ν' ἀγρυπνῇ κάποιος καν-τῆλας τ' ἅγιο φῶς, πὺν καίει—ἐλπίδα—στὴν καρδιά μου...

Χαίρε, νυχτιά!... χαίρε, σκοτάδι μου πυ-κνὸ!

Νὰ τὸ στερνὸ σου τ' ἀστεράκι π' ἀχνοσέ-νει.

Σ' ἔφτασε ἡ μέρα! Πὺν ποθῶ πίσω σου νάρθω!... Μὲ τ' ὀκνὸ δῆμα μου τρέχω. Μὲ προσμένει.

μιὰ παγερὴ κι' αἰώνια κλίνη ταπεινὴ πὺν μέσ' στὴ λήθη τὸ κορμί μου θὰ νὰ γείρῃ.

κι' οὐτε θὰ κλαίγῃ μου ἡ ψυχὴ, μήτε τρα-γούδια θὰ θερπῇ σὰν ξεχαστῇ στὸ κοιμητήρι...

Εἴν' ἡ αὐγὴ τόσο γλυκεῖα, τόσο γλυκεῖα... Μὲ τὴν δροσιὰ περπατητῆς κι' ἀγροδιαβαίνω. Γίνθηκε μέσα μου ἡ καρδιά τόσο θαρεῖα, τό-σο θαρεῖα

θαρεῖς κι' ἀρχίζω νὰ πεθαίνω...

ΣΤΕΛΙΟΣ ΜΗΤΡΟΥ

■ ■

ΑΥΤΟ ΤΟ ΣΗΜΑΝΤΡΟ

Κάθε δειλινὸ ἀκούω αὐτὸ τὸ σημαντρὸ. Κάθε δειλινὸ! Τίς ὄρες πὺν σέρνω τὰ βή-ματά μου στὰ δοξασιὰ δρομῶνα τοῦ πάρκου. Τίς ὄρες πὺν καθόμαι ρεμβάζον-τας στὸ ψάθινο σκαμνί. Τίς ὄρες πὺν ἡ δροχὴ μὲ κοστὰ κλεισμένο στὸ σαλόνι. Τίς ὄρες πὺν τὰ χεῖλιά μου προσφέρουν λό-για ἐροτικὰ...

Τ' ἀκούω αὐτὸ τὸ σημαντρὸ, κάθε δειλινὸ. Κι' ὁ ἦχος του, ἔρχεται τόσο καθαρός ἀπ' τὸ ψῆλωμα τοῦ προφήτη Ἡλία... Ἐρχεται γιὰ νὰ μοῦ θυμίσῃ κάποιον κοιμητήρι... Κά-ποιες στιγμὲς πὺν ἀκόλουθοῦσα μιὰ συνο-λεῖα θλιβερή... Αὐτὸ μάτια γλυκὰ πὺν τὰ κάλυπταν ὡρὰ καὶ παγωμένα βλέφαρα... Ἀπαίσιους ψαλμούς κι' ἕνα μουνιέτο ἀπὸ λευκοῦς κρίκους στὴν ἀγκαλιά μου.

Αὐτὸ τὸ σημαντρὸ μὲ τραβᾶει σὲ κατὶ γρόνια περασμένα. Σὲ κατὶ χρόνια πὺν ζοῦ-σα γιὰ τὴν ἀγάπη μιὰς κοπέλας. Πὺν ὄνει-ροπολοῦσα τὴν εὐτυχία τῆς σιμά μου... Καὶ πὺν πρόσμενα τὸν ἐρχομὸ τῆς κάτω ἀπ' τὰ κλαδιά μιὰς ἐτιᾶς!...

Αὐτὸ τὸ σημαντρὸ μοῦ θυμίζει κάποιον κοιμητήρι... Τὸ κοιμητήρι πὺν μοῦ κρατῆσε γιὰ πάντα τὴν καλὴ μου. Τὸ κοιμητήρι ποῦ-χω χρόνια ν' ἀντικρύσω! Κάθε δειλινὸ ἀ-κούω αὐτὸ τὸ σημαντρὸ!...

Κι' ὅλα γύρω μου τὰ βρῶσκω δίχως χά-ρη. Καὶ νοσταλγῶ τὸν περασμένο, λατρε-σὼ νὰ μὲ πᾶσὶ στὸ κοιμητήρι ἐκείνο... Λουλο-βῶ γιὰ νὰ πάω στὴν καλὴ μου!!!

ΠΑΡΙΣ ΦΟΥΞΗΣ

Μεταξύ μας

ΟΡΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

Α. Γράφετε καθαρά κι' από τη μιὰ μεριά του χαρτιού.

Β. Όσοι χρησιμοποιείτε ψευδώνυμο σημειώνετε πάντοτε το όνομά σας και τη διεύθυνσή σας για την υπηρεσία του περιοδικού.

Γ. Όταν αναφέρεστε σε παλαιότερες απαντήσεις να σημειώνετε πάντοτε τον αριθμό του φύλλου, για το οποίο μ'ας γράφετε.

Δ. Να μην στέλνετε ποτέ περισσότερα από ένα πεζό ή δυο ποιήματα.

Όσοι στέλλουν περισσότερα από δυο δοκίμια να έχουν υπ' όψιν τους ότι θα διαβάζονται στην τύχη ένα πεζό ή δυο ποιήματα και τα άλλα θα σχίζονται.

Ε. Να μην στέλνετε ποτέ νέα συνεργασία σας αν δεν λάβετε απάντηση σ' εκείνη που έχετε στείλει, γιατί δεν θα ληφθῇ υπ' όψιν. Να σημειώνετε σε κάθε καινούργια αποστολή τότε έλάβατε απάντηση στην προηγούμενη.

Σημ. Ως γνωστόν, η «Εβδομάς» κρίνει τα έργα των αναγνωστών της και δημοσιεύει τα ερμηνεύμενα χωρίς καμμία χρηματική αμοιβή.

Ίνδρεαν Μουτζούρογλου. Σ'ας ευχαριστούμε πολύ δια την πρότασή σας, αδυνατούμε όμως να την δεχθούμε διότι δημοσιεύουμε μισθοτορήματα μόνον δοκίμιον συγγραφέων. Α. Μ. Μεσολόγγιον. Σ'ας ευχαριστούμε πολύ, αλλά δημοσιεύουμε μεταφράσεις μόνον δοκίμιον μεταφραστών. Στέλλαν Γ. Καλύτερα θα κάνετε να παύσετε ν' αντιγράφετε ξένους στίχους και να μ'ας τ'οις στέλλετε για δικούς σας όπως συνήθει με το προηγούμενο ποιήμα σας. Νισέ. Έγκρίνεται το «Γιατί ήξερες πως σ' αγαπούσα» και θα δημοσιευθῇ με τη σειρά του. Βάσσον Θεοχάρην. Έγκρίνεται το «Όποιος εὐφραίνεται». Α. κ. η. ν. Δισμαντήν. Πολλή εκτίμησις και πολλές στροφές στο πεζό σας «Θέλω να σε ξεχάσω». Γράφετε πὸ ἀπλῶς, πὸ στρωτά. Ἡλίαν Βιγγόπουλον. Ὁχι δημοσιεύσιμα τὰ τελευταία σας. Ἀρκετά καλά τὸ πρῶτο τετραστίχο καὶ τὸ τελευταῖο τρίστιχο τοῦ «Κόλου τὸν Καταπίπτεσιν». Ἡ «Ὁνειροφαντασία» κατώτερη. Ἐλευθέριον Παλαμήδην. Κάτι θέλετε νὰ πῆτε με τοὺς «Ρεμβασιμὸς» ἀλλὰ δὲν τὸ διολιχνίζετε. Ἐπιμεληθῆτε περισσότερο τὸ δοῦλεμα τῆς φράσης σας γιατί δὲν εἶναι ἀκόμη στρωτά. Ἀχιλλέας Καραγάθον. Δυστυχῶς καὶ τὰ κοινὰ ποιήματά σας εἶνε ἐντελῶς ἀνεπιτυχή, καὶ γεμάτα τεχνικὰ λάθη. Ἐξέρει μετὰ τὴν ἀπάντησίν μας θὰ σὰς λυπηθῇ λίγο, ἀλλ' ἀναγκαζόμενοι νὰ εἰμαστε εὐλαβικοὶ ἀποβλέποντες μόνον εἰς τὸ συμφέρον τῶν ἀναγνωστῶν μας. Γιὰ τὰ καλά σας λόγια εὐχαρί-

στούμε. Γ. Ἡλίαν. Ὅσο ἐπιεικῶς κι' ἂν τὸ κρίνουμε, τὸ ποιήμα σας δὲν εἶναι δημοσιεύσιμον. Οἱ δυὸ τελευταῖοι στίχοι πολλὰ κακοί. Μάλιστα ὁ προτελευταῖος: «ὣ φύσις, τὸ φῶς, κλπ.», ἐντελῶς ἔξω ἀπὸ τὸ μέτρο. Ἐπίσης ὁ πέμπτος στίχος ἀσυνάρτητος. Τί θὰ πῇ «Καὶ τὰ πουλιὰ ἀχνάρια περουνίζου»; Μὴν προχειρογράφετε. Ἡ ἄλλη παράκλησίς σας ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν. Γιῶργον Τσώνον. Δὲν μ'ας ικανοποίησε τὸ τελευταῖο πεζό σας, δυστυχῶς. Ἐκτὸς ἀπὸ μερικὰς καλὰς φράσεις, τὸ σύνολο δὲν εἶναι δημοσιεύσιμον. Στὴν ἀρχὴ ἔχει πολλὰς κοινοτοπίας καὶ φλυαρίες. Στείλτε μας τίποτε ἄλλο. Γιὰ τὰ καλά σας λόγια εὐχαριστοῦμε. Στέλιον Βασιλείου. Συμπαθητικὸ τὸ τραγούδι σας, ὅμως ὁ ρυθμὸς τοῦ εἶναι λαθασμένος σὲ πολλοὺς στίχους ὅπως λ. χ. στὸν 9ο, στὸν 12ο, στὸν 15ο κλπ. Α. Μ. Διορθώθηκε σχετικὰ κατέγκρινται. Πέτρον Βεγγάλην. Οἱ στίχοι σας θέλουν ἀκόμη δοῦλεμα γιὰ νὰ πάρουν τὴν τελειωτικὴ μορφή πὸν χρειάζονται γιὰ νὰ γίνουν δημοσιεύσιμοι. Δείχνουν πάντως ὅτι μπορεῖτε νὰ γράψετε καλλίτερα. Τὰ πρῶτα τετραστίχο καὶ τὸ προτελευταῖο τρίστιχο τοῦ συνένοντός σας ἐπιτυχέστερα σχετικῶς ἀπὸ τοὺς ἄλλους στίχους. Γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον σας εὐχαριστοῦμε θερμότατα. Σ. Ρ. Α. Δυστυχῶς τὸ ποιήμα σας δὲν εἶναι καθόλου ἐπιτυχημένο. Ἐντελὸς πρωτόλειος καὶ ἀφελὲς. Τὸ δημοσιεύουμε ἐδῶ γιὰ νὰ τὸ ἀντιληφθῇτε καὶ μόνῃ σας.

ΤΟ ΑΜΟΙΡΟ ΒΡΑΧΑΚΙ

Εκεί στην ἄκρ τοῦ γυαλοῦ
ἓνα βραχάκι ἦταν πεσμένο
μὲ τῆς θαλάσσης τοὺς ἀφροῦς
τάντ' ἦταν σκεπασμένο.

Μάλλαν ἡμέρες χαροπὲς
τοῦ ἡλίου ἡ ἀχτίδες
παύσαν τὸν δῶσανε ζωὴ
παρηγοριὲς κι' ἐλπίδες.

Σὰν ἦλθεν ὁμως χειμωνιάς,
εἶδε πὼς ἦσαν μάτια

«Εβδομάς»

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Γραφεῖα:
Νοταρᾶ 15, Ἀθήναι
(Ὁπισθεν Μουσείου)
Τηλέφωνον: 24-947

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ	
Ετησία ἐσωτερικοῦ	Δρ. 200.—
Εξάμηνος	» 100.—
Ετησία ἐξωτερικοῦ	Λιρ. 1.10.
» Ἀμερικῆς	Δολλ. 6.—

Υπεύθυνος:
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ (Πλαπούτα 22)
Προϊστάμενος τυπογραφείων:
Ν. ΣΚΑΡΙΜΠΑΣ (Ψαρομηλίγκου 17)

Τὰ χειρόγραφα, δημοσιεύμενα καὶ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

γιατὶ τὸ κύμ' ἀγρίεψε
τὸ ἔκαμε κομμάτια.

Κι' εἶδε πὼς πέρασε γι' αὐτό.
κάθε χαρὰ κι' ἐλπίδα
ἦταν τῆς μοῖρας του γραφτὸ
νὰ ζῇ στὴν καταιγίδα.

Διαβάστε σύγχρονῃ ἑλληνικῇ ποιήσῃ. Α. Μ. Συμπαθητικὸ τὸ πεζό σας ἂν καὶ ὄχι δημοσιεύσιμον ἀκόμη. Ἀποφεύγετε τὴς χιλιοειπωμένους κοινοτοπίας καὶ μὴ διάξεστε. ἔχετε καιρὸ. Δὸν Πάολο. Δὲν εἶναι ἄσχημο τὸ πεζό σας. Διορθώστε το μόνο λίγο, «εχτενίστε» το, ὅπως λέμε, καὶ ξαναστείλτε το μ'ας. Ἐλπίζουμε μ' ἓνα ἐλαφρὸν ρετοῦς νὰ γίνῃ δημοσιεύσιμον. Γράφετε μόνο

SCHERK

Μιά Ματιά στὸν Πίνακα τοῦ Scherk

Χρῶμα μαλλίων	Χρῶμα ματιῶν	Ἐπίδεξις	Πούδρα Mystikum	Κομπᾶκ Mystikum (rouge)
ξανθὰ ἀνοιχτά	γαλανά	ὄχρα ἢ ἰνδοί	natural I	blonde-rouge
ξανθὰ σκούρα	γαλνὰ ἢ καστανά	δροσιστὴ	natural I	orange
καστανά	καστανὰ ἢ γκρι	τοση (σταράτη)	rachel I ἢ natural I	rouge I
καστανά	καστανὰ ἢ γκρι	μελαχροινὴ	rachel I	india
καστανὰ ἀνοιχτά	γαλανά ἢ γκρι	λεπτὴ, γλωμῇ	natural II	corail
καστανὰ σκούρα	καστανά	μελαχροινὴ τὸν δερμὸς	natural III	corail
καστανὰ σκούρα	καστανά	ἐχρωμῇ	natural II	corail
μαύρα	μαύρα	τοση (σταράτη)	natural III	cliviv orange
μαύρα	μαύρα	πολὴ μελαχροινὴ	rachel II ἢ tan	india ἢ clivia
μαύρα	μαύρα	λεπτὴ	natural II	corail

μας δείχνει ὅτι: σὲ μαλλιά καστανά, ματία γαλανά καὶ ἐπίδερμίδα γλωμῇ πηγαινέι καλύτερα πούδρα Mystikum, natural II καὶ λιγάκι κομπᾶκ corail! Αὐτὸ ὅμως εἶναι ἀπλὸ παράδειγμα. Ἐὰν εἰσθε ξανθὴ, σταράτη ἢ μελαχροινὴ: Ἡ πούδρα Mystikum καὶ τὸ κομπᾶκ Mystikum, σύμφωνα μὲ τὸν πίνακα τοῦ Σέρκ, σὰς δημιουργοῦν τὴν ἀρμονικὴν συμπλήρωσιν τῆς ὁμορφίας σας, καὶ τὸ σπουδαιότερον: τὸν ἰδεῶδη ξεχωριστὸ σας τύπο. ● Δείγματα πούδρας καὶ κομπᾶκ ὡς καὶ τὸν πίνακα τοῦ Σέρκ σὰς ἀποστέλλομεν ἐνυπόγραφῳ γραμματοσήμεν. Γεν. Ἀνθρ. Π. Ι. Μαγκριώτης, Νίκης 10, Ἀθήναι.

Σὲ κομπᾶ καὶ κούτσικα μὲ καθρεπτάκι καὶ housette.

Πούδρα Mystikum

ΚΟΜΠΑΚ MYSTIKUM (Rouge)

Πούδρα Mystikum σὲ κούτσικα τῶν Δραχ. 80. καὶ 50. Κομπᾶκ Mystikum Δρ.

ἀπὸ τῆς μιᾶς πλευρᾶς τοῦ χαρτιοῦ. Χ. Ὁλόμην. Ἐγκρίνεται ἡ «Νοσταλγία» καὶ θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴν σειρά της. Ἐν τῷ μεταξὺ—ἂν θέλετε—μπορεῖτε νὰ διορθώσετε τὸν τελευταῖο στίχο: «ὅπου θυμοῦνται κλπ» ποὺ δὲν μ'ας ικανοποιεῖ καὶ τόσο. Γιὰ νὰ γίνῃ Κόλλιαν. Δυστυχῶς τὸ ποιήμα σας δὲν εἶναι δημοσιεύσιμον. Ἀνεπιτυχὲς καὶ γεμάτο τεχνικὰ λάθη. Δημοσιεύουμε ἐδῶ τὸ δεύτερον τετραστίχο γιὰ νὰ παρατηρήσετε πόσο σκοντάφτει στὸ μέτρο.

Ἀσύλληπτε! ἡ μορφὴ σου ξεπροβάλλει,
Μπρὸς στὰ θολὰ τὰ μάτια μου ἀνέγγιχτη σ'
αἰθέρια ὄπτασις,
Μὲ τὰ ἐβένινα μαλλιά, τὰ μύρια τῆς τᾶ
κάλλης,
Σὰν ξωτικιά, νεράϊδα θεία.

Α. Α. Ἐχει δυὸ-τρὶς φράσεις καλὰς τὸ πεζό σας «Τὸ μεγαλύτερο». Οἱ ἄλλες πολλὲς κοινοτοπίας καὶ τὸ γράψιμο ὄχι ἀκόμη στρωτό. Εὐτυχῶς Κ. Γράψιμο ἀρκετὰ καλὸ. Τὸ θέμα ὅμως κοινότατο καὶ γραμμένον χίλιες φορές. Διαλέξτε κανένα θέμα πὸν πρωτότυπο. Παναγιώτην Σταμπόλην. Ἐγκρίνεται τὸ «Μία μαργαρίτα μίλησε» καὶ θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴν σειρά του. Ὁλόμην. Μέτριο τὸ πεζό σας καὶ ὡς θέμα καὶ ὡς ἐκτέλεσις. Ἀποφεύγετε τὰ χιλιοειπωμένα πράγματα. Βέρον Αὐράνη. Ἐγκρίνεται τὸ «Θὰ ἔρθης πάλι», καὶ θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴν σειρά του. Τὸ ἄλλο ἀρκετὰ καλὸ ὄχι ὁμῶς καὶ δημοσιεύσιμον. Ἐπαναλαμβάνει πολλὲς τὶς ἰδίας λέξεις κι' ἐκφράσεις καὶ καταντᾷ κουραστικόν. Ἀγνώστον Π. Γ. Ἐγκρίνεται. Ἰωάννην Ν. Τσ. Σχετικὰ καλλίτερον τὸ «Ἄκρον» κι' αὐτὸ ὅμως ὄχι δημοσιεύσιμον ἀκόμη. Μοιάζουν ὅμως πολλὰ μὲ παλαιὰ στὴν ποιήματα. Ἀλμπάρ. Ἐγκρίνεται τὸ «Πὼς θάβελαι» καὶ θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴν σειρά του. Ἀλεξ. Σανθόπουλον. Ὁχι δημοσιεύσιμον τὸ ποιήμα σας, δυστυχῶς. Ντίον Δημόπουλον. Συμπαθητικὸ τὸ πεζό σας, ὄχι ὅμως δημοσιεύσιμον ἀκόμη. Μερικὲς ἐπιτυχημένες φράσεις του δείχνουν ὅτι μπορεῖτε νὰ γράψετε καὶ καλλίτερα. Μὴ διάξεστε. Ι. Βλαχόπουλον. Ἐγκρίνεται τὸ «Μοιάζω τοιγάνος» ἀφαιρουμένων τοῦ τελευταίου τετραστίχου ποὺ καταστρέφει τὸ σύνολον καὶ δὲν χρειάζεται. Γιῶργον Μητράλην. Ἐγκρίνεται τὸ «Θὰ σὲ προσμένω...». Τὸ ἄλλο κατώτερον. Κώσταν Κεσίσογλου. Συμπαθητικὴ ἡ «Γαρδένια» ἂν καὶ χρειάζεται κάποιο δοῦλεμα ἀκόμη. Στείλτε μ'ας τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τὴν συλλογὴ σας. Ἀντώνην Θεοδωρίδην. Ἐγκρίνεται ὁ «Πόθος» καὶ «Στὴν ἄκρη...» Τὸ «Δυσφασμένοι» θέλει δοῦλεμα ἀκόμη. Ἐπαμεινώνον Στανυρίδην. Τὸ πεζό σας ἔχει ἓνα ἐλάττωμα: τοῦ λείπει ἡ ὁμοιομορφία: μερικὲς φράσεις εἶναι καλογραμμένες, ἄλλες ἐντελῶς ἀτυχημένες, ἄλλες πάλι εἶναι πολλὰ ἀφελεῖς κ. ο. κ. Δουλεύετε περισσότερο αὐτὰ ποὺ γράφετε. Χ. Φλέκην. Δυστυχῶς τὰ ποιήματά σας δὲν εἶναι καθόλου καλὰ. Δῆτε λ. χ. τὸ πρῶτο τετραστίχο τοῦ «Μὴ μὲ ἀφήνης»:

Γιὰ μὲ ὁ κόσμος εἶναι χαμένος
ὅταν δὲν ἔχω σὲ στὸ πλευρόν μου
αἶσα στὸ σπῆτι μου μένω πλὴν
σιμῶν
κι' ἀπαρηγόρητα κλαῖω τὸν
καὶ μὲ μου.

ΑΙ ΣΥΝΕΧΕΙΑΙ ΜΑΣ

Μπροστὰ στὸ χάρο

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 6)

ὡς τὸν ἀγαπητικὸν τῆς κ' ἔτρεξε μὲ λαχτάρα.

— Ἀ, ἦρθες ; Δόξα σοι ὁ Θεός !
εἶπε καὶ κάθησε κοντὰ του. Καὶ ὥστε
ρα, χαμηλόφωνα :

— Ἐγὼ νὰ σοῦ μιλήσω... Ἐέρεις ;
εἶναι ἀκόμη στὸ κρεβάτι.

— Χμ ;... ὁ γιαιτρός τί λέει ;

— Τί νὰ πῇ... Σήμερα διώρισε κι' ἄλλα
γιατρικά... Αὐτὴ ἡ ἀρρώστεια, λέει,
θὰ πάη τοῦ μακροῦ... τοῦ μακροῦ...

Ὁ Σούγελος περίμενε νὰ κατεβῇ
πρῶτα τὸ παιδί στὸ ὑπόγειο, καὶ τότε,
δυστυχῶς ἀπὸ τὸν κόρφο του ἔνα
μουκαλάκι, τὸ κράτησε μπροστὰ στὴ
γυναῖκα καὶ τῆς εἶπε σιγὰ :

— Τὸ βλέπεις αὐτό ;... Ἐνα κ' ἔνα...
Δόστου το ἀπὸψε καὶ... ἡσυχάζουμε
ὅλοι.

Καὶ τ' ἀκούμπησε στὸ τραπέζι.

Ἡ γυναῖκα ἄρχισε νὰ τρέμει «Πάρτο!»
εἶπε ὁ ἄντρας χαμηλόφωνα: Ἐ-
κείνη δὲν τολμοῦσε νὰ τ' ἀγγίξῃ... Ἡ
σκάλα τοῦ ὑπογείου ἀκούστηκε νὰ τρί-
ξῃ. Τὸ παιδί ἀνέβαινε. «Πάρτο!» ξανά-
κανε σφυριχτὰ ὁ ἄντρας σπρώχνοντάς
το κατὰ τὴν γυναῖκα καὶ κυτᾶζοντάς
την κατάματα, μὲ θυμὸ... Καὶ τότε ἡ
γυναῖκα, μὲ μιὰ γρήγορη κίνησιν, ἄρ-
παξε τὸ μουκαλάκι καὶ τὸκρυψε στὸ
κόρφο της.

■ ■

Τὴν ἄλλῃ μέρα, ἐκεῖ κατὰ τὸ μεση-
μέρι, ἡ Κυριακούλα κατέβηκε τρεχά-
τη στὸ μαγαζι, μὲ τὰ μαλλιά ριγμένα
στὶς πλάτες καὶ φώναξε :

— Θεοῦλη μου ! Παναγία μου !...
Τρεχάτε ! Τρεχάτε !... Πέθανε ! Ξε-
ψύχισε !... Πῶπῶπ !...

Ὅσοι ἦσαν τὴν ὥρα κείνη στὸ μα-
γαζι τρέσανε πίσω της. Ἡ αὐλὴ τοῦ
σπιτιοῦ γέμισε ἀπὸ ἄνδρες, γυναῖκες
τῆς γειτονίας, παιδιά. Πολλοὶ μῆκανε
στὴν κάμαρῃ τοῦ Κοντομύχαλου, ἄλλοι
κυτᾶζαν ἀπὸ τὰ παράθυρα τῆς αὐ-
λῆς... Ὁ μπακάλης ἦταν ξερός, μιὰ
κόκκινη ἄφρη ἔβγαινε ἀπὸ τὸ στόμα

του καὶ τὰ μάτια του γουρλωμένα κυ-
τάζανε τὸ ταβάνι.

Ἡ Κυριακούλα τραβοῦσε τὰ μαλ-
λιά της : «—Πῶπῶ τί ἐπῆθα ἡ κακο-
μοίρασα !... Καὶ οἱ γειτόνισσες τῆς
κάνανε ἀέρα καὶ τῆς βάζανε ξυδί στὴ
μύτη... Ἄλλες μοιρολογούσανε κιόλας
«τὸν ἄτυχο τὸν κύρ-Νικολάκη». «Ση-
κότι, καλὲ, κακιὰ ἀρρώστεια... Στ' ἄ-
γρια θανά !... Γλυτώνει ἄνθρωπος...»

Κατὰ τὸ θράδυ, ἦρθε καὶ ὁ Σούγε-
λος. Στὴ νεκρικὴ σάλα ἦταν κόσμος.
Ἡ Κυριακούλα, μόλις τὸν εἶδε, ταρα-
χτήκε, ἔκανε κάτι νὰ πῇ, μὰ ἐκεῖνος
τῆς ἔριξε μιὰ σημαντικὴ ματιά, κ' ἔ-
βαλε τὸ δάχτυλο ὀρθὸ μπροστὰ στὸ
στόμα του : «Σούτ !» Ἐπειτα ἔγειρε
τὸ δάχτυλο, καὶ καμώθηκε πὼς στρί-
θει τὸ μoustaki του. Ἡ Κυριακούλα ἀ-
ναστέναξε. Καὶ σὲ λίγο, δυνατὰ γιὰ
ν' ἀκουστή, εἶπε :

— Καλὰ ποῦ ἦρθες, μάστορή μου...
Νὰ τοῦ φτειάξῃς καὶ τὴν κάσσα του,
τοῦ ἄμοιρου.

— Ζωὴ σὲ λόγου σου, ἀπάντησε κεί-
νος. Θὰ νοιαστῶ.

Κατέβηκε στὸ μπακάλικο, εἶπε τοῦ
καϊδιοῦ ν' ἀνοίξῃ τὴν ἀποθήκην καὶ
μῆκε μέσα συλλογισμένος.

Ἐσκυψε καὶ ἀδείασε ὀλότετα τὴν
κάσσα ἀπὸ τὰ ξερά σῦκα. Ἐπειτα ἀ-
νασηκώθηκε, καὶ βάζοντας τὰ χέρια
στὴ μέση του, μουρμούρισε κυτᾶζον-
τάς τιν :

— Χμ, λιγάκι μεγάλη θὰ τοῦ πέση,
μὰ...δὲν πειράζει.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΔΑΦΝΗΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΘΕΡΑ- ΠΕΙΑ ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΕΩΣ

Ριζική, ἀνώδυνη καὶ ἀνευ οὐδε-
μίας θλάσης τοῦ δέρματος ἀφαί-
ρεσις τῶν τριχῶν ἐπιτυγχάνεται
μόνον διὰ τῆς διαθερμοκοαγκυλα-
σιὸν μὲ τὸ τελευταῖο μηχανήμα
διαθερμίας ὑπὸ εἰδικῷ ἱατροῦ:
ὁδὸς Κυδαθηναίων 19 (πάρδος
Φιλελλήνων) 4-7 1/2 μ. μ.
τηλεφ. 27.420

ΜΗΝΥΤΟΡ

Αὐτὸ προξενεῖ χαράν

Κυτᾶζετε πρῶτον εὐχαρίστησιν
προξενεῖ αὐτὸ ἐδῶ. Ἀλλὰ προτοῦ
ἡ μητέρα ἐκτεθῇ εἰς τὸν ἥλιον καὶ
τὸ παιδί ἀφῇ ἐλευθερὸν εἰς τὴν
ἀκρογιαλίαν, πρέπει καὶ οἱ δύο νὰ
στεγνώσουν καλά καὶ νὰ
τριφτοῦν κατόπιν μὲ κρέ-
μα NIVEA. Θὰ ἐλαττώσουν
ἐταί τὸν κίνδυνον τῶν
ἐγκυματῶν τοῦ ἡλίου
καὶ θὰ δύνανται νὰ ἀπο-
λαύσουν τὸν ἄερα καὶ τὸν
ἥλιον μὲ χαράν.

Οι απαντήσεις μου για ζητήματα υγιεινής και καλλωπισμού, βασίζονται επί συμβουλών του διακεκριμένου δερματολόγου της πόλεως μας κ. Γεωργ. Μιχ. Λαδά (Σόλωνος 40).

Ξανθιά. Έπειδή οι περισσότερες αναγνωστρίες ενδιαφέρονται για τα διάφορα ελαττώματα του στήθους γι' αυτό ο κ. Λαδάς αρχίζει από το φύλλο αυτό στις γυναίκες σελίδες σειρά άρθρων για το στήθος. Παρακολουθήστε λοιπόν και σεις τα άρθρα αυτά. Την ανάπτυξη θα την επιτύχετε ασφαλέστατα με τα ειδικά ορμονοθεραπευτικά του καταπότια. Γράψτε στον ίδιο Σόλωνος 40.

Νίνα Κ. Φαίνεται ότι η αδελφή σας έκανε χρήση αλοιφής με πολύ υδράργυρο και με την επίδραση του ηλίου έγινε η εντόπιση στο στήθος. Άλλα δεν μου γράφετε τη σύσταση του δερμάτος της. Πάντως με ήπια θεραπεία πρέπει να τον ξεκαθαρίσει. Λοιπόν πρῶτὴ καὶ βράδυ νὰ κάνῃ τὴν ἐξῆς λοσιὸν καὶ μ' ἓνα θαμβάκι νὰ τρίβῃ ἐλαφρῶς τὸ μέρος ἐκεῖνο. Σιγά-σιγά νὰ λιγοστεύῃ τὴ ποσότητα τοῦ γάλακτος τῆς λοσιὸν, ὥστε νὰ φθάσῃ τὸ ἓνα κουτάλι τοῦ καφέ. Ἡ λοσιὸν εἶναι: μισὸ κουτάλι καφὲ λεμόνι, μισὸ ὀξυζενέ καὶ ἐνάμιση τῆς σούπας γάλα νοπὸ ἄβραστο. Μετὰ νὰ βάζῃ ἀμέσως μιὰ λιπαρὰ κρέμα ἔσω καὶ τὴν ἀγγοουραλοφὴν ποὺ σὰς γράφω, καὶ τῆς ὁποίας τὴν συνταγὴν μοῦ ζητάτε. Βάζετε σὲ μιὰ μικρὴ κατασφολίτσα: λίπος καλὸ 62,50 γραμ., ἀγγοῦρι 125 γραμ., διάφορα γινόμενα φρούτα 125 γραμ., χυμὸ λεμονιοῦ, 31 γραμ., pommes de seipette 0,50 gr. καὶ νοπὸ γάλα ἄβραστο 16 γραμ. Τὰ φρούτα πρέπει προηγουμένως νὰ χυθῇ καθαρισθῇ ἀπὸ τὴ φλούδα καὶ τὰ κουκούτσια. Τὴ μικρὴ αὐτὴ κατασφολίτσα τὴν βάζετε μέσα σὲ μιὰ μεγαλειτέρη ποὺ ἔχει πολὺ ζεστὸ νερό, καὶ τὸ ὅποιο νὰ ἐξακολουθῇ νὰ σιγοβράζῃ ἐπὶ 6 ὥρες. Μετὰ τὰ περνάτε ὅλα ἐπὶ φίλτρου τοῦ λινὸ καὶ ἔχετε μιὰ ὑπεροχὴ ἀγγοουραλοφῆ.

Σνοῦκο. Ἐγὼ συνηθίζω νὰ συμβουλευῶ πράγματα τὰ ὁποία ἐφαρμόζονται, δὲν γράφω γιὰ νὰ γεμίζω τις στήλες. Γυμνάσματα εἰδικὰ γι' αὐτὴ τὴν περίπτωσιν καὶ χρόνον πολὺ ἀπαιτοῦν ἀλλὰ καὶ εἰδικὰ κατὰλληλα μηχανήματα. Μὴν ἀκούτε τις ἀνοήσιες ποὺ λένε οἱ διάφοροι στάρ. Ἄν θέλετε νὰ λεπτύνετε ἀπὸ τὴ μέση καὶ κάτω κάνετε τὰ ὡς γενικὰ λουτρά, μπαίνοντας ὅλη μέσα. Ἐπίσης περπάτημα τουλάχιστο μισὴ ὥρα τὴν ἡμέρα μετὰ τὴ νύχτα μέσα στὸ σπίτι. Τέλος καὶ ἐλαφρὰ διαίτα, ἀποφεύγετε τὰ γλυκὰ, τὰ πτυφούρ, τὰ ἀμυλώδη κ.λ.π. καὶ κάνετε λίγη πεζοπορία.

Υ. 19. Γιὰ νὰ σὰς ἐξυπηρετήσω καλλίτερα καὶ ἐφόσον ἡ κατάστασις τοῦ δερμάτος σας εἶναι τόσο ἀπελπιστική, συνέστησα στὸν κ. Λαδά νὰ σὰς δεχθῇ ἀπολύτως δωρεάν καὶ νὰ σὰς συμβουλεύσῃ ὅ,τι πρέπει. Λέγετε Σόλωνος 40 11-1 καὶ

5½-8.

Ν. Βασιλ. Ἐνταῦθα. Εὐχαρίστως θὰ σὰς δεχθῇ δωρεάν, στὸ ἱατρεῖο τοῦ Σόλωνος 40 11-1 καὶ 5½-8 μ.μ., μολονὶ δὲν μὰς ἀκούσατε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ, καὶ ὑποφέρατε καὶ ἐξουθενήκατε χωρὶς ἀποτέλεσμα. Δὲν εἶνε τόσο ἐύκολη ἐπιστήμη ἡ δερματολογία ὅσο τὴν νομίζουν οἱ περισσότεροί, πολὺ δὲ περισσότερο διὰν ἐξασκείται ἀπὸ ἐρασιτέχνες δερματολόγους!

Ξανθιὰ Βαρώνη Γ. Π. Νὰ κάνετε 4 κουτιά ἐνέσεις Calci-Osteline. Γίνονται ὑποδορίως. Νὰ προτιμᾶτε τὰ γλυκίσματα, καθὼς καὶ τὰ ἀμυλώδη. Ἐσωτερικῶς χωρὶς διακοπὴ 3 κουτιά Φυτίνης, σύμφωνα μετὰ τὴν ἐσώκλειστο ὁδηγίαν. Τὸ πρόσωπο καθεπρῶτὴ μετὰ τὸ πλύσιμο, νὰ τὸ περνάτε μ' ἓνα θαμβάκι βουτηγμένον σὲ μισὸ κουτάλι τοῦ καφέ λεμόνι, μισὸ ὀξυζενέ καὶ δυὸ κουτάλια τῆς σούπας γάλα ἄβραστο. Ἄμα στεγνώσῃ βάζετε τὴν κάτοθι λοσιὸν, τὴν ὁποία βάζετε καὶ τὸ βράδυ, καθὼς καὶ πρὸ τῆς πούδρας.

Eau de fleurs d'oranger 125 gr.
Glycerine 2,50 gr.
Teint. de benjoin 5

Τὰ τσίνορά σας θὰ τὰ σώσετε ἀσφαλῶς ἂν κάθε βράδυ μ' ἓνα σπιρτόξυλο τὸ ὁποῖο τυλίγετε λίγο θαμβάκι, βάζετε λίγο Τοποθαξέν Ὁφθαλμικόν. Ἄμα ἀλείψετε καλὰ τις βλεφαρίδες, μετὰ τὸ δάκτυλο ἐλαφρῶς μασάζετε καὶ τὰ ἄκρα τῶν βλεφάρων.

Σενορίτα Μ. Ἐνα θαμβάκι τρίβετε ἐλαφρῶς κάθε βράδυ τις πανάδες μετὰ τὸ κάτοθι φάρμακον, κατόπιν δὲ βάζετε λίγο κρέμα. Σὰς συνιστῶ στὴν περικοπὴν σας τὴν Βάνισιγκ Χαρέμ.

Borate de soude 5 gr.
Bichlorure de mercure 0,25 cent.
Alcool de lavande 15
Eau 75

Μόλις ξεχωριάσουν νὰ σταματήσετε ἢ νὰ μὰς ξαναγράψετε.
Τακτικὴν ἀναγνώστριά Πόρ-

Ταριὰ. Μόνον κατόπιν προσωπικῆς ἐξέτασεως ἀπὸ τὸν κ. Λαδά, ποὺ θὰ σὰς δεχθῇ δωρεάν. Ὁ ἴδιος θὰ σὰς παρασκευάσῃ εἰδικὴν κρέμα γιὰ νὰ ταιριάξῃ στὸ χροῖμα σας καὶ νὰ κρύβῃ τὴν χρωματικὴν ἀλλοίωσιν. Λυποῦμαι ποὺ δὲν μπορῶ διαφορετικὰ νὰ σὰς ἐξυπηρετήσω στὸ λεπτὸ ζήτημά σας.

Ἀρσაკειάδα Χαλάνδρι. Στὸ πρόσωπο πρὸ τῆς πούδρας σας τὴν ἐξῆς λοσιὸν, ἐφ' ὅσον ἀκόμη δὲν ἔχετε χρησιμοποιοῦν ἄλλο καλλυντικόν.

Eau de fleurs d'oranger 125 gr.
Glycerine 2,50 gr.
Teint. de benjoin 5

Ἄμα στεγνώσῃ καλὰ βάζετε λίγη πομάδα Βάνισιγκ Χαρέμ, καὶ μετὰ τὴν πούδρα σας. Τὴ λοσιὸν ποὺ σὰς γράφω νὰ τὴν βάζετε πρῶτὴ καὶ βράδυ μετὰ τὸ συνηθισμένον πλύσιμο. Τὰ μαλλιά σας νὰ τὰ λούζετε κάθε μέρα 20 μέρες μόνον με κατριοσάπουνο. Μὴ θελήσετε νὰ τὰ μαλακώσετε γιὰ τὸ θὰ σὰς πέφτουν. Τὸ βάρος σας φυσιολογικόν. Γιὰ τὸ στήθος παρακολουθήστε τὰ εἰδικὰ ἄρθρα ποὺ ἀρχισε ὁ κ. Λαδάς στις γυναίκες σελίδες. Γιὰ τὰ μάτια μὴν ἀπελπίζεσθε. Προμηθευθεῖτε, ἀμέσως ἓνα σωληνάριο Τοποθαξέν Ὁφθαλμικόν καὶ κάθε βράδυ ἀλείψετε τὰ βλέφαρα καὶ ἰδίως στὸ χεῖλος ποὺ φυτρώνουν οἱ βλεφαρίδες. Εἶναι τὸ μόνον ἀνεγνωρισμένον ἀπὸ τὸ Ἰατροσυμβούριον εἰδικὸν φάρμακον. Θάχετε τάχιστα καὶ ἀρῆστα ἀποτελέσματα. Βάζετε ἀκριτὴ γιὰ τὴν μέση στὸ μάτι νὰ πᾶν εἶναι τελειῶς ἀκίνδυνον.

Ἰωνικὴ Αὔρα. Γράφετε στὸν κ. Λαδά, νὰ σὰς ἀποστείλῃ εἰδικὸν δελτίο τὸ ὁποῖον θὰ συμπληρώσετε. Συμφωνῶς μ' αὐτὸ θὰ σὰς παρασκευάσῃ αὐτὸ ποὺ πρέπει, το-νοθεραπευτικὰ καλλυντικὰ προϊόντα γιὰ τὸ πρόκειται περὶ μαρμαροῦ, ὄχι ἐνδόλως ὑποχωρούντος με ἀλοιφῇ. Ἐξ ἄλλου ἡ ὑπερ-τρίχωση ποὺ ἔχετε εἶνε ἀντένδειξις χρησιμοποιοῦσας πομάδων γιὰ τὴν αὐξηθῇ. Σεῖς χρειάζεσθε γάλακτα, μετὰ τὸ ὁποῖο καὶ θὰ κάνετε πολὺ καλὸ δερμα, μετὰ μικρὰν χρῆσιν.

Γ. Κ. Ἐρυθραία. Νὰ κάνετε, στὸ

μέρος ἐκεῖνο κομπρέσες με νερόκολλα. Νὰ μὴν πλύνετε ἐκεῖ με σαποῦνι. Νὰ τὸ πούδραρετε τρίς τῆς ἡμέρας μετὰ τὴν σκόνην Ὁ-μνόν. Νὰ καθαρίζετε τοὺς λεκέδες τοῦ μπράτσου, τρίβοντας ἐλαφρῶς πρῶτὴ καὶ βράδυ μετὰ τὸ κάτοθι φάρμακον. Ἄμα καθα-ρίσουν σταματᾶτε.

Borate de soude 10 gr.
Bichlorure de mercure 0,50 cent.
Alcool de lavande 30 gr.
Eau 150

Μ. Ρ. Πρόκειται περὶ σταφυλοκοκκίσεως. Ἄν παρατηρήσετε θάχετε ἀκόμη ἐλαφρὰ καὶ στίς πλάτες. Πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ κάνετε ἐνέσεις. Μόνον μ' αὐτὲς θ' ἀπαλλαγῇτε ἀπὸ τὰ ἀντιασθητικὰ σπυρτὰ κ.λ.π. Θὰ κάνετε 4 κουτιά

Vaccin Antistaphylococcique fermenté Komis

Αἱ ἐνέσεις θὰ γίνονται ὑποδορίως στὸ δελτοειδῆ μὲν, κάθε τρίτῃ μέρα. Τὰ θαλασ-σάπουνα εἶνε παλῆς σχολῆς, μόνον ποὺ κα-ταστρέφουν τὸ δερμα καὶ τίποτε ἄλλο. Ἐ-σωτερικῶς Siroj iodotannique διὰ κουτάλι τῆς σούπας τὴν ἡμέρα. Τὰ ἴδια καὶ γιὰ τὴν ἀδελφὴ σας. Ἄν δὲν κά-νετε αὐτὰ ποὺ σὰς λέγω σὲ λίγο θὰ ἔχετε ἀνεξίτηλες οὐλές στὸ πρόσωπο καὶ μελανὰ στίγματα. Ἄμα τελειώσετε τις ἐνέσεις, μοῦ

ΔΩΣΑΤΕ ΕΙΣ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΕΝΑ ΝΕΟΝ ΘΕΛΗΤΡΟΝ

Μία ἀντισηπτικὴ Ὁδοντοκρέμα ἡ ὁποία ἀφαιρεῖ τὰς κηλίδας καὶ ἀποδίδει στὰ δόντια τὴν φυσικὴν των λευ-κότητα εἶναι ἡ

ΚΟΛΥΝΟΣ

εἰς τὴν ὁποίαν ἀνευρέθη ὑπὸ τῆς Χ Διεθνούς Ἐκθέσεως Θεσσαλονίκης μέγα βραβεῖον «ἐκτὸς συναγωνισμοῦ».

Εἰς τὴν κρέμαν ξυρίσματος ΚΟΛΥΝΟΣ ἀνευρέθη ἐπί-σης ὑπὸ τῆς αὐτῆς Ἐκθέσεως τὸ χρυσὸν μετάλλιον.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣ: ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3, ΑΘΗΝΑΙ

γράφετε γιὰ νὰ σὰς ὁδηγήσω ὅσον ἀφορᾷ τὴν περιποίηση τοῦ δερμάτος. Πρὸς τὸ πα-ρὼν κρέμες κ.λ.π. ἀπαγορεύονται γιὰ εὐ-νοοῦν τὴν ἀνάπτυξιν τῶν σπυριῶν.

Ἰωάννην Σταμούλην. Δυστυχῶς μόνον με ἀκτινοθεραπεία εἶνε δυνατόν νὰ βελτιωθῇ ἡ κατάστασις.

Μικροῦλα 16 χρόνων. Εὐχαρίστα γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια. Εἶπατε πὺς μεγὰ-λυναν οἱ βλεφαρίδες σας. Δὲν ὑπάρχει λό-γος τώρα ποὺ χρησιμοποιοῦτε τὸ Τοποθα-ξέν Ὁφθαλμικόν νὰ χρησιμοποιοῦτε τὸ ρετινολάδο μετὰ τὸ ὁποῖο κοκκινίζουν τὰ μά-τια. Μόνον τὸ Τοποθαξέν κάθε βράδυ, ὡς καὶ ἐπίσης ἓνα μαλακώσων μετὰ τὸ Τοπο-θαξέν τότε μετὰ μισὴν ὀκταῖα εἰδικὴ γιὰ τὰ μάτια τις βουρτσοῦτε πρὸς τὰ ἄνω. Τὸ πρόσωπο, κάθε πρῶτὴ μετὰ τὸ πλύσιμο, μ' ἓνα θαμβάκι βουτηγμένον στὴν κάτοθι λοσιὸν τὸ περνάτε, καὶ θὰ στεγνώσῃ χωρὶς νὰ ἰ-δρῶν.

Alcool camphré 15 gr.
Teint de benjoin 7,50
Eau de cologne 30
Eau distillée 45

Λίλιαν Κρήτη. Μόνον με κορσέ λα-

στιχένιο, νὰ συγκρατήσετε τὴν κατάστασιν. Γυμναστικὴ κ.λ.π. θὰ σὰς κάνουν πολὺ καλὸ. Σιγά-σιγά θὰ ἐπανέλθῃ. Περπατᾶτε δέκα λε-πτὰ τὸ πρῶτὸ καὶ δέκα τὸ βράδυ μέσα στὸ σπίτι στὰ δάκτυλα τῶν ποδιῶν. Γιὰ τὸ στή-θος θὰ μάθετε τί πρέπει νὰ κάνετε διαβά-ζοντας ἀπὸ τὸ φύλλο αὐτὸ τὰ ἄρθρα τοῦ κ. Λαδά στις γυναίκες σελίδες

ΔΟΡΑ

Κολώνια
ἐξαιρετικῆς ποιότητος
ΠΑΝΟ ΜΑΡΙΝΟΠΟΛΟ
Ὁμόνοια - Ἀθῆναι

ΚΩΣΤΑΣ Χ. ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ
Χειρουργὸς Ὁδοντίατρος
Διπλ. Ἑθν. Πανεπιστημίου
ΕΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 50
Λέγεται 9-1 π.μ. 3-7 μ.μ.

Καὶ τὰ δικά σας Μαλλιά

θὰ γίνουν ὠραία, ἀρκεῖ νὰ τὰ λούζετε μιὰ φορὰ τὴν ἑβδο-μάδα μετὰ τὸ γνωστὸν Σαμπουάν TÊTE-NOIRE (Τὲτ-Νουάρ)
Κάθε φάκελλος περιέχει καὶ τὸ εἰδικὸ «ΣΕΒΕΚΛΑ» ποὺ δίνει στὰ μαλλιά φυσικὴ γυαλάδα, ὕψια καὶ τὰ δια-τηρεῖ πάντοτε φρέσκα. Δύο εἰδῶν Σαμπουάν TET-NOUAR ὑπάρχουν: Τὸ ΣΑΜΠΟΝΤΟΡ γιὰ τὰ ξαν-θὰ μαλλιά, τὸ ΣΑΜΠΟΖΑΝ γιὰ τὰ σκούρα

ΣΑΜΠΟΥΑΝ
TÊTE-NOIRE

2 εἰδῶν:
Shampooing
Shampodor

ΓΕΝ. ΑΝΤ/ΠΟΙ: ΟΙΚΟΣ Π. Ι. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ ΝΙΚΗΣ 10 ΑΘΗΝΑΙ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

ΟΥΡΑΝΙΑ

ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΥ

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 58

ΤΑ ΠΙΟ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΑΙ ΩΡΑΙΑ ΣΧΕΔΙΑ ΣΕ

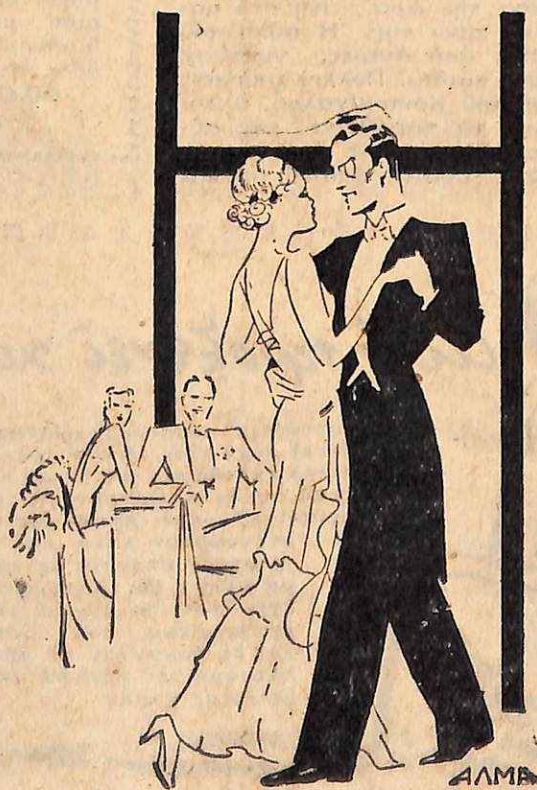
ΤΙΜΑΣ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΥΣ

ΜΟΝΤΕΡΝΟ ΖΩΗ

... ἀναγκάζει τὰς γυναῖκας νὰ ἐκ-τίθενται, περισσότερο παρὰ ἄλλοτε, εἰς τὴν σκόνην τῶν δρόμων καὶ τῶν κοσμικῶν κέντρων καὶ γενικῶς ὁ ἐρεθι-σμός τῆς ἐπιδερμίδος εἶνε τώρα συνηθέστερος ἢ ἄλλοτε. Ἡ ἐπιδερμὶς ὅπως καὶ ὁ ἄλλος ὀργανισμός, ἔχει ἀνάγκην τροφῆς καὶ περιποιήσεως διὰ νὰ διατηρήσῃ τὸ φυσικόν της σφρίγος καὶ ὠραιότητα, χρησιμοποιοῦτε ἀρίστα προ-ϊόντα ὠραιότητος: Πούδρα, Κρέμα, Ἀρώματα Αἰμέε.

ΑΙΜΕΕ
HUG. GUERLAIN
PARIS

Α. Π. Ρεμπουτζέκος Πραξιτέλους 42,

Δοκιμάσατε Αυτήν την νέαν Πούδραν "Ωραιότητος" ΑΔΙΑΒΡΟΧΟΝ

ΚΑΜΕΤΕ
ΑΥΤΗΝ ΤΗΝ
ΕΚΠΛΗΚΤΙΚΗΝ ΔΟΚΙΜΗΝ

Ἡ ΠΟΥΔΡΑ ΤΟΚΑΛΟΝ λύει δριστην τὸ ζήτημα τῆς γυαλάδας τῆς ἐπιδερμίδος, διότι περιέχει ἐν θαυμασίῳ συστατικῷ, ὀνομαζόμενον DOUBLE MOUSSE. Κάμετε μόνη σας τὴν δοκιμὴν δι' αὐτοῦ τοῦ ἀπλοῦ τρόπου. Καλύψατε τὸ ἓνα δάκτυλό σας ἀπὸ τὴν Νέαν Πούδραν ΤΟΚΑΛΟΝ, κατόπιν βρέξατέ το ἐντὸς ποτηρίου ὕδατος. Ὅταν τὸ ἀποσύρετε, θὰ ἀντιληφθῇτε ὅτι τὸ δάκτυλό σας δὲν εἶναι οὔτε ὑγρὸν, οὔτε γυαλιστερόν, ἀλλὰ ἀπολύτως ξηρὸν καὶ «μάτ». Ἡ πούδρα ἀνθίσταται εἰς τὴν ὑγρασίαν, διότι περιέχει DOUBLE MOUSSE. Δι' αὐτὸν τὸν λόγον ἡ Πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ κρατᾷ 8 συνεχεῖς ὥρας. Μπορεῖτε νὰ χορεύετε ὀλόκληρον τὸ βράδυ ἐντὸς ὑπερθερμασμένης αἰθούσης καὶ νὰ ἔχετε ἓνα χρῶμα τῶν δροσερῶ καὶ θαυμαστῶ, ὅπως καὶ ὅταν ἀρχίσετε τὸν χορὸ. Ἡ νέαν πούδραν ΤΟΚΑΛΟΝ δὲν ἀλλοιοῦται ἀπὸ τὸν ἀνεμὸ, τὴν βροχὴν ἢ τὴν ἐφίδρωσιν. Ἐγγυᾶται ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τὴν γυαλάδα τῆς μύτης.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Κάθε ἀναγνώστης τῆς «Ἑβδομάδος» διακαίεται νὰ ζητήσῃ δι' ἐπιστολῆς ἀπευθυνόμενος εἰς τὴν γραφεῖα μας μετὰ τὴν σημείωσιν: «Διὰ τὸν Ἰατρόν», οἰανδήποτε ἱατρικὴν συμβουλὴν.

Παρακαλεῖται ὅμως νὰ εἶναι σαφέστατος καὶ νὰ περιγράψῃ λεπτομερῶς τὰς ἐκδηλώσεις τοῦ νοσήματός του. Οἱ ἀναγνώσται, οἱ ἐπιθυμοῦντες ἰδιαιτέρως δι' ἐπιστολῆς ἀπάντησιν, ἂς γράφουν ἐσωκλειόμενες καὶ δρ. 50 εἰς τὸ Ἰατρεῖον του, Ἀγ. Δημητρίου 14 πλησίον Ψυρρέ. Ἐκεῖ δέχεται καθ' ἑκάστην πλὴν Κυριακῆς 6-7 μ. μ.

Πολυβασανισμένον. Ἡ κατάσταση αὐτὴ ὀφείλεται στὴν ἀρρώστεια πούχα-τε καὶ τὴν ὁποῖαν δυστυχῶς δὲν φροντίζατε νὰ θεραπεύετε σύμφωνα μετὰ τὰς ὁδηγίας τοῦ ἱατροῦ σας ἀλλὰ προτιμήσατε συμβουλὰς τῶν παθόντων φίλων σας. Τώρα εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀκολουθήσετε τὴν συμβουλὴν τοῦ ἱατροῦ σας ἢ ὁποῖα εἶναι καὶ ἡ μόνη πού θὰ σᾶς ἀπαλλάξῃ ἀνὰ βέβαιον δὲν θέλετε νὰ πάθετε μεγαλύτερες συμφορὰς. Τώρα καλὸν εἶναι νὰ πάρετε Ἀργεῖον, σύμφωνα μετὰ τὴν ὁδηγίαν τοῦ γιὰ νὰ ὑποχωρήσουν τὰ συμπτώματα αὐτὰ πού δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο ἀπὸ μιὰ κυστίτιδα, ὅταν δὲ περάσουν τότε κάμετε τὰς πλύσεις πού σᾶς εἶπε ὁ ἱατρός σας.

Ντίνον Παλαῖρον Κόπρανα. Εἶναι πραγματικὰ περίεργον σ' αὐτὴν τὴν ἡλικίαν νὰ παρουσιάζονται αὐτὰ τὰ φαινόμενα πού συνήθως παρουσιάζονται σὲ ἀνθρώπους μεγαλειτέρως ἡλικίας ὅπου διάφοροι λόγοι ἀνεξάρτητοι τῆς θελήσεως τῶν τοῦς ἀναγκάζουν, ὅπως λέει ὁ κόσμος νὰ δγαίνον ἐξω ἀπὸ τὰ ὄρια. Ἀλλὰ στὴν

προκειμένη περίπτωση ἴσως νὰ πρόκειται περὶ ἀναιμίας, γιὰτὶ δύο πράγματα κυρίως προκαλοῦν αὐτὴν τὴν κατάστασιν ἢ μιὰ νευρικὴ ὑπερδιέγερση ἢ μιὰ ἀναιμία. Γι' αὐτὸ καλὸν εἶναι νὰ ἐπισκεφθῇτε ἓνα γιαντὸ ὁ ὁποῖος ἀφοῦ σᾶς ἐξετάσῃ θὰ σᾶς δώσῃ καὶ τὴν κατάλληλη θεραπεία. Ἀν ὅμως γιὰ τὸν Α. ἢ Β. λόγο εἶναι ἀδύνατον, τότε καλὸν εἶναι νὰ κάμετε τὰ κάτωθι: θὰ προσπαθήσετε νὰ τρώτε ὅσο μπορείτε καλλίτερα προτιμώντες τὸ σπρόι καὶ τὰς σπλῆνες, ὅχι πολὺ ψημένα. Καὶ δεύτερον θὰ πάρετε τὸ κάτωθι φάρμακον: 60 σταγόνες ἡμερησίως 30 τὸ πρωὶ καὶ 30 τὸ βράδυ.

Teint. de Valeriane

25 gr.

Α. Β. Δ. Εἶναι πολὺ δύσκολον ἂν ὄχι ἀδύνατον νὰ σταματήσῃ κανεὶς αὐτὴ τὴν κατάσταση. Τὸ μόνον πού μπορεῖ νὰ γίνῃ στὴν περιπτώσιν σας εἶναι νὰ μετριασθῇ ὁ ἰδρὼς καὶ ταυτόχρονα νὰ σταματήσῃ καὶ ἡ δυσσομία. Γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχετε αὐτὸ πρέπει νὰ κάμνετε ποδόλουτρα καθημερινῶς, δύο φορές δὲ τὴν ἑβδομάδα στὸ νερὸ πού θὰ μεταχειρίζεσθε θὰ βάξετε μιὰ κουταλιά τῆς σούπας φορμόλης τὸ νερὸ δὲ νὰ εἶναι τουλάχιστον 2½-3 ὀκάδες. Μιὰ φορά τὴν ἑβδομάδα θὰ ρίχνετε μιὰ κουταλιά ἀλάτι. Ἀφοῦ δὲ τὰ σκουπίσετε καλὰ τότε βάξετε λίγη πούδρα Τάλκ ἀνάμικτη με ἀμιντόν. Κάμνοντας λοιπὸν αὐτὰ νὰ εἰσθε βέβαιος ὅτι τὸ κακὸ θὰ μετριασθῇ εἰς τὸ ἐλάχιστον.

Υ. Υ. Υ. Φαίνεται ὅτι δὲν ἔχετε ὅπ' ὅψιν σας ὁρισμένα πράγματα καὶ γι' αὐτὸ ἀνησυχεῖτε τόσο ὥστε νὰ σκέπτεσθε ζητήματα ἀνύπαρκτα. Ἡ κατάσταση πού παρουσιάζεται σήμερον δὲν εἶναι τίποτα ἄλλο ἀπὸ μιὰ συνηθισμένη ἱστορία, πού εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς μακροχρονίου ἀποχῆς καὶ τῆς ψυχολογικῆς καταστάσεως πού ἐμφανίζεται ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν καὶ τὴν νευρικὴν ὑπερδιέγερσιν πού ἀκολουθεῖ αὐτὰς

ΔΙΑΤΗΡΗΣΑΤΕ ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟ ΣΤΟΛΙΣΜΑ ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΗΣ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ

μετὰ τὴν τελευταίαν ἀπλουστάτην μέθοδον, τὴν Brillantine CHARMINE CHARMINE Α'. Διὰ τὰ μαῦρα καὶ καστανὰ μαλλιά.
CHARMINE Β'. Διὰ τὰ ξανθὰ.

Ἀναζωογονεῖ τὸ χρῶμα τῶν μαλλίων σας χωρὶς νὰ εἶναι βαφὴ καὶ ἐντὸς 10 τὸ πολὺ ἡμερῶν ἔχετε τὸ φυσικὸν χρῶμα τῆς κόμης σας, Μαῦρα, Καστανὰ ἢ Ξανθὰ.

Καταργοῦνται πλέον τὰ ἄσπρα μαλλιά καὶ δίδει χωρὶς νὰ θλάττῃ καθόλου τὴν ὠραιότεραν στιλνότητά. Ἐξαλείφει τὴν πυτιρίδα καὶ σταματᾷ τὴν τριχόπτωσιν.

ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ ΚΑΙ ΘΑ ΠΕΙΣΘΗΤΕ ΜΟΝΟΙ ΣΑΣ

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΣ ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΚΥΤΙΟΥ.

Γενικὸς Ἀντιπρόσωπος

Ι. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 10.

ΤΗΛΕΦ. 24742.

τὰς στιγμὰς. Εἶναι ἀνάγκη λοιπὸν νὰ ἀποσθῇτε μετὰ θάρρος καὶ νὰ ἀφήσετε κατὰ μέρος τὰς συγκινήσεις αὐτὰς πού σ' αὐτὴν τὴν ἡλικίαν δὲν δικαιολογοῦνται καθόλου. Σᾶς γράφω τὴν Ὑοχιμθίνην Σπλιγγὲλ πού θὰ τὴν πάρετε: ἓνα κομπιμέ 2 ὥρας πρωτῆτερα καὶ ἓνα δεύτερον ἓνα τέταρτον πρὸ τῆς ἐπισκέψεως. Πρέπει, ὅμως, σᾶς τὸ ἐπαναλαμβάνω, νὰ ἔχετε τὸ ἥθικόν σας ἀκαίριον γιὰτὶ τότε ὅλα θὰ εἶναι μάταια καὶ ὁ κόπος σας θὰ πάῃ χαμένος. Καὶ ὅταν πλέον αὐτὸ γίνῃ ἔμμενος ἰδέα τότε δὲν γίνεσθαι τίς τίποτε.

«Περιμένω νὰ ζήσω». Καὶ βέβαια πρέπει νὰ ζήσετε. Ἀλλοίμονον ἂν ἀφήσετε τὸν αὐτὸ σας νὰ παρασυρθῇ καὶ νὰ φθάσῃ ἢ στὴν αὐτοκτονίαν ἢ στὸ ἀκόμη χειρότερον: τὸ ἄλλο. Ἀφοῦ κατορθώσατε μέχρι σήμερον νὰ χαλινάγοιτε αὐτὴν τὴν κατάσταση εἰσθε πλέον ἢ ἀξέλειανος γι' αὐτὸ δὲ τώρα δὲν πρέπει νὰ φοβῆσθε ἀμέσως τὸν κημὸν καὶ νὰ πάνε χαμένοι ὅλοι οἱ κόποι ὅλη ἡ τραγωδία πού τόσο διήρκεσε. Τώρα ὁ καιρὸς εἶναι πλέον ἢ εὐνοϊκός, ποτὲ δὲν εἶναι ἀργά γιὰ ἓνα τέτοιο πρᾶγμα ἀρκεῖ νὰ ἔχετε θέλησιν καὶ ὅπως φαίνεται τὴν ἔχετε. Ὅστε δὲν χρειάζεται τίποτ' ἄλλο παρὰ θέλησιν καὶ ὑπομονὴν γιὰ νὰ γίνῃ ἡ ἀρχὴ—ἡ ἀρχὴ δὲ ὅπως γνωρίζετε εἶναι τὸ ἡμῖς τοῦ

παντός. Σᾶς δίνω τώρα Ὑοχιμθίνην Σπλιγγὲλ ἀπὸ τὴν ὁποία θὰ παίρνετε δύο κομπιμέ μετὰ τὴν ἡμέρα ἓνα τὸ πρωὶ καὶ ἓνα τὸ βράδυ. Ἐν τῷ μεταξύ δὲ φροντίσατε νὰ καταφύγετε ὅπου δεῖ. Θάβηλα ἐν πάσῃ περιπτώσει νὰ σᾶς ἐβλεπα καὶ νὰ σᾶς μιλοῦσα ἰδιαίτερος γιὰτὶ ἀπὸ τὴν στήλη αὐτὴ εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐπεκταθῶ πολὺ. Δὲν πρόκειται ἄλλωστε νὰ ἐπιβεβαιωθῇτε μετὰ τίποτε. Ἀρκεῖ νὰ με ἐπισκεφθῇτε στὸ Ἰατρεῖο μου τὶς ὥρες πού ὁρίζομαι ἐκεῖ.

Νίκων. Δ. Νεμέαν. Ἡ μόνη συμβουλὴ πού ἔχω νὰ σᾶς δώσω—ἄλλωστε τὰ ἔχουμε πῆ τόσες φορές καὶ προσωπικῶς—εἶναι νὰ παύσετε νὰ σκέπτεσθε ὅλα αὐτὰ γιὰτὶ δὲν ὑπάρχει κανένας ἀπολύτως λόγος γι' αὐτὰ. Τὸ ὅτι εἶχατε μερικὰ πύελα καὶ μερικὸς ὑποτιζόντας γιὰτὶ ἔτυχε νὰ πάθετε μιὰ μικροψυχὴ δὲν ἐπεται ὅτι ἐπαθε ἀμέσως καὶ ὁ ἄλλος πνεῦμον. Πιστεύω νὰ καταλάβετε τώρα καὶ νὰ σταματήσετε τὴν φιλολογία αὐτὴ πού μόνον κακὸ θὰ κάμῃ στὸ νευρικὸν σας σύστημα ὅποτε ἡ δευτέρα πλάνη χείρων τῆς πρώτης. Πάντως ἂν αἰσθανθῇτε κάτι πού πρᾶγματι νῆχῃ κάποια σημασία τότε μοῦ ἔναγράφετε καὶ σᾶς ἀπαντῶ πλέον δι' ἐπιστολῆς. Βρῆκα τὸν κ. Τατάνη γιὰ νὰ πάρω τὶς πληροφορίες πού μοῦ ἐχρειάζοντο πρὸς

συμπλήρωσιν τῆς διαγνώσεώς μας, καὶ μοῦ εἶπε ὅτι εἰσθε μᾶλλον ἓνας κατὰ φαντασίαν ἀσθενής.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

ΣΤΟΜΑΧΟΥ ΗΠΑΤΟΣ
ΕΝΤΕΡΩΝ.

Ι. Μ. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ

Εἰδικευθεὶς ἐν Παρίσι. Ἐξέτα-
σις καὶ δι' ἑκτῶν RONGTEN
Ἀκαδημίας καὶ Ἱπποκράτους 19 6

ΣΧΟΛΗ ΣΑΛΒΑΝΟΥ

περιλαμβάνουσα τελειότατον

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΝ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ

Ὁδ. Βικτωρος Οὐγκώ 40, τηλ. 20-051

Οἱ νέοι κανονισμοὶ τοῦ ἐκπαιδευ-
τήριου καὶ τοῦ οἰκοτροφείου ἀποστέλ-
λονται τῷ αἰτούντι.

«ΦΟΙΝΙΣ»

Ἐγγυώμεθα ὅτι
ΤΙΣ ΜΠΙΜΠΙΚΙΑ
θεραπεύονται...

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ:
Γ. ΚΕΡΑΣΟΠΟΥΛΟΣ
ὁδὸς ΠΕΙΡΑΙΩΣ 1 δ
τηλ. 23.434

ΑΤΕΛΙΕΡ
RIS
ΤΗΛΕΦ. 21.000

..Μιὰ γιὰ πάντα
μόνον δι' ὀλίγων
ἐνεργειῶν τοῦ ἱατροῦ
Ἀλέξ. Κόμη
Ἀκαδημίας 70δ
τηλ. 28.122
Vaccin de Staphylococcus
fermenté du
Dr. ALEX. KOMIS

ΤΟ ΙΔΕΩΔΕΣ ΒΕΡΝΙΚΙ ΟΝΥΧΩΝ

Ἐχει ἐξαιρετικὸν éclat καὶ μοναδικὴν ἐλαστικότητα. Ἐξαπλοῦται ὁμοιόμορφως ἐπὶ τῶν ὀνύχων. Δὲν κάνει γραμμές. Ξηραίνεται τάχιστα. Ἐχει μεγάλην διάρκειαν καὶ ἀντοχήν.

ΔΕΝ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΕΙ ΤΑ ΝΥΧΙΑ

Παρακαταθήκη εἰς μεγάλην ποικιλίαν χρωματισμῶν εἰς βερνίκια ἀπλὰ καὶ Perlés.

ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΚΑΙ ΛΙΑΝΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

Α. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ

ΤΗΛ. 23-344.

ΕΙΔΙΚΟΤΗΤΕΣ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΥ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ

ΖΩΝΕΣ - ΚΟΡΣΕΔΕΣ - ΜΑΓΙΩ - ΣΟΥΤΙΕΝ
ΖΩΝΕΣ ΥΓΕΙΑΣ - ΣΤΟΜΑΧΟΥ - ΣΠΛΑΧΝΩΝ, ΕΓΚΥΜΟΣΥΝΗΣ
ΛΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ Κ.Λ.Π

ΡΟΣΕΞΑΤΕ ΤΑ ΑΡΩΜΑΤΑ ΜΑΣ

Τὸ καλλυντικὸν τμήμα τοῦ φαρμακείου μας διατηρεῖ γὰρ ἀλλοτρίαν ἀρώματων (arums) καὶ λοσιὸν ἐφαλμῶν τῶν γνωστῶν Εὐρωπαϊκῶν ἱκῶν.

Ἐτε εἰς χῶμα εἰτε εἰς φιαλί-α, ἐξαιρετικῆς ἐμφάνσεως, θὰ ἴητε ὅλα τὰ ἀρώματα καὶ λοσιὸν παρόμοια εἰς ἀξίαν καὶ γού-ο τῶν γνωστῶν Εὐρωπαϊκῶν.

Ἐπίσης συνιστῶμεν τὴν ἐξαιρετικῆς μας Κολώνιες.

ΙΘΗΝΙΑ, κ.λ.π. Καθὼς καὶ τὸ φημισμένον ἀρώμα ΚΙΟΥ-ΝΟΥΚ, μὴ νέα création γεμάτη πρωτοτυπία καὶ μοντερνισμό. Τὸ Κιου-νούκ εἶναι τὸ ἀρώμα πού ἀρέσει σὲ ὅλους.

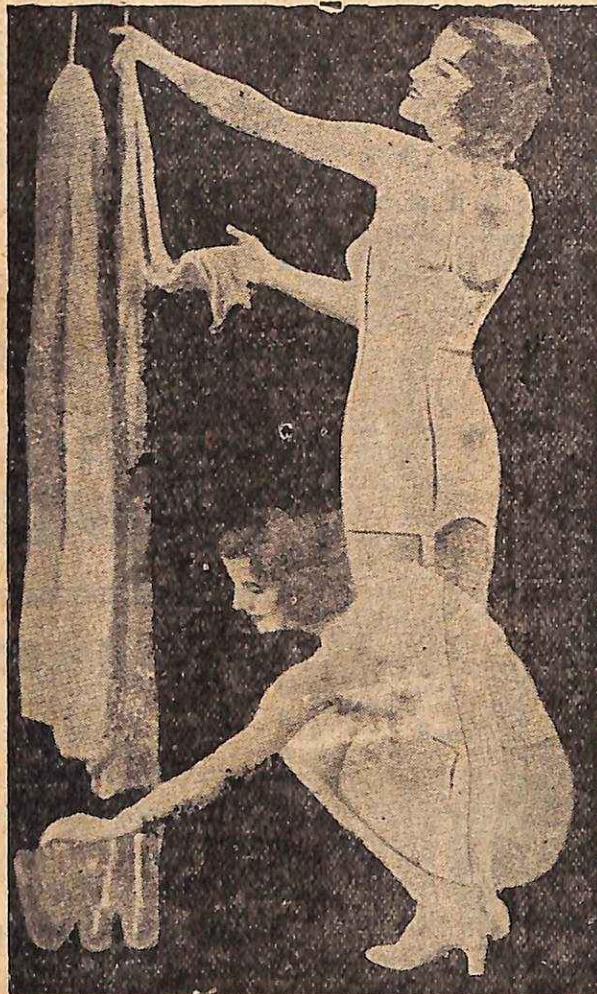
Βερνίκια ὀνύχων

εἰς ὅλας τὰς ἀποχρώσεις Perlès, Après le crime, Naturel κ.τ.λ. διαρκείας καὶ στιλπνότητος. Πω-λοῦνται στὸ φαρμακεῖο μας.

Φωτό-ὀπτικά

ΟΣΟΙ ΦΟΡΕΙΤΕ ΓΙΑΛΙΑ προτιμᾶτε τὰ νέα κρύσταλλα ὁματοῦ-αλίων «Rex» εἶναι ἀπολύτου ἀκρι-βεῖας καὶ εἰς τιμὰς λογικὰς.

Ἐπίσης στὸ φωτοοπτικὸν τμήμα τοῦ φαρμακείου μας ἐκτελεῖται πά-σης φύσεως ἐργασία ἐμψνίσε-ως, ἐκτυπώσεις φωτογραφιῶν κ.τ.λ. καθὼς καὶ ἐκτελέσεις ὀπτικῶν συν-ταγῶν ὑπὸ ἐιδικοῦ τεχνικοῦ.

Δι' ὅσους ὑποφέ- ρουν ἀπὸ τὰ πό- δια τους

κάλους, πλατυποδία, σκληρύνσεις καὶ ἐν γένει ἀ-νωμαλίας τῶν ποδιῶν.

Τὸ φαρμακεῖο μας ἰδρύσας ἰδιαί-τερον τμήμα Χείροποδικῆς ὑ-πὸ τὴν διεύθυνσιν ἁγγλοῦ εἰδι-κοῦ ἀπὸ τὸν Οἶκον Doctor Schol. Θὰ βρῆτε ὅλα τὰ accessoires καθὼς καὶ κάθε συμβουλή καὶ ὁδη-γία, Δωρεάν.

Διὰ τὸν ἰδρώτα καὶ τὴν Δυσοσμίαν

συνιστῶμεν τὸ ἐξαιρετικὸν ὑγρὸν «Odorles» τελείως ἀβλαβές καὶ προστατεύει τὰ φορέματα ἀπὸ τὸν ἰδρώτα. Πωλεῖται εἰς χῶμα στὸ φαρμακεῖο μας.

Διὰ τὰ Ἑλιοκαύ- ματα

ἢ παχύρρευστος κρέμα ΣΑΝ-ΜΠΑΡΝ (Sun Burn) προφυ-λάσσει καὶ δίδει στὸ δέρμα ἕνα χρῶμα Café naturel Πωλεῖται εἰς χῶμα στὸ φαρμακεῖο μας.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΙΤΥΡΙΔΑ ΚΑΙ ΤΡΙ-ΧΟΠΤΩΣΙΝ ἢ λοσιὸν «Régénèra-teur» δοκιμασμένη ἀπὸ ἐτῶν ἐπα-ναφέρει συγχρότως καὶ τὴν λευκὴν τρίχην στὸ φυσικὸν τοῦ χρωματισ-μὸν. Πωλεῖται εἰς χῶμα.

Ἐὰν θέλετε νὰ περιορίσετε κάθε περιττὸν καὶ νὰ διατηρήσετε τὰς γραμμὰς σας, δοκιμάσετε τὰ τελευταῖα μὲν ὅλα τῶν ΖΩΝΩΝ - ΚΟΡΣΕΔΩΝ - ΣΟΥΤΙΕΝ Κ.Λ.Π. τοῦ περιφήμου οἴκου ΜΠΑΡΡΕΡ τῶν ΠΑΡΙ-ΣΙΩΝ ἐφαρμόξουν σὲν γάντι ἐντελῶς ἀδιόρ-τα καὶ χωρὶς μπανέλλας μὴ δοκιμή θὰ σᾶς πείσῃ.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ

ΟΜΟΝΟΙΑ ΑΘΗΝΑΙ ΤΗΛΕΦΩΝΑ 24-164.

ΣΥΜΠΥΡΩΣ
ἢ
ΖΕΧΝΗ;

Κυρίες μου!

Πάντα επιτυχία - Ποτέ μεταννοημένες
φτάνει μόνον γὰ μαλλιά σας νὰ γὰ
περιποιεῖται ὁ Χαμαράκης...

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ΔΡΧ. 100

Χαμαράκης

ΣΤΑΔΙΟΥ 37 ΣΤΟΑ ΔΗΜ. ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΤΗΛ. 23-208

ΥΠΟΚ/ΣΤΗΜΑ: ΚΗΦΙΣΙΑ ΚΕΦΑΛΑΡΙ ΚΑΤΩΙ ΞΕΝ. ΠΑΛΛΑΣ